ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 27ης Απριλίου 2016*

«Οδηγία 2004/17/ΕΚ — Διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών — Εκτελεστική απόφαση που εξαιρεί ορισμένες υπηρεσίες του τομέα των ταχυδρομείων στην Αυστρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 — Άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως»

Στην υπόθεση T-463/14,

Österreichische Post AG, με έδρα στη Βιέννη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τους H. Schatzmann, J. Bleckmann και M. Oder, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Tokár και C. Vollrath,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2014/184/ΕΕ της Επιτροπής, της 2ας Απριλίου 2014, σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στην Αυστρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών (ΕΕ L 101, σ. 4), στο μέτρο που ορίζει ότι η εν λόγω οδηγία πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στη σύναψη συμβάσεων που αφορούν ορισμένες ταχυδρομικές υπηρεσίες στην Αυστρία,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Dittrich (εισηγητή), πρόεδρο, J. Schwarcz και V. Tomljenović, δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Οκτωβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Österreichische Post AG, είναι ανώνυμη εταιρία αυστριακού δικαίου ανήκουσα κατά ποσοστό 52,80 % στην Österreichische Industrieholding AG η οποία ανήκει, με τη σειρά της, κατά ποσοστό 100 % στη Δημοκρατία της Αυστρίας. Παρέχει πλήρεις ταχυδρομικές υπηρεσίες καθώς και τις υπηρεσίες και παροχές που συνδέονται με αυτές, μεταξύ άλλων, στο έδαφος της Δημοκρατίας της Αυστρίας και ορίστηκε, σύμφωνα με την αυστριακή νομοθεσία, ως φορέας εκμεταλλεύσεως καθολικής υπηρεσίας στην Αυστρία.

2 Με επιστολή της 30ής Σεπτεμβρίου 2013, η προσφεύγουσα διαβίβασε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή αίτηση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 30, παράγραφος 5, της οδηγίας 2004/17/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών (ΕΕ L 134, σ. 1), που συνοδευόταν από διάφορες εκθέσεις εμπειρογνωμόνων. Η εν λόγω αίτηση αφορούσε ορισμένες ταχυδρομικές υπηρεσίες καθώς και άλλες υπηρεσίες παρεχόμενες από την προσφεύγουσα επί του αυστριακού εδάφους. Με αυτή ζητήθηκε να διαπιστώσει η Επιτροπή ότι, δεδομένου ότι οι εν λόγω παρεχόμενες στην Αυστρία υπηρεσίες ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό σε αγορές στις οποίες η πρόσβαση δεν ήταν περιορισμένη, οι συμβάσεις που προορίζονταν να επιτρέψουν την παροχή των εν λόγω υπηρεσιών δεν υπόκειντο στις διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών που προβλέπει η οδηγία 2004/17.

3 Οι υπηρεσίες τις οποίες αφορούσε η αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα ήταν οι ακόλουθες:

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη μεταξύ επιχειρήσεων (στο εξής: B2B) και μεταξύ επιχειρήσεων και ιδιωτών (στο εξής: B2C) σε εθνικό επίπεδο («εγχώριο» και «εισερχόμενο» ταχυδρομείο)·

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη μεταξύ ιδιωτών (στο εξής: C2C) και μεταξύ ιδιωτών και επιχειρήσεων (στο εξής: C2B) σε εθνικό επίπεδο («εγχώριο» και «εισερχόμενο» ταχυδρομείο)·

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη στο εξωτερικό («εξερχόμενο» ταχυδρομείο) B2B και B2C (στο εξής: B2X) καθώς και C2B, C2C (στο εξής: C2X)·

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο·

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο·

— ταχυδρομικές υπηρεσίες για αποστολές εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη·

— υπηρεσίες πλήρους διαχείρισης αλληλογραφίας [mailrooms]·

— υπηρεσίες προστιθέμενης αξίας που συνδέονται με ηλεκτρονικά μέσα και παρέχονται εξ ολοκλήρου με ηλεκτρονικά μέσα·

— φιλοτελισμός-ειδικά γραμματόσημα·

— χρηματοοικονομικές υπηρεσίες.

4 Με επιστολές της 18ης Οκτωβρίου και της 5ης Δεκεμβρίου 2013, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Αυστρίας σχετικά με την εν λόγω αίτηση, καλώντας τις αυστριακές αρχές να της γνωστοποιήσουν όλα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά. Οι αυστριακές αρχές απάντησαν με επιστολή της 17ης Δεκεμβρίοιυ 2013.

5 Στις 20 Νοεμβρίου 2013, με την ανακοίνωση σχετικά με αίτηση που υποβλήθηκε βάσει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17 – Παράταση της προθεσμίας (ΕΕ 2013, C 339, σ. 8), η Επιτροπή παρέτεινε έως τις 2 Απριλίου 2014 την προθεσμία εκδόσεως αποφάσεως επί της αιτήσεως της προσφεύγουσας.

6 Κατόπιν ανταλλαγής επιστολών και πραγματοποιήσεως πολλών συναντήσεων μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής και της προσφεύγουσας, η Επιστολή εξέδωσε, στις 2 Απριλίου 2014, την εκτελεστική απόφαση 2014/184/ΕΕ σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στην Αυστρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 101, σ. 4, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), με αποδέκτρια τη Δημοκρατία της Αυστρίας. Με την απόφαση αυτή, δέχθηκε εν μέρει την αίτηση της προσφεύγουσας.

7 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει ότι η οδηγία 2004/17 δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις που συνάπτουν οι αναθέτοντες φορείς και οι οποίες έχουν σκοπό να επιτρέψουν την παροχή των κατωτέρω υπηρεσιών στην Αυστρία:

— υπηρεσίες πλήρους διαχειρίσεως αλληλογραφίας·

— υπηρεσίες προστιθέμενης αξίας που συνδέονται με ηλεκτρονικά μέσα και παρέχονται εξ ολοκλήρου με ηλεκτρονικά μέσα·

— φιλοτελικές υπηρεσίες·

— υπηρεσίες πληρωμών που παρέχονται για ίδιο λογαριασμό.

8 Ως προς τις άλλες υπηρεσίες που αφορά η αίτηση της προσφεύγουσας και οι οποίες μνημονεύονται ανωτέρω, στη σκέψη 3, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο όρος της άμεσης εκθέσεως στον ανταγωνισμό που ορίζεται στο άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν επληρούτο στο έδαφος της Αυστρίας. Οι εν λόγω υπηρεσίες εξακολουθούσαν, συνεπώς, να υπάγονται στις διατάξεις της οδηγίας 2004/17.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, ζητώντας τη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

10 Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα ζήτησε να τηρηθεί το απόρρητο έναντι του κοινού ως προς κάθε έγγραφο που προσκομίζεται στο Γενικό Δικαστήριο και περιέχει στοιχεία που συνιστούν επιχειρηματικό απόρρητο.

11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

12 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε, αφενός, την προσφεύγουσα να διευκρινίσει τα στοιχεία που συνιστούν, κατά την άποψή της, επιχειρηματικό απόρρητο και, αφετέρου, την Επιτροπή να προσκομίσει ένα έγγραφο. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

13 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στα ερωτήματα του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 29ης Οκτωβρίου 2015.

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει εν μέρει την προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που, αντιθέτως προς την αίτησή της, ορίζει ότι η οδηγία 2004/17 πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στη σύναψη συμβάσεων για την παροχή των μη απαριθμούμενων στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως ταχυδρομικών υπηρεσιών, ήτοι των:

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2B και B2C σε εθνικό επίπεδο («εγχώριο» και «εισερχόμενο» ταχυδρομείο)·

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2C και C2B σε εθνικό επίπεδο («εγχώριο» και «εισερχόμενο» ταχυδρομείο)·

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη στο εξωτερικό («εξερχόμενο» ταχυδρομείο) B2X και C2X·

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο·

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο·

— ταχυδρομικών υπηρεσιών για αποστολές εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη·

— επικουρικώς, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο κρίνει απαράδεκτη ή αδύνατη τη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

15 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

16 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους ακυρώσεως. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένως την οδηγία 2004/17, καθόσον δεν δέχθηκε ότι πληρούνται οι όροι που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι οι επίμαχες ταχυδρομικές υπηρεσίες ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό σε αγορές στις οποίες η πρόσβαση δεν ήταν περιορισμένη, εσφαλμένως η Επιτροπή έκρινε ότι οι συμβάσεις που προορίζονται να επιτρέψουν την παροχή των εν λόγω υπηρεσιών εξακολουθούσαν να υπόκεινται στην οδηγία 2004/17.

17 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή των κριτηρίων και των μεθόδων οριοθετήσεως της αγοράς που προβλέπει η οδηγία 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας ως προς την επιλεγείσα από την Επιτροπή μέθοδο. Ο δεύτερος έως και ο έκτος λόγος ακυρώσεως αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας. Οι λόγοι αυτοί αφορούν το ζήτημα κατά πόσον η προσφεύγουσα ήταν απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό στην αγορά των

ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο (δεύτερος λόγος ακυρώσεως), στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X σε εθνικό επίπεδο (τρίτος λόγος ακυρώσεως), στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε διεθνές επίπεδο (τέταρτος λόγος ακυρώσεως), στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο (πέμπτος λόγος ακυρώσεως) και στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο (έκτος λόγος ακυρώσεως). Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όσον αφορά την αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή των κριτηρίων και των μεθόδων οριοθετήσεως της αγοράς που προβλέπει η οδηγία 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας ως προς την επιλεγείσα από την Επιτροπή μέθοδο

18 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, εφαρμόζοντας εσφαλμένα κριτήρια και εσφαλμένες μεθόδους προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι επίμαχες ταχυδρομικές υπηρεσίες δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό, παρέβη, αφενός, την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει όσον αφορά την επιλεγείσα μέθοδο και, αφετέρου, την οδηγία 2004/17.

19 Κατά πρώτον, στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας της, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή περιορίστηκε να αναφέρει, με την αιτιολογική σκέψη 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα κριτήρια και η μεθοδολογία που χρησιμοποιούνται για την αξιολόγηση της άμεσης εκθέσεως στον ανταγωνισμό βάσει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17 δεν είναι κατ' ανάγκην τα ίδια με εκείνα που χρησιμοποιούνται για τη διενέργεια αξιολογήσεως βάσει των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ ή των άρθρων του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1). Εντούτοις, η Επιτροπή δεν εξέθεσε ούτε τους λόγους στους οποίους στήριξε την επιλογή κριτηρίων και μεθόδων διαφορετικών από αυτά που πρέπει να χρησιμοποιούνται για τη διενέργεια αξιολογήσεως βάσει των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ ούτε σε τι συνίσταντο τα κριτήρια και οι μέθοδοι στα οποία στηρίχθηκε για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

20 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της πράξεως αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, Συλλογή, EU:C:1998:154, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Αληθεύει ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε ότι η εν λόγω απόφαση υπόκειτο στην εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού και ότι, ειδικότερα, τα κριτήρια και η μεθοδολογία που χρησιμοποιούνταν για την αξιολόγηση της άμεσης εκθέσεως στον

ανταγωνισμό βάσει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17 δεν ήταν κατ' ανάγκην τα ίδια με εκείνα που χρησιμοποιούνταν για τη διενέργεια αξιολογήσεως βάσει των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ ή των άρθρων του κανονισμού 139/2004.

22 Εντούτοις, πρέπει να επισημανθεί ότι, με την αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι σκοπός της εν λόγω αποφάσεως ήταν να προσδιοριστεί κατά πόσον οι υπηρεσίες τις οποίες αφορούσε η αίτηση της προσφεύγουσας ήταν εκτεθειμένες σε ένα επίπεδο ανταγωνισμού, σε αγορές στις οποίες η πρόσβαση δεν ήταν περιορισμένη κατά την έννοια του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17, που διασφάλιζε ότι, ακόμη και χωρίς την πειθαρχία που επέβαλλαν οι προβλεπόμενοι στην οδηγία αυτή λεπτομερείς κανόνες περί δημοσίων συμβάσεων, οι δημόσιες συμβάσεις για την άσκηση των σχετικών δραστηριοτήτων θα εκτελούνταν με διαφάνεια και χωρίς διακρίσεις, βάσει κριτηρίων που επιτρέπουν στους αγοραστές να εντοπίζουν τη συνολικά πλέον συμφέρουσα λύση από οικονομική άποψη. Αναφερόμενη, συνεπώς, στην οδηγία 2004/17, η Επιτροπή εξέθεσε επαρκώς, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή της, τα κριτήρια και η μεθοδολογία που χρησιμοποιούνται στο δίκαιο του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούσαν απλώς να χρησιμοποιηθούν ως έχουν για την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας.

23 Όσον αφορά τα κριτήρια και τις μεθόδους που εφαρμόστηκαν, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε, ιδίως με την αιτιολογική σκέψη 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17. Η παράγραφος 2 της εν λόγω διατάξεως ορίζει ότι το κατά πόσο μια δραστηριότητα είναι απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό αποφασίζεται κατόπιν κριτηρίων τα οποία είναι σύμφωνα με τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης ΛΕΕ, όπως τα χαρακτηριστικά των συγκεκριμένων αγαθών ή υπηρεσιών, η ύπαρξη εναλλακτικών αγαθών ή υπηρεσιών, οι τιμές και η πραγματική ή δυνητική παρουσία περισσότερων του ενός προμηθευτών των εν λόγω αγαθών ή παρόχων των εν λόγω υπηρεσιών. Συναφώς, πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι τα εν λόγω κριτήρια αποτελούν το αντικείμενο της αποφάσεως 2005/15/ΕΚ της Επιτροπής, της 7ης Ιανουαρίου 2005, σχετικά με τις λεπτομέρειες εφαρμογής της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 7, σ. 7).

24 Με τις εκτιμήσεις αυτές, η Επιτροπή αιτιολόγησε, επαρκώς κατά νόμον, την επιλεγείσα μέθοδο. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι απορριπτέα.

25 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την οδηγία 2004/17 καθόσον δεν εφάρμοσε τα κριτήρια και τις μεθόδους που προβλέπει η Συνθήκη ΛΕΕ στον τομέα του ανταγωνισμού. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η προσέγγιση της Επιτροπής ήταν αντίθετη τόσο προς το άρθρο 30 της οδηγίας όσο και προς την απόφαση 2005/15 και την ανακοίνωση της Επιτροπής όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς για τους σκοπούς του κοινοτικού δικαίου αναγωνισμού (ΕΕ 1997, C 372, σ. 5, στο εξής: ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς). Οι μελέτες, έρευνες και δοκιμαστικοί έλεγχοι για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα στηρίζονταν τόσο στην εν λόγω ανακοίνωση όσο και στην απόφαση 2005/15 και αποτελούν σύμφωνα με τη νομολογία και τη θεωρία καθώς και σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική της Επιτροπής αναγνωρισμένες μεθόδους καθορισμού της δυνατότητας υποκαταστάσεως των προϊόντων και, συνεπώς, οριοθετήσεως της σχετικής αγοράς προϊόντος. Εντούτοις, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε τα κριτήρια και τις μεθόδους που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα. Δεν εκτίμησε επίσης επαρκώς τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα και δεν προέβη, σύμφωνα με το έγγραφο της Επιτροπής που φέρει τον τίτλο «Ορθές πρακτικές για την κοινοποίηση οικονομικών αποδεικτικών στοιχείων και τη συλλογή στοιχείων σε υποθέσεις που αφορούν την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ και σε υποθέσεις συγκεντρώσεων», σε ανταπόδειξη.

26 Έχει επισημανθεί (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω) ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι τα κριτήρια και η μεθοδολογία που χρησιμοποιούνταν για την αξιολόγηση της άμεσης εκθέσεως στον ανταγωνισμό βάσει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17 δεν ήταν κατ' ανάγκην τα ίδια με εκείνα που χρησιμοποιούνταν για τη διενέργεια αξιολογήσεως βάσει των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ ή των άρθρων του κανονισμού 139/2004.

27 Η εκτίμηση αυτή δεν βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο.

28 Συγκεκριμένα, πρώτον, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/17, το κατά πόσο μια δραστηριότητα είναι απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό αποφασίζεται, βεβαίως, βάσει κριτηρίων τα οποία είναι σύμφωνα με τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης ΛΕΕ. Εντούτοις, το γράμμα της εν λόγω διατάξεως δεν απαιτεί τα κριτήρια αυτά να είναι ακριβώς αυτά που προβλέπουν οι διατάξεις περί ανταγωνισμού της Ένωσης. Εξάλλου, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, η οδηγία 2004/17 δεν περιλαμβάνεται στο δίκαιο του ανταγωνισμού της Ένωσης. Η νομική της βάση είναι το άρθρο 47, παράγραφος 2, και τα άρθρα 55 ΕΚ και 95 ΕΚ. Ο κύριος σκοπός των κανόνων της Ένωσης στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων είναι η ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών και ο ελεύθερος και ανόθευτος ανταγωνισμός εντός όλων των κρατών μελών (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2005, Stadt Halle και RPL Lochau, C-26/03, Συλλογή, EU:C:2005:5, σκέψη 44), όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 3 και 9 της οδηγίας 2004/17. Πρέπει, συναφώς, να υπομνησθεί ότι η οδηγία 2004/17 αποσκοπεί στο άνοιγμα των αγορών στις οποίες εφαρμόζεται στον ανταγωνισμό εντός της Ένωσης, προάγοντας την ευρύτερη δυνατή εκδήλωση ενδιαφέροντος από τους επιχειρηματίες των κρατών μελών (βλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Επιτροπή κατά Βελγίου, C-287/07, EU:C:2009:245, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Με την αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ορθώς αναφέρθηκε στον επιδιωκόμενο με την οδηγία 2004/17 σκοπό για να προσδιορίσει το επίπεδο ουσιαστικού ανταγωνισμού που πρέπει να επιτευχθεί προκειμένου να διαπιστωθεί, δυνάμει του άρθρου 30 της εν λόγω οδηγίας, ότι η άσκηση δραστηριότητας είναι απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνσιμό. Επιπλέον, ούτε τα άρθρα 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ ούτε ο κανονισμός 139/2004 αναφέρονται στην έννοια της «απευθείας εκτεθειμένης στον ανταγωνισμό» δραστηριότητας που συναντάται στο άρθρο 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/17.

29 Δεύτερον, όσον αφορά την απόφαση 2005/15, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 2 της εν λόγω αποφάσεως, η εξέταση των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 πρέπει να πραγματοποιείται αποκλειστικά βάσει της εν λόγω οδηγίας και δεν πρέπει να προδικάζει την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού. Εξάλλου, από την αιτιολογική σκέψη 40 της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι το άρθρο 30 της οδηγίας θα πρέπει να παρέχει ασφάλεια δικαίου στους ενδιαφερόμενους φορείς και κατάλληλη διαδικασία λήψης αποφάσεων, επιτρέποντας, σε σύντομες προθεσμίες, να εξασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης στον τομέα αυτόν. Τα προαναφερθέντα επιβεβαιώνουν ότι, στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εφαρμόζει τα κριτήρια και τις μεθόδους που προβλέπει η Συνθήκη ΛΕΕ στον τομέα του ανταγωνισμού ως έχουν.

30 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με το παράρτημα Ι, τμήμα 3, της αποφάσεως 2005/15, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την εφαρμογή των κριτηρίων των διατάξεων του τομέα του ανταγωνσιμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η πρώτη περίοδος του παραρτήματος Ι, τμήμα 3, της αποφάσεως 2005/15 για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς προϊόντος είναι βέβαια πανομοιότυπη με τον ορισμό της σχετικής αγοράς προϊόντος που προβλέπεται στο σημείο 7 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς, που αφορά το δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης. Εντούτοις, αφενός, η απόφαση 2005/15 δεν μνημονεύει την εν λόγω ανακοίνωση. Αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/17, τα κριτήρια βάσει των οποίων καθορίζεται εάν μια δραστηριότητα είναι απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό πρέπει να είναι σύμφωνα με τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι οι αναφορές στο δίκαιο της Ένωσης στον τομέα του ανταγωνισμού παίζουν σημαντικό ρόλο στο πλαίσιο της

διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17, όπως προκύπτει ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή ρητώς αναφέρθηκε στους κανόνες της Ένωσης περί ανταγωνισμού στο πλαίσιο της αναλύσεώς της σχετικά με τη δυνατότητα υποκαταστάσεως των υπηρεσιών.

31 Τρίτον, όσον αφορά την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς και το έγγραφο της Επιτροπής που φέρει τον τίτλο «Ορθές πρακτικές για την κοινοποίηση οικονομικών αποδεικτικών στοιχείων και τη συλλογή στοιχείων σε υποθέσεις που αφορούν την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ και σε υποθέσεις συγκεντρώσεων», επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτά αναφέρονται αποκλειστικώς στο δίκαιο του ανταγωνισμού της Ένωσης. Από τα έγγραφα αυτά ουδόλως προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εφαρμόζει τα κριτήρια και τη μεθοδολογία που αναφέρονται στα εν λόγω έγγραφα στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά το δίκαιο των δημοσίων συμβάσεων.

32 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η πρακτική που ακολουθεί η Επιτροπή στις σχετικές αποφάσεις της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη σχετικά με την οριοθέτηση της αγοράς σύμφωνα με τις μεθόδους του δικαίου του ανταγωνισμού ή σύμφωνα με την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς. Αναφέρεται, συναφώς, στην απόφαση 2007/169/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Μαρτίου 2007, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 σε ορισμένες υπηρεσίες ταχυμεταφορών και αποστολής δεμάτων στη Δανία (ΕΕ L 78, σ. 28), στην εκτελεστική απόφαση 2011/875/ΕΕ της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στην Ουγγαρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 343, σ. 77), και στην εκτελεστική απόφαση 2014/299/ΕΕ της Επιτροπής, της 22ας Μαΐου 2014, σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στην Ουγγαρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2014/25/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις προμήθειες φορέων που δραστηριοποιούνται στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών και την κατάργηση της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 156, σ. 10).

33 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να επισημανθεί ότι η αιτιολογική σκέψη 6 της αποφάσεως 2007/169, όπως και η αιτιολογική σκέψη 10 της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/875 και η αιτιολογική σκέψη 6 της εκτελεστικής αποφάσεως 2014/299 υπογραμμίζουν ότι η αξιολόγηση σύμφωνα με την οποία οι επίμαχες υπηρεσίες ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό πραγματοποιήθηκε μόνο για τους σκοπούς της οδηγίας 2004/17 και δεν θίγει την εφαρμογή των κανόνων για τον ανταγωνισμό. Εξάλλου, η εκτελεστική απόφαση 2014/299 δεν είχε ως νομική βάση την οδηγία 2004/17, αλλά την οδηγία 2014/25/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με τις προμήθειες φορέων που δραστηριοποιούνται στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών και την κατάργηση της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 94, σ. 243). Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εφάρμοσε ορθώς, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τη μέθοδο οριοθετήσεως της αγοράς, όπως αυτή προβλέπεται στην ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς. Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, προκειμένου να αναλύσει τη δυνατότητα υποκαταστάσεως των επίμαχων υπηρεσιών, η Επιτροπή αναφέρθηκε στα κριτήρια που προβλέπονται στην πρώτη περίοδο του παραρτήματος Ι, τμήμα 3, της αποφάσεως 2005/15, που αντιστοιχεί στον ορισμό της αγοράς των προϊόντων που προβλέπεται στο σημείο 7 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς. Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε την εν λόγω ανακοίνωση, η επιχειρηματολογία της είναι αλυσιτελής.

34 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

35 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει, γενικώς, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, ότι εσφαλμένως η Επιτροπή απέρριψε τις μελέτες, τις έρευνες και τους δοκιμαστικούς ελέγχους σχετικά με την οριοθέτηση της οικείας αγοράς που πραγματοποίησε σύμφωνα με την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς, πρέπει να επισημανθεί ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αφορά τη

συνολική προσέγγιση σχετικά με τα κριτήρια και τη μεθοδολογία που εφάρμοσε η Επιτροπή, αλλά τη διενεργηθείσα από την τελευταία εξέταση του ζητήματος κατά πόσον οι διάφορες επίμαχες ταχυδρομικές υπηρεσίες ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό. Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία αυτή θα εξετασθεί στο πλαίσιο του δευτέρου έως και του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, που αφορούν τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με την απευθείας έκθεση των εν λόγω ταχυδρομικών υπηρεσιών στον ανταγωνισμό.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο

36 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 30 της αποφάσεως 2004/17 και ότι η απόφασή της στερείται αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 14 έως 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή, οριοθετώντας τη σχετική αγορά, υπέπεσε σε πλάνη. Ειδικότερα, η Επιτροπή εσφαλμένως θεώρησε ότι η ηλεκτρονική διανομή και η ταχυδρομική διανομή δεν ανήκαν στην ίδια εθνική αγορά B2X.

37 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 14 έως 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν εφαρμοζόταν στις συμβάσεις που προορίζονταν να επιτρέψουν την άσκηση των εν λόγω δραστηριοτήτων στην Αυστρία. Για να καταλήξει στο εν λόγω συμπέρασμα, η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 14 έως 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το οποίο η ηλεκτρονική διανομή και η ταχυδρομική διανομή ανήκαν στην ίδια σχετική αγορά, η σχετική αγορά προϊόντος ήταν η αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X. Ακολούθως διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 31 και 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα κατείχε πολύ ισχυρή θέση σε αυτή την αγορά, με εκτιμώμενο μερίδιο αγοράς [*εμπιστευτικό*] [1] %, ότι η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών είχε απελευθερωθεί πλήρως από τον Ιανουάριο 2011 και ότι η ελευθέρωση είχε ως αποτέλεσμα να αποκτήσουν οι ανταγωνιστές συνολικό κατ' εκτίμηση μερίδιο αγοράς μόνο [*εμπιστευτικό*] % ακόμη και στο τμήμα της αγοράς που είναι το πλέον εκτεθειμένο στον ανταγωνισμό, δηλαδή αυτό των υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X.

38 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο ορισμός της σχετικής αγοράς μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο περιορισμένου μόνον ελέγχου εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης καθ' ο μέτρο συνεπάγεται πολύπλοκες οικονομικές εκτιμήσεις εκ μέρους της Επιτροπής (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Microsoft κατά Επιτροπής, T-201/04, Συλλογή, EU:T:2007:289, σκέψη 482· της 15ης Δεκεμβρίου 2010, CEAHR κατά Επιτροπής, T-427/08, Συλλογή, EU:T:2010:517, σκέψη 66, και της 24ης Μαΐου 2012, MasterCard κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-111/08, Συλλογή, EU:T:2012:260, σκέψη 169).

39 Πάντως, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να απόσχει από τον έλεγχο της εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνείας δεδομένων οικονομικής φύσεως. Συναφώς, σε αυτόν απόκειται να εξακριβώσει αν η Επιτροπή στήριξε την εκτίμησή της σε ακριβή, αξιόπιστα και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία απαρτίζουν το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση μιας περίπλοκης καταστάσεως και είναι ικανά να αποδείξουν τα συμπεράσματα που αντλούνται από αυτά (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P,

1 — Εμπιστευτικά στοιχεία που δεν αποκαλύπτονται.

Συλλογή, EU:C:2011:815, σκέψη 54· Microsoft κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, EU:T:2007:289, σκέψη 482, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2009, Clearstream κατά Επιτροπής, T-301/04, Συλλογή, EU:T:2009:317, σκέψη 47).

40 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η οδηγία 2004/17 εφαρμόζεται, κατά γενικό κανόνα, στις δραστηριότητες που αποσκοπούν στην παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών, όπως ορίζεται στο άρθρο 6 αυτής. Η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 επιτρέπει παρέκκλιση από τον κανόνα αυτόν αν διαπιστωθεί, κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους ή αναθέτοντος φορέα, βάσει των παραγράφων 4 και 5 του εν λόγω άρθρου, ότι ορισμένη σύμβαση που προορίζεται να επιτρέψει την άσκηση δραστηριότητας οριζομένης στα άρθρα 3 έως 7 της εν λόγω οδηγίας δεν υπόκειται στην οδηγία αυτή. Σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, αναθέτων φορέας έχει ζητήσει από την Επιτροπή να προσδιορίσει ότι έχει εφαρμογή το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 σε συγκεκριμένη δραστηριότητα, στο οικείο κράτος μέλος εναπόκειται, σύμφωνα με την παράγραφο 5, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω άρθρου, να ενημερώσει την Επιτροπή για όλα τα συναφή περιστατικά και, ιδίως, για κάθε νομοθετική, κανονιστική ή διοικητική διάταξη ή συμφωνία που αφορά τη συμμόρφωση προς τους όρους που αναφέρονται στο άρθρο 30, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, συνοδευόμενα, ενδεχομένως, από τη θέση που έλαβε ανεξάρτητη εθνική αρχή που είναι αρμόδια για τη σχετική δραστηριότητα. Κατά το άρθρο 30, παράγραφος 6, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας, η Επιτροπή, προκειμένου να εκδώσει απόφαση δυνάμει του εν λόγω άρθρου, διαθέτει τρίμηνη προθεσμία, η οποία αρχίζει την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά την ημερομηνία κατά την οποία της κοινοποιήθηκε η αίτηση και η προθεσμία αυτή μπορεί να παρατείνεται μία φορά για τρεις μήνες, κατ' ανώτατο όριο, σε περιπτώσεις δεόντως αιτιολογημένες. Από το άρθρο 30, παράγραφος 5, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 2004/17 προκύπτει ότι, εάν, μετά το πέρας της προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 6 του εν λόγω άρθρου, η Επιτροπή δεν έχει εκδώσει απόφαση σχετικά με την δυνατότητα εφαρμογής της παραγράφου 1 του αυτού άρθρου σε δεδομένη δραστηριότητα, η εν λόγω παράγραφος 1 τεκμαίρεται εφαρμοστέα.

41 Από τη διαδικασία αυτή προκύπτει ότι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος φέρουν το βάρος αποδείξεως του γεγονότος της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει εν προκειμένω παρά περιορισμένες εξουσίες σε σχέση με τις ευρείες εξουσίες έρευνας που της αναθέτει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου ανταγωνισμού της Ένωσης, ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 1, σ. 1), και ο κανονισμός 139/2004. Επιπλέον, η Επιτροπή υποχρεούται να εκδώσει τελική απόφαση εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 30, παράγραφος 6, της εν λόγω οδηγίας εάν εκτιμά ότι δεν συντρέχουν οι προβλεπόμενες στην παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου προϋποθέσεις.

42 Ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως αποτελείται από τέσσερα σκέλη. Το πρώτο σκέλος αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε επαρκώς την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Το δεύτερο έως και το τέταρτο σκέλος αφορούν προβαλλόμενη πολλαπλή πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση. Το δεύτερο σκέλος αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση, περιεχόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά τα φερόμενα εμπόδια στη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως και της ταχυδρομικώς αποστελλόμενης έντυπης τιμολογήσεως καθώς και όσον αφορά την κατάσταση της αγοράς. Με το τρίτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, με τις αιτιολογικές σκέψεις 20 και 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ερμήνευσε εσφαλμένως την ανάλυση υποθετικού μονοπωλίου (στο εξής: ανάλυση ΥΜ) που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα και τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών που προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων και, αφετέρου, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Τέλος, το τέταρτο σκέλος αντλείται από έλλειψη αιτολογίας όσον αφορά

την περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση, σύμφωνα με την οποία ή προσφεύγουσα θα ήταν σε θέση να μετακυλίσει την αύξηση του κόστους στους πελάτες της.

43 Η προσφεύγουσα ζητεί, προκειμένου να τεκμηριώσει την επιχειρηματολογία της και να εξηγήσει, πρώτον, τη μελέτη της εταιρίας συμβούλων E., με τίτλο «Austrian communications market» (αυστριακή αγορά των επικοινωνιών) και ημερομηνία Σεπτεμβρίου 2013 (στο εξής: μελέτη ACM), που έχει προσαρτηθεί στην αίτηση της προσφεύγουσας για την εφαρμογή του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/7, δεύτερον, την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων που πραγματοποίησε και, τρίτον, τις αναλύσεις παλινδρομήσεως που πραγματοποίησε η Επιτροπή, να εξεταστεί ως μάρτυς ο συντάκτης της μελέτης ACM και της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων.

44 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, στον δικαστή της Ένωσης ανήκει ο έλεγχος περί του αν η προσβαλλομένη πράξη πάσχει έναν από τους λόγους ελλείψεως νομιμότητας που προβλέπονται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, χωρίς να μπορεί αυτός να υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση των πραγματικών στοιχείων επιστημονικής και τεχνικής φύσεως την εκτίμηση των αρχών της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2000, DSG κατά Επιτροπής, T-234/95, Συλλογή, EU:T:2000:174, σκέψεις 146 και 168 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει τα αποδεικτικά μέσα που κρίνει κατάλληλα. Κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να κρίνει την ενδεχόμενη ανάγκη συμπληρώσεως των πληροφοριακών στοιχείων που διαθέτει στις υποθέσεις των οποίων επιλαμβάνεται (βλ. απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2004, Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, C-136/02 P, Συλλογή, EU:C:2004:592, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εναπόκειται, συνεπώς, στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει τη λυσιτέλεια του αιτήματος σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς και την αναγκαιότητα εξετάσεως των προταθέντων μαρτύρων (διάταξη της 27ης Απριλίου 2006, L κατά Επιτροπής, C-230/05 P, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:C:2006:270, σκέψη 47). Δεδομένου ότι τα σημεία που θα έπρεπε να διευκρινιστούν με την εξέταση του μάρτυρα αφορούν τα διάφορα σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η αναγκαιότητα εξετάσεως του συντάκτη της μελέτης ACM και της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων θα πρέπει να εκτιμηθεί αφού εξετασθεί η επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα όσον αφορά τα εν λόγω σκέλη του λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από ανεπαρκή εξέταση της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

45 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε επαρκώς τις μελέτες και τις εκθέσεις εμπειρογνωμόνων που προσκόμισε, ούτε τις γενικές τάσεις και τον συνακόλουθο ορισμό της αγοράς, ήτοι το γεγονός ότι οι τρόποι ηλεκτρονικής και ταχυδρομικής διανομής ανήκουν στην ίδια σχετική αγορά. Με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή παρέβη επίσης την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Η Επιτροπή περιορίστηκε, με την αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, να διαπιστώσει ότι το γεγονός ότι οι τρόποι ταχυδρομικής και ηλεκτρονικής διανομής ανήκουν στην ίδια σχετική αγορά δεν ανταποκρινόταν στις εκτιμήσεις στις οποίες είχε προβεί με τις προηγούμενες αποφάσεις της. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει πως το γεγονός ότι ο τρόπος διανομής της επιχειρηματικής αλληλογραφίας είναι τεχνολογικά ουδέτερος ελήφθη υπόψη από τον νομοθέτη της Ένωσης και, ακολούθως, και από τον Αυστριακό νομοθέτη, ιδίως στον τομέα της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως, καθόσον τα τιμολόγια που διαβιβάζονται ηλεκτρονικώς εξομοιώνονται με τα τιμολόγια που διαβιβάζονται ταχυδρομικώς. Με έρευνα που πραγματοποιήθηκε το 2008, εμπειρογνώμονες της Επιτροπής διαπίστωσαν οι ίδιοι ότι το 57 % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν απέστελλαν ηλεκτρονικά τιμολόγια. Η μεγάλη πλειοψηφία των εν λόγω ηλεκτρονικών τιμολογίων αποστέλλονταν ως συνημμένα σε μορφή PDF μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Εξάλλου, διάφορες μελέτες απέδειξαν την ύπαρξη στενής σχέσεως μεταξύ της μεγάλης αναπτύξεως του ευρυζωνικού διαδικτύου και της υποκαταστήσεως των ταχυδρομικών αποστολών με ηλεκτρονικές αποστολές. Η μεγάλη συχνότητα συνδέσεως με το ευρυζωνικό διαδίκτυο στην Αυστρία καθιστά, συνεπώς, δυνατή, και στο

τεχνικό επίπεδο, την υποκατάσταση των ταχυδρομικών αποστολών με ηλεκτρονική αλληλογραφία, ιδίως όσον αφορά το σημαντικότερο τμήμα της διασυνοριακής αλληλογραφίας, δηλαδή τα τιμολόγια. Η υποκατάσταση αυτή αποδεικνύεται και από την αλληλεπίδραση μεταξύ του περιορισμού των ταχυδρομικών αποστολών και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών επικοινωνιών σε παγκόσμιο επίπεδο και στην Αυστρία καθώς και από τις έρευνες και την ανάλυση ΥΜ που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα. Διαφορετικές μελέτες καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα.

46 Κατά πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει, πέραν των απαιτήσεων σχετικά με την αιτιολογία που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 20, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή, μολονότι δεν υποχρεούται να αναλύει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία καθώς και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων εξέδωσε απόφαση για τον ορισμό της σχετικής αγοράς, εντούτοις υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, να παραθέτει τουλάχιστον τα πραγματικά περιστατικά και τις εκτιμήσεις που είναι ουσιώδους σημασίας στην οικονομία της αποφάσεώς της (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, European Night Services κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-374/94, T-375/94, T-384/94 και T-388/94, Συλλογή, EU:T:1998:198, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ο εκδότης πράξεως δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί σαφώς δευτερευόντων στοιχείων ή να απαντά εκ των προτέρων σε δυνητικές αντιρρήσεις (βλ., συναφώς, απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2005, Γερμανία και Δανία κατά Επιτροπής, C-465/02 και C-466/02, Συλλογή, EU:C:2005:636, σκέψη 106 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

47 Εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή παρέβη της υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή διαπίστωσε βέβαια, με την αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο ο τρόπος διανομής εταιρικής αλληλογραφίας είναι τεχνολογικά ουδέτερος από την άποψη ότι και οι δύο τρόποι διανομής, ηλεκτρονική και ταχυδρομική, ανήκουν στην ίδια αγορά, δεν ανταποκρίνεται στις εκτιμήσεις στις οποίες είχε προβεί με τις προηγούμενες αποφάσεις της, με τις αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως προέβη όμως σε άλλες διαπιστώσεις.

48 Συγκεκριμένα, με την αιτιολογική σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, σύμφωνα με τους ενωσιακούς κανόνες ανταγωνισμού, η δυνατότητα υποκαταστάσεως θα έπρεπε να αναλύεται, μεταξύ άλλων, με βάση τα χαρακτηριστικά των προϊόντων, τις τιμές και την προβλεπόμενη χρήση τους. Με την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι τα χαρακτηριστικά και η προβλεπόμενη χρήση των εντύπων τιμολογίων και των ηλεκτρονικών τιμολογίων διέφεραν σημαντικά, διότι, αφενός, για να είναι δυνατή η αποστολή ή η λήψη ηλεκτρονικού τιμολογίου ενδέχεται να απαιτούνται ορισμένες συμπληρωματικές υποδομές και, αφετέρου, η χρήση της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως θα μπορούσε να συνδέεται με ένα φάσμα υπηρεσιών προστιθέμενης αξίας και με άλλα οφέλη. Επισήμανε συναφώς, με την αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι υπήρχαν περιπτώσεις στις οποίες τα ηλεκτρονικά τιμολόγια ήταν υποχρεωτικά de jure και de facto και ότι, στις περιπτώσεις αυτές, δεν ετίθετο ζήτημα δυνατότητας υποκαταστάσεως, εφόσον οι αποστολείς δεν είχαν τη δυνατότητα να επιλέγουν παράδοση μέσω ταχυδρομείου. Με τις αιτιολογικές σκέψεις 20 έως 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε, αμφισβητώντας τα αποτελέσματα της αναλύσεως ΥΜ που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα και την παρουσίαση εκ μέρους της προσφεύγουσας των διαγραμμάτων που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών, ότι δεν υπήρχαν αξιόπιστα και αδιαμφησβήτητα αποδεικτικά στοιχεία για τη δυνατότητα πρακτικής υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής. Κατά την αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τόσο οι εταιρικοί όσο και οι ιδιώτες πελάτες που δεν μπορούν ή δεν επιθυμούν να μεταστραφούν στην ηλεκτρονική επικοινωνία θα εξακολουθούσαν να αποτελούν χωριστό τμήμα και δέσμια αγορά που θα εξυπηρετείτο αναμφίβολα μόνο από την προσφεύγουσα, η οποία θα κατείχε ένα οιονεί μονοπώλιο στην εν λόγω αγορά. Με την αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα θα ήταν σε θέση να μετακυλίσει την αύξηση του κόστους στους πελάτες, οι οποίοι, με δεδομένες τις εγγενείς προτιμήσεις τους για την ταχυδρομική παράδοση, δεν θα είχαν άλλη επιλογή από το να υποστούν την αύξηση των τιμών. Κατά την αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ενώ η αυξανόμενη χρήση ηλεκτρονικών

μέσων επικοινωνίας είχε ως κύριο αποτέλεσμα τη μείωση του συνολικού όγκου της αγοράς ταχυδρομικής αλληλογραφίας, δεν μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ηλεκτρονική επικοινωνία είχε εισαγάγει άμεσο ανταγωνισμό στο εσωτερικό της αγοράς ταχυδρομικής διανομής.

49 Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν περιορίστηκε, συνεπώς, να διαπιστώσει πως το γεγονός ότι οι τρόποι ταχυδρομικής και ηλεκτρονικής διανομής ανήκαν στην ίδια σχετική αγορά δεν ανταποκρινόταν στις εκτιμήσεις στις οποίες είχε προβεί με τις προηγούμενες αποφάσεις της. Αντιθέτως, η προσβαλλόμενη απόφαση εκθέτει επαρκώς τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι η σχετική αγορά προϊόντος ήταν αποκλειστικώς η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X. Δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η εν λόγω αιτιολογία δεν παρέχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να ενημερωθούν σχετικά με τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο αρμόδιο δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει δικαστικό έλεγχο.

50 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί (βλ. απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-350/88, Συλλογή, EU:C:1990:71, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, από την αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, λαμβανομένης υπόψη της νομικής και πραγματικής καταστάσεως στην Αυστρία, οι αυστριακές αρχές κλήθηκαν να διατυπώσουν τις απόψεις τους σχετικά με την υποκατάσταση της ηλεκτρονικής στη θέση της ταχυδρομικής διανομής και, πιο συγκεκριμένα, σχετικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς προϊόντος, δεν μπόρεσαν όμως να παράσχουν συμπληρωματικά στοιχεία για να στηρίξουν όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν διέθετε παρά περιορισμένες εξουσίες και σύντομη προθεσμία για να εκδώσει τελική απόφαση (βλ. σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω).

51 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε επαρκώς την επιχειρηματολογία της ούτε τις μελέτες ή τις εκθέσεις εμπειρογνωμόνων που προσκόμισε για να ορίσει τη σχετική αγορά.

52 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, από κανονιστικής απόψεως, τα έντυπα τιμολόγια που αποστέλλονται ταχυδρομικώς και τα ηλεκτρονικά τιμολόγια είχαν εξομοιωθεί. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι ο τρόπος διανομής της επιχειρηματικής αλληλογραφίας είναι τεχνολογικά ουδέτερος ελήφθη υπόψη από τον Ευρωπαίο νομοθέτη και, ακολούθως, και από τον Αυστριακό νομοθέτη, ιδίως στον τομέα της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως, καθόσον τα τιμολόγια που διαβιβάζονται ηλεκτρονικώς εξομοιώνονται με τα τιμολόγια που διαβιβάζονται ταχυδρομικώς.

53 Αληθεύει ότι η οδηγία 2010/45/ΕΕ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2010, για την τροποποίηση της οδηγίας 2006/112/ΕΚ σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας όσον αφορά τους κανόνες τιμολόγησης (ΕΕ L 189, σ. 1), θέσπισε κανόνες βάσει των οποίων, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 8 της οδηγίας 2010/45, που αφορά τις επιβαλλόμενες στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) απαιτήσεις, τα έντυπα και τα ηλεκτρονικά τιμολόγια πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο.

54 Εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή, κρίνοντας ότι δεν υπάρχει δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ των τρόπων ταχυδρομικής και ηλεκτρονικής διανομής, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τον Ιανουάριο 2014 η ηλεκτρονική τιμολόγηση είχε καταστεί υποχρεωτική βάσει του νόμου σε ομοσπονδιακό επίπεδο στην Αυστρία στις συναλλαγές μεταξύ των επιχειρήσεων και του δημοσίου. Στην περίπτωση αυτή, δεν ετίθετο, συνεπώς, ζήτημα δυνατότητας υποκαταστάσεως, όπως ορθώς διαπίστωσε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, σε κανονιστικό επίπεδο, οι ταχυδρομικές και όχι οι ηλεκτρονικές υπηρεσίες αναγνωρίζονται ως υπηρεσίες γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος κατά την

έννοια του άρθρου 14 ΣΛΕΕ, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας 2008/6/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2008, για την τροποποίηση της οδηγίας 97/67/ΕΚ σχετικά με την πλήρη υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών (ΕΕ L 52, σ. 3). Όσον αφορά, συναφώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο οι διάφορες δυνατότητες διανομής επιστολών εξετάζονται κατά τρόπο εξαντλητικό με την οδηγία 2008/6, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα αναφέρεται αποκλειστικώς στις αιτιολογικές σκέψεις 14, 15, 19 και 22 της εν λόγω οδηγίας, που όμως μνημονεύουν κατά τρόπο πολύ γενικό τους τρόπους ηλεκτρονικής διανομής. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 3 της οδηγίας 97/67/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών (ΕΕ 1998, L 15, σ. 14), η προσφορά ταχυδρομικών υπηρεσιών είναι εκείνη που έχει την ιδιότητα της καθολικής υπηρεσίας. Σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν είναι συνεπώς δυνατόν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, κατά γενικό κανόνα, τα ταχυδρομικώς αποστελλόμενα έντυπα τιμολόγια και τα ηλεκτρονικά τιμολόγια εξομοιώνονται σε κανονιστικό επίπεδο.

55 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη το γεγονός ότι η δυνατότητα υποκαταστάσεως των ταχυδρομικών αποστολών από ηλεκτρονική αλληλογραφία, που διασφαλίζεται στην Αυστρία, σε τεχνικό επίπεδο, με τη μεγάλη συνχότητα συνδέσεως με το ευρυζωνικό διαδίκτυο, είχε αποδειχθεί με μακροοικονομικά στοιχεία και τάσεις, σύμφωνα με τα οποία υφίστατο αλληλεπίδραση μεταξύ του περιορισμού των ταχυδρομικών αποστολών και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών επικοινωνιών. Κατά την προσφεύγουσα, από το σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων του τομέα των επικοινωνιών αποστέλλουν ηλεκτρονικά τιμολόγια και ότι το [*εμπιστευτικό*] % των εν λόγω επιχειρήσεων δέχονται ηλεκτρονικά τιμολόγια. Η μεταβολή των όρων της αγοράς όσον αφορά την ηλεκτρονική υποκατάσταση θα προκαλούσε επαρκή ανταγωνισμό στον οποίο θα ήταν εκτεθειμένη η προσφεύγουσα.

56 Συναφώς, αφενός, πρέπει να επισημανθεί ότι το παράρτημα Ι, τμήμα 3, της αποφάσεως 2005/15 περιέχει τους προβλεπόμενους για τον ορισμό της σχετικής αγοράς προϊόντος κανόνες. Σύμφωνα με τους εν λόγω κανόνες, η επηρεαζόμενη αγορά προϊόντων περιλαμβάνει όλα τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που ο καταναλωτής θεωρεί ανταλλάξιμα ή υποκαταστήσιμα λόγω των χαρακτηριστικών τους, της τιμής τους ή της χρήσεως για την οποία προορίζονται. Επιπλέον, το παράρτημα Ι, τμήμα 3, της αποφάσεως 2005/15 περιλαμβάνει ενδεικτικό κατάλογο παραγόντων που θεωρούνται συνήθως σημαντικοί για να καθοριστεί η επηρεαζόμενη αγορά προϊόντων και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στην ανάλυση. Οι παράγοντες αυτοί είναι ο βαθμός φυσικής ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων προϊόντων ή υπηρεσιών, κάθε διαφορά στην τελική χρήση των προϊόντων, οι αποκλίσεις στις τιμές μεταξύ δύο προϊόντων, το κόστος μετατοπίσεως της προτιμήσεως μεταξύ δύο δυνητικά ανταγωνιστικών προϊόντων, οι καθιερωμένες ή σταθερές καταναλωτικές προτιμήσεις για ένα είδος ή μία κατηγορία προϊόντος και οι ταξινομήσεις των προϊόντων (ονοματολογίες των επαγγελματικών ενώσεων κ.λπ.).

57 Αφετέρου, κατά τη νομολογία, η έννοια της σχετικής αγοράς σημαίνει ότι είναι δυνατόν να υφίσταται ουσιαστικός ανταγωνισμός μεταξύ των προϊόντων που αποτελούν μέρος της, πράγμα που προϋποθέτει επαρκή βαθμό εναλλαξιμότητας προκειμένου όλα τα προϊόντα που αποτελούν μέρος της ίδιας αγοράς να τυγχάνουν της ίδιας χρήσεως (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 13ης Φεβρουαρίου 1979, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, 85/76, Συλλογή, EU:C:1979:36, σκέψη 28, και της 30ής Ιανουαρίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-340/03, Συλλογή, EU:T:2007:22, σκέψη 80). Η εναλλαξιμότητα ή η δυνατότητα υποκαταστάσεως δεν εκτιμάται μόνον από απόψεως των αντικειμενικών χαρακτηριστικών των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών, αλλά πρέπει να λαμβάνονται επίσης υπόψη οι συνθήκες ανταγωνισμού και η διάρθρωση της ζητήσεως και της προσφοράς στην αγορά (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση CEAHR κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, EU:T:2010:517, σκέψη 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίσταται, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, αλληλεπίδραση μεταξύ του περιορισμού των ταχυδρομικών αποστολών, αφενός, και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών επικοινωνιών και της μεγάλης συχνότητας συνδέσεως με το ευρυζωνικό διαδίκτυο στην Αυστρία, αφετέρου, τα γεγονότα αυτά ουδόλως αποδεικνύουν ότι, με γνώμονα τα προβλεπόμενα με την απόφαση 2005/15 και την παρατιθέμενη ανωτέρω, στη σκέψη 57, νομολογία κριτήρια, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι οι ηλεκτρονικές υπηρεσίες δεν μπορούσαν να υποκαταστήσουν τις επίμαχες ταχυδρομικές υπηρεσίες, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, από την αιτιολογική σκέψη 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή ανέλυσε τη δυνατότητα υποκαταστάσεως, βάσει των κανόνων της Ένωσης περί ανταγωνισμού, μεταξύ άλλων, με βάση τα χαρακτηριστικά των προϊόντων, τις τιμές και την προβλεπόμενη χρήση τους. Με την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε, απαντώντας στο επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο η διείσδυση του διαδικτύου και των ευρυζωνικών υπηρεσιών ήταν ιδιαίτερα υψηλή στην Αυστρία, ότι, όπως προέκυπτε, τα χαρακτηριστικά και η προβλεπόμενη χρήση των έντυπων τιμολογίων και της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως διέφεραν σημαντικά. Οι διαπιστώσεις αυτές δεν τίθενται εν αμφιβόλω από την ενδεχόμενη ύπαρξη αλληλεπιδράσεως μεταξύ του περιορισμού των ταχυδρομικών αποστολών, αφενός, και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών επικοινωνιών και της μεγάλης συχνότητας συνδέσεως με το ευρυζωνικό διαδίκτυο, αφετέρου.

59 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία από το σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων του τομέα των επικοινωνιών αποστέλλουν ηλεκτρονικά τιμολόγια και ότι το [*εμπιστευτικό*] % των εν λόγω επιχειρήσεων δέχονται ηλεκτρονικά τιμολόγια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το σημείο 1.2 της εν λόγω μελέτης, το [*εμπιστευτικό*] % μόνον όλων των ερωτηθέντων παραγόντων θεώρησαν το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ως υποκατάστατο των επιστολών, ενώ το [*εμπιστευτικό*] % θεώρησαν τις επιστολές και τα ηλεκτρονικά μηνύματα συγχρόνως ως υποκατάστατα και ως συμπληρωματικά μεταξύ τους και το [*εμπιστευτικό*] % θεώρησαν το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ως συμπλήρωμα και όχι ως υποκατάστατο των επιστολών. Κατά συνέπεια, η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Εξάλλου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έκανε καμία διάκριση μεταξύ των διαφόρων τύπων τιμλογίων, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε διαφόρους τρόπους ηλεκτρονικής τιμολογήσεως και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, προέβη η ίδια σε τέτοια διάκριση προκειμένου να αποδείξει τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής. Η παρουσίαση της κατανομής της αλληλογραφίας στην Αυστρία, η οποία επισυνάπτεται ως παράρτημα στην αίτησή της και στην οποία αναφέρεται η παροσφεύγουσα, δεν αρκεί προς τον σκοπό αυτό.

60 Τρίτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε αρκούντως υπόψη τα αποτελέσματα της αναλύσεως ΥΜ που πραγματοποίησε, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή εξέτασε τα εν λόγω αποτελέσματα με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως και τα απέρριψε, κρίνοντας ότι, μολονότι τα εν λόγω αποτελέσματα υποδήλωναν ότι τόσο το έντυπο όσο και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ανήκουν στην ίδια σχετική αγορά, ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας ήγειραν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων. Το κατά πόσον η εν λόγω απόρριψη ήταν βάσιμη θα εξετασθεί κατωτέρω, στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από φερόμενη ως εσφαλμένη ερμηνεία της αναλύσεως ΥΜ και των στοιχείων που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών και προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων, καθώς και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

61 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι μελέτες που παρήγγειλε η ίδια η Επιτροπή καταλήγουν στο συμπέρασμα της υπάρξεως δυνατότητας υποκαταστάσεως μεταξύ των δύο τρόπων ταχυδρομικής και ηλεκτρονικής διανομής. Κατά την άποψή της, η μελέτη της εταιρίας WIK-Consult, με τίτλο «Main developments in the postal sector (2010-2013)» [Βασικές εξελίξεις στον ταχυδρομικό τομέα (2010-2013)] και ημερομηνία Αυγούστου 2013 (στο εξής: μελέτη WIK 2013), ρητώς εκθέτει ότι

υφίσταται υποκατάσταση της φυσικής ταχυδρομικής διανομής από την ηλεκτρονική διανομή και ότι, συνεπώς, υφίσταται ανταγωνισμός.Η μελέτη του Nikali, που φέρει τον τίτλο «The substitution of letter mail in targeted communication» (Η υποκατάσταση των ταχυδρομικών επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη) και η μελέτη του Copenhagen Economics, που φέρει τον τίτλο «Main developments in the postal sector (2008-2010)» [Βασικές εξελίξεις στον ταχυδρομικό τομέα (2008-2010)], καταλήγουν σε όμοια αποτελέσματα.

62 Ως προς το ζήτημα αυτό, αφενός, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι δεν προσκόμισε τις εν λόγω μελέτες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεν μπορεί να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφορικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Η περιεχόμενη στις υπ' αριθ. 34 και 39 υποσημειώσεις του δικογράφου της προσφυγής παραπομπή σε ιστοσελίδες του διαδικτύου που αφορούν τις μελέτες των Nikali και Copenhagen Economics δεν μπορεί να θεραπεύσει την έλλειψη προσκομίσεως των εν λόγω εγγράφων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη της προσφυγής, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991. Αφετέρου, στο μέτρο που ένα τμήμα της μελέτης WIK 2013 προσκομίστηκε από την Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω μελέτη θεωρεί τη δυνατότητα ηλεκτρονικής διανομής ως λόγο ενδεχόμενου περιορισμού της ζητήσεως στις ταχυδρομικές αγορές. Εντούτοις, η εν λόγω μελέτη διαπιστώνει επίσης, όσον αφορά την κατάσταση του ανταγωνισμού στην αγορά του έντυπου ταχυδρομείου, ότι η ένταση του ανταγωνισμού παραμένει χαμηλή και ότι οι παραδοσιακοί πάροχοι διατηρούν δεσπόζουσα θέση. Βάσει αυτών, δεν μπορεί, συνεπώς, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ή Επιτροπή έσφαλε διαπιστώνοντας ότι οι επίμαχες ταχυδρομικές υπηρεσίες δεν είναι απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό.

63 Πέμπτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι η Επιτροπή ακολούθησε μια απόφαση της γαλλικής αρχής ανταγωνισμού, με την οποία η φωνητική τηλεφωνία μέσω του πρωτοκόλλου του διαδικτύου (VoIP) κρίθηκε ότι μπορεί να υποκαταστήσει τη σταθερή τηλεφωνία και ότι, συνεπώς, ανήκει στην ίδια αγορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο δυνάμενο να αποδείξει ότι η απόφαση αυτή μπορούσε να συγκριθεί με την υπό κρίση περίπτωση. Εξάλλου, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή, με ενημερωτική εγκύκλιο για θέματα ανταγωνισμού του Μαΐου 2014, επιβεβαίωσε ότι η ηλεκτρονική υποκατάσταση είχε άμεσες συνέπειες επί της ταχυδρομικής αγοράς, αρκεί η διαπίστωση ότι στην εν λόγω εγκύκλιο ρητώς επισημαίνεται ότι αυτή δεν δεσμεύει την Επιτροπή. Τέλος, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι, εντός της Επιτροπής, η αρμόδια μονάδα που προηγουμένως ονομαζόταν «Ταχυδρομικές Υπηρεσίες» μετονομάστηκε σε «Υπηρεσίες μέσω διαδικτύου και ταχυδρομικές υπηρεσίες» οουδόλως αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Το γεγονός ότι μια μονάδα της Επιτροπής ονομάστηκε «Υπηρεσίες μέσω διαδικτύου και ταχυδρομικές υπηρεσίες» δεν αποτελεί στοιχείο αναλύσεως της κρίσιμης αγοράς ικανό να αποδείξει ότι οι εν λόγω υπηρεσίες τελούν σε σχέση άμεσου ανταγωνισμού.

64 Έκτον, στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η προσαρμογή της καθολικής υπηρεσίας στις πραγματικές συνθήκες της αγοράς αποτελούσε αντικείμενο συζητήσεων, η προσφεύγουσα αναφέρεται σε ένα έγγραφο προβληματισμού της γερμανικής ρυθμιστικής αρχής με ημερομηνία Νοεμβρίου 2014 και σε ένα έγγραφο προβληματισμού του European regulators group for postal services (ομάδα ευρωπαϊκών ρυθμιστικών αρχών του τομέα παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών, EGRP) με ημερομηνία Σεπτεμβρίου 2014. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η νομιμότητα προσβαλλομένης πράξεως εκτιμάται με βάση τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (βλ. αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, T. Port κατά Επιτροπής, T-251/97, Συλλογή, EU:T:2000:89, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 10ης Απριλίου 2008, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, T-271/03, Συλλογή, EU:T:2008:101, σκέψη 244 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, βάση εν προκειμένω έπρεπε, κατ' αρχήν, να αποτελέσει το κανονιστικό πλαίσιο, όπως αυτό προέκυπτε από τις κρίσιμες πράξεις κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Δεδομένου ότι τα εν λόγω έγγραφα προβληματισμού είναι

μεταγενέστερα της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως από την Επιτροπή στις 2 Απριλίου 2014, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει υπόψη τα έγγραφα αυτά, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφορικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, υφίσταντο στην Ένωση ή στην Αυστρία σχέδια μελλοντικών τροποποιήσεων του εν λόγω κανονιστικού πλαισίου.

65 Εξάλλου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, συναφώς, ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 40 της οδηγίας 2004/17, έπρεπε να ληφθούν υπόψη τα αποτελέσματα ενός ανοίγματος στον ανταγωνισμό, στο παρόν ή στο μέλλον, πρέπει να επισημανθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, οι οικείες συμβάσεις δεν υπόκεινται στην εν λόγω οδηγίες εάν, στο κράτος μέλος όπου παρέχεται η υπηρεσία, αυτή είναι απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό σε αγορές στις οποίες η πρόσβαση δεν είναι περιορισμένη. Κατά συνέπεια, η εξέταση της απευθείας εκθέσεως στον ανταγωνισμό πρέπει να πραγματοποιείται με βάση τα στοιχεία που ήταν διαθέσιμα κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως με την οποία περατώθηκε η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17, χωρίς να αποκλείεται η υποβολή νέας αιτήσεως σύμφωνα με την εν λόγω διαδικασία στο μέλλον.

66 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα προβαλλόμενα εμπόδια ως προς τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως και της ταχυδρομικής τιμολογήσεως καθώς και όσον αφορά την κατάσταση της αγοράς

67 Η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στη μελέτη ACM, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έσφαλε, διαπιστώνοντας, με τις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη εμποδίων ως προς τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως και της ταχυδρομικής τιμολογήσεως και ότι η εκτίμησή της σχετικά με την κατάσταση της αγοράς είναι εσφαλμένη.

68 Πρέπει να επισημανθεί ότι, με την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι τα χαρακτηριστικά και η προβλεπόμενη χρήση των έντυπων τιμολογίων και της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως διέφεραν σημαντικά διότι, αφενός, για να είναι δυνατή η αποστολή ή η λήψη π.χ. ηλεκτρονικού τιμολογίου που θα επέτρεπε την αυτοματοποιημένη επεξεργασία, ενδέχεται να απαιτούνταν ορισμένες συμπληρωματικές υποδομές, ιδίως στην περίπτωση των ηλεκτρονικών τιμολογίων B2B. Η σχετική υποδομή μπορεί να συνεπαγόταν τη χρήση εξωτερικού παρόχου υπηρεσιών ή ειδικής εσωτερικής εφαρμογής, τη χρήση ηλεκτρονικής υπογραφής κ.λπ. Αφετέρου, η χρήση της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως θα μπορούσε να συνδέεται με ένα φάσμα υπηρεσιών προστιθέμενης αξίας και με άλλα οφέλη που επιτρέπουν π.χ. την αυτοματοποιημένη επεξεργασία και τη χρηματοδότηση των πληρωμών από τρίτους. Με την αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, από τον Ιανουάριο 2014, η ηλεκτρονική τιμολόγηση εφαρμοζόταν υποχρεωτικά βάσει του νόμου σε ομοσπονδιακό επίπεδο στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και του δημοσίου και ότι, στην περίπτωση αυτή, δεν ετίθετο ζήτημα δυνατότητας υποκαταστάσεως, εφόσον οι αποστολείς δεν είχαν τη δυνατότητα να επιλέγουν παράδοση μέσω ταχυδρομείου. Επιπλέον, θα μπορούσαν να ανακύψουν και άλλες παρόμοιες καταστάσεις, στις οποίες τα ηλεκτρονικά τιμολόγια θα καθίσταντο υποχρεωτικά de facto, εάν υποβαλλόταν ευρείας κλίμακας αίτημα ηλεκτρονικής τιμολογήσεως από τους πελάτες ή τους προμηθευτές.

69 Κατά πρώτον, όσον αφορά τις περιεχόμενες στην αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώσεις της Επιτροπής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία των τιμολογίων που αποστέλλονται ηλεκτρονικώς είναι

μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με συνημμένα έγγραφα σε μορφή PDF, που δεν έχουν άλλα χαρακτηριστικά ή χρήση πέραν αυτών ενός τιμολογίου που αποστέλλεται σε έντυπη μορφή ταχυδρομικώς.

70 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από το σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM, στο οποίο αναφέρθηκε η Επιτροπή με την υπ' αριθ. 14 υποσημείωση της προσβαλλομένης αποφάσεως που έχει ενσωματωθεί στην αιτιολογική σκέψη 18 της εν λόγω αποφάσεως, προκύπτει ότι υπάρχουν διάφορα μοντέλα ηλεκτρονικής τιμολογήσεως, που διαφοροποιούνται ανάλογα με το επίπεδο αυτοματοποιήσεως. Σύμφωνα με την εν λόγω μελέτη, υφίστανται, αφενός, ημι-αυτοματοποιημένες διαδικασίες μέσω του διαδικτύου που χρησιμοποιούν τιμολόγια PDF, διαδικτυακές πύλες ή πάροχο υπηρεσιών και, αφετέρου, ηλεκτρονική τιμολόγηση πλήρως αυτοματοποιημένη σε όλα τα στάδιά της ως διαδικασία, από την εντολή μέχρι την πλήρως ολοκληρωμένη πληρωμή. Από τη μελέτη αυτή προκύπτει ότι, ενώ η ημι-αυτοματοποιημένη διαδικασία μέσω του διαδικύου που χρησιμοποιεί τιμολόγια PDF είναι η προτιμώμενη μορφή επικοινωνίας στις σχέσεις B2C, διαδικτυακές πύλες έχουν επίσης χρησιμοποιηθεί ήδη από μεγάλο μέρος των επιχειρήσεων που χρησιμοποιούν ηλεκτρονική τιμολόγηση και πάροχοι υπηρεσιών χρησιμοποιούνται ιδίως για την ηλεκτρονική τιμολόγηση B2B στο ευρωπαϊκό επίπεδο. Συναφώς, η μελέτη ACM διευκρινίζει ότι υφίστανται πάροχοι υπηρεσιών που διασφαλίζουν ότι ένα έγγραφο είναι πρωτότυπο χρησιμοποιώντας ηλεκτρονική υπογραφή. Εκτός αυτού, σύμφωνα με τη μελέτη ACM, για τη λήψη και την αποστολή ηλεκτρονικών τιμολογίων, επιχειρήσεις χρησιμοποιούν τις λύσεις του εξωτερικού παρόχου υπηρεσιών ή της ειδικής εσωτερικής εφαρμογής, προγραμματισμένης για τον σκοπό αυτό.

71 Λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω διαπιστώσεων που περιέχονται στη μελέτη ACM που διαβίβασε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εσφαλμένως διαπίστωσε ότι για να είναι δυνατή η αποστολή ή η λήψη ηλεκτρονικού τιμολογίου ενδέχεται να απαιτούνται ορισμένες συμπληρωματικές υποδομές και ότι η χρήση της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως θα μπορούσε να συνδέεται με ένα φάσμα υπηρεσιών προστιθέμενης αξίας και με άλλα οφέλη.

72 Κατά δεύτερον, όσον αφορά τις περιεχόμενες στην αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώσεις της Επιτροπής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το μερίδιο της αγοράς των τιμολογίων που αποστέλλονται σε ομοσπονδιακό επίπεδο στις συναλλαγές μεταξύ των επιχειρήσεων και του δημοσίου αντιπροσωπεύει μόλις το [*εμπιστευτικό*] % και ότι μπορεί, συνεπώς, να μη ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της οριοθετήσεως της σχετικής αγοράς. Εξάλλου, δεν ενδείκνυται ούτε συνάδει με τις προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής να ληφθούν υπόψη οι καταστάσεις στις οποίες η ηλεκτρονική τιμολόγηση κατέστη υποχρεωτική de facto. Επιπλέον, η Επιτροπή ουδόλως εξέθεσε ποιο θα ήταν το οικείο μερίδιο αγοράς ούτε ποιες θα ήταν οι συνέπειες για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς.

73 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, ακόμη και αν τα τιμολόγια που αποστέλλονται σε ομοσπονδιακό επίπεδο στις συναλλαγές μεταξύ των επιχειρήσεων και του δημοσίου μπορούν να θεωρηθούν αμελητέα λόγω της ελάχιστης ποσότητάς τους, εντούτοις η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να υποπέσει συναφώς σε πλάνη, να θεωρήσει ότι υφίστατο τέτοια τιμολόγηση, για την οποία δεν ετίθετο ζήτημα δυνατότητας υποκαταστάσεως.

74 Δεύτερον, στο μέτρο που η Επιτροπή έκρινε ότι μπορούσαν να ανακύψουν και άλλες παρόμοιες καταστάσεις, στις οποίες τα ηλεκτρονικά τιμολόγια είχαν καταστεί υποχρεωτικά de facto, εάν υποβαλλόταν ευρείας κλίμακας αίτημα ηλεκτρονικής τιμολογήσεως από τους πελάτες ή τους προμηθευτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την υπ' αριθ. 15 υποσημείωση της προσβαλλομένης αποφάσεως που έχει ενσωματωθεί στην αιτιολογική σκέψη 19 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρεται στο σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM. Από τη μελέτη αυτή προκύπτει ότι η επιλογή των επιχειρήσεων όσον αφορά τον τρόπο τιμολογήσεως εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από τις συναλλαγές μεταξύ των επιχειρήσεων, την εμπειρία μέσω του δικτύου των προμηθευτών ή τη ζήτηση των πελατών. Σύμφωνα με τη μελέτη ACM, οι οικονομικοί λόγοι για τους οποίους χρησιμοποιείται η

ηλεκτρονική τιμολόγηση εξαρτώνται κυρίως από εξωτερικές δυνάμεις της αγοράς, ήτοι από ευρείας κλίμακας σχετικό αίτημα πελατών ή προμηθευτών ή από κυβερνητική πρωτοβουλία που την καθιστά υποχρεωτική.

75 Λαμβανομένης υπόψη της εν λόγω παραπομπής στη μελέτη ACM, η κατάσταση de facto στην οποία αναφέρθηκε η Επιτροπή προκύπτει επαρκώς κατά νόμον από την προσβαλλόμενη απόφαση. Όσον αφορά το μερίδιο αγοράς που αφορά η εν λόγω κατάσταση, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δεδομένων των περιορισμένων εξουσιών έρευνας που διαθέτει η Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 και του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα φέρει το βάρος αποδείξεως (βλ. σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω), δεν μπορεί να απαιτηθεί να υπερβεί η Επιτροπή τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα με την αίτηση που υπέβαλε. Συναφώς, πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι από την αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι αυστριακές αρχές δεν μπόρεσαν να παράσχουν συμπληρωματικά στοιχεία για να στηρίξουν όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω). Όσον αφορά τις συνέπειες αυτής της de facto καταστάσεως για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς, από την αιτιολογική σκέψη 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή όρισε τη σχετική αγορά προϊόντος με βάση τα στοιχεία που αναφέρονται στην αιτιολογική σκέψη 19 της εν λόγω αποφάσεως, προκύπτει ότι η εν λόγω πτυχή είναι στοιχείο που ελήφθη υπόψη από την Επιτροπή προκειμένου να ορίσει τη σχετική αγορά. Εξάλλου, από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι τα κριτήρια που προβλέπονται για τον ορισμό της σχετικής αγοράς (βλ. σκέψεις 56 και 57 ανωτέρω) αποκλείουν να λαμβάνεται υπόψη μια de facto κατάσταση. Τέλος, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συνεκτίμηση αυτή δεν είναι σύμφωνη προς τις προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής, εκτός του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα ουδέν αναφέρει σχετικά με τις αποφάσεις της Επιτροπής που θα μπορούσαν να τεκμηριώσουν την επιχειρηματολογία της, δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή δεσμευόταν, εν προκειμένω, από την προηγούμενη πρακτική της στις σχετικές αποφάσεις. Η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν μπορεί, συνεπώς, να γίνει δεκτή

76 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου σκέλους, που αντλείται, αφενός, από εσφαλμένη ερμηνεία της αναλύσεως ΥΜ και των στοιχείων που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών και προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων και, αφετέρου, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

77 Το εν λόγω σκέλος αποτελείται από δύο αιτιάσεις. Η πρώτη αφορά την εκτίμηση της αναλύσεως ΥΜ που πραγματοποιήθηκε κατ' εντολή της προσφεύγουσας προς στήριξη της αιτήσεώς της. Η δεύτερη αιτίαση αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία των στοιχείων που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών και προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων, τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα.

– Επί της πρώτης αιτιάσεως, που αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία της αναλύσεως ΥΜ και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

78 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, αφενός, ερμήνευσε εσφαλμένως την ανάλυση ΥΜ που η προσφεύγουσα μερίμνησε να εκπονηθεί όσον αφορά την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο, από την οποία αποδεικνύεται ότι η ταχυδρομική διανομή και η ηλεκτρονική διανομή ανήκουν στην ίδια αγορά και, αφετέρου, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει.

79 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η έρευνα που περιέχει την ανάλυση ΥΜ, η οποία περιλαμβάνεται στη μελέτη ACM, πραγματοποιήθηκε σε 451 επιχειρήσεις και περιελάμβανε δύο διαφορετικούς τύπους ερωτημάτων. Αφενός, με μια σειρά άμεσων ερωτημάτων, οι επιχειρήσεις ερωτήθηκαν σχετικά με την πρακτική τους όσον αφορά τη διαχείριση της εμπορικής αλληλογραφίας. Το κεντρικό ερώτημα

αφορούσε το κατά πόσον οι εν λόγω επιχειρήσεις θα απέστελλαν τις επιστολές τους ηλεκτρονικώς εάν τα ταχυδρομικά τέλη αυξάνονταν από 62 σε 65,1 λεπτά. Οι επιχειρήσεις όφειλαν να επιλέξουν μεταξύ επτά διαφορετικών απαντήσεων, δηλαδή καμία μεταβολή, πλήρης μεταβολή ή μεταβολή αφορώσα το 10, 20, 30, 50 ή 75 % του συνόλου των επιστολών. Αφετέρου, ετίθεντο έμμεσα ερωτήματα, που δεν αφορούσαν άμεσα την αντίδραση σε αυξήσεις τιμών. Οι επιχειρήσεις όφειλαν να δηλώσουν ποια θα επέλεγαν μεταξύ δύο διαφορετικών υπηρεσιών που ορίζονταν με μια σειρά χαρακτηριστικών στοιχείων.

80 Η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αναφέρει τα ακόλουθα:

«Ο αιτών πραγματοποίησε ανάλυση [ΥΜ] με τη χρήση δεδομένων που ελήφθησαν από 451 αυστριακές επιχειρήσεις. Η έρευνα περιελάμβανε ένα σύνολο έμμεσων ερωτήσεων που αποσκοπούν στη διαπίστωση των προτιμήσεων για το έντυπο και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο με τη χρήση τεχνικών κοινής ανάλυσης. Με βάση τα αποτελέσματα, μια αύξηση των ταχυδρομικών τελών κατά 5 % θα μείωνε τη ζήτηση για ταχυδρομική αποστολή επιστολών κατά [*εμπιστευτικό*] %. Μολονότι τα εν λόγω αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι τόσο το έντυπο όσο και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ανήκουν στην ίδια σχετική αγορά, ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας εγείρουν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων. Ενδεικτικά, το σύνολο των χαρακτηριστικών για τον ορισμό των προϊόντων επιλέγεται κατά τρόπο που θα μπορούσε να ενέχει σχετικό βαθμό μεροληψίας υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας. Οι επίμαχες παραδοχές δεν φαίνεται να χρησιμοποιούνται στη σχετική οικονομική βιβλιογραφία που εφαρμόζει τη μέθοδο της κοινής ανάλυσης και δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί ο αντίκτυπός τους στην εκτιμώμενη μείωση κατά [*εμπιστευτικό*] %.»

81 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθόσον δεν εξέθεσε τον λόγο για τον οποίο υπήρχε, κατά την άποψή της, σχετικός βαθμός μεροληψίας υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας και σε τι συνίσταντο οι αμφισβητούμενες στην οικονομική βιβλιογραφία παραδοχές.

82 Συναφώς, όσον αφορά τους αναφερόμενους στην προσβαλλόμενη απόφαση λόγους βάσει των οποίων η Επιτροπή διαπίστωσε σχετικό βαθμό μεροληψίας υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή διευκρίνισε με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, παραδείγματος χάριν, ο τρόπος με τον οποίο επελέγη το σύνολο των χαρακτηριστικών για τον ορισμό των προϊόντων ήταν το στοιχείο που την οδήγησε σε μια τέτοια διαπίστωση. Όσον αφορά τις επίμαχες παραδοχές, από την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι επρόκειτο για τις αναφερόμενες στην εν λόγω έρευνα και όχι για τις αμφισβητούμενες στην οικονομική βιβλιογραφία παραδοχές.

83 Είναι, βεβαίως, δυσάρεστο το γεγονός ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν διευκρινίζει τις αιτιάσεις της σε βάρος των αποτελεσμάτων της αναλύσεως ΥΜ. Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο χαρακτηρίζεται, μεταξύ άλλων, από συγκεκριμένη προθεσμία για την έκδοση τελικής αποφάσεως (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω), η Επιτροπή δεν παρέβη, εν προκειμένω, την υποχρέωσή της να αιτιολογήσει επαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομολογίας που εκτίθενται ανωτέρω, στις σκέψεις 20 και 46. Θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί, συναφώς, μια λεπτομερής περιγραφή των επικρίσεων σχετικά με κάθε χαρακτηριστικό που επελέγη στην εν λόγω έρευνα ή σχετικά με κάθε αμφισβητούμενη παραδοχή που μνημονεύεται σε αυτή. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η προσφεύγουσα μετέσχε σε μεγάλο βαθμό στη διοικητική διαδικασία (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:392, σκέψεις 179 και 180 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, αφού προσκόμισε στις 2 Δεκεμβρίου 2013 τα ερωτηματολόγια στα οποία στηρίχθηκε η εν λόγω έρευνα, ο υπεύθυνος για την εν λόγω έρευνα εμπειρογνώμων, τον οποίο είχε προσλάβει η προσφεύγουσα, συναντήθηκε με τα μέλη των υπηρεσιών της Επιτροπής στις 6 Μαρτίου 2014. Ακολούθως, την επομένη ημέρα, η

Επιτροπή απέστειλε το σχέδιο αποφάσεως στον εν λόγω εμπειρογνώμονα και συζήτησε μαζί του για το σχέδιο αυτό σε συνάντηση που έλαβε χώρα στις 28 Μαρτίου 2014. Το εξετασθέν κατά τη συνάντηση της 28ης Μαρτίου 2014 σχέδιο αποφάσεως, το οποίο προσκομίσθηκε από την Επιτροπή κατόπιν των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που διέταξε το Γενικό Δικαστήριο (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω), περιείχε ήδη το κείμενο της αιτιολογικής σκέψεως 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

84 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τόσο οι επικρίσεις που διατύπωσε η Επιτροπή σχετικά με την επιλογή των χαρακτηριστικων για τον ορισμό των προϊόντων όσο και οι σχετικές με τις αμφισβητούμενες παραδοχές επικρίσεις αφορούν το τμήμα της εν λόγω έρευνας που αναφέρεται στα έμμεσα ερωτήματα. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, με το δικόγραφο της προσφυγής της, υποστήριξε ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ανέλυσε μόνον τα έμμεσα και όχι τα άμεσα ερωτήματα αποτελεί πρόσθετη ένδειξη που οδηγεί στη διαπίστωση ότι η συλλογιστική της Επιτροπής ήταν γνωστή στην προσφεύγουσα.

85 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η Επιτροπή ερμήνευσε κατά τρόπο εσφαλμένο την ανάλυση ΥΜ και ότι δεν παρουσίασε εκθέσεις εμπειρογνωμόνων ή έρευνες ικανές να αντικρούσουν τις δικές της έρευνες. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, μολονότι η ανάλυση ΥΜ περιλαμβάνει άμεσα και έμμεσα ερωτήματα, η Επιτροπή δεν ανέλυσε τα άμεσα ερωτήματα που τέθηκαν στους πελάτες, τα οποία παίζουν σημαντικό ρόλο. Επικαλούμενη την πρακτική της Επιτροπής και την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή χρησιμοποιεί συνήθως τις μελέτες μάρκετινγκ που θέτουν στη διάθεσή της οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ως απόδειξη της οριοθετήσεως της αγοράς, πράγμα που δεν έπραξε εν προκειμένω. Τα αποτελέσματα της έρευνας που αφορούσαν άμεσο ερώτημα προς τους πελάτες αποδεικνύουν ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν θα υποκαθιστούσαν, σε περίπτωση ελάχιστης αυξήσεωςτων τιμών, εν όλω ή εν μέρει, με ηλεκτρονικές αποστολές τις ταχυδρομικές αποστολές επιστολών τους και ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν θα συνέχιζαν να πραγματοποιούν ταχυδρομικές αποστολές. Τα εν λόγω αποτελέσματα ανταποκρίνονταν στα αποτελέσματα άλλης μελέτης που πραγματοποιήθηκε στο 2012 και αφορούσε την Αυστρία. Εξάλλου, σύμφωνα με τα στοιχεία της προσφεύγουσας, ακόμη και αν οι τιμές παρέμεναν σταθερές, το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν είχαν την πρόθεση στο μέλλον να αποστέλλουν τα τιμολόγιά τους ηλεκτρονικώς. Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τέτοια διάθεση αντικαταστάσεως των ταχυδρομικών υπηρεσιών από ηλεκτρονικές υπηρεσίες σε περίπτωση αυξήσεως των ταχυδρομικών τελών υφίσταται και στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που συνελέγησαν από τη ρυθμιστική αρχή των ταχυδρομείων στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη μελέτη της εταιρίας WIK-Consult του 2009, που φέρει τον τίτλο «Nachfrage nach Postdienstleistungen von Geschäftskunden» (Ζήτηση για ταχυδρομικές υπηρεσίες εκ μέρους επαγγελματιών πελατών) (στο εξής: μελέτη WIK 2009). Όσον αφορά τις επικρίσεις της Επιτροπής σχετικά με τα έμμεσα ερωτήματα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα εν λόγω ερωτήματα τέθηκαν, με χρήση αναγνωρισμένης ερευνητικής τεχνικής, προκειμένου να γίνει εμβριθέστερη ανάλυση της καταστάσεως. Σύμφωνα με την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς, όλα τα προϊόντα που γίνονται αντιληπτά από τον καταναλωτή ως δυνάμενα να υποκατασταθούν μεταξύ τους συμπεριλήφθηκαν στην έρευνα μεταξύ των πελατών και, κατά συνέπεια, δεν υπήρξε μεροληψία υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας.

86 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί (βλ. σκέψεις 38 έως 41 ανωτέρω) ότι, αφενός, η Επιτροπή διαθέτει, προκειμένου να ορίσει τη σχετική αγορά, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο παρά περιορισμένου μόνον ελέγχου εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης και ότι, αφετέρου, η προσφεύγουσα φέρει το βάρος αποδείξεως για τον ορισμό της σχετικής αγοράς.

87 Πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι μια ανάλυση ΥΜ μπορεί να χρησιμεύσει για την εξέταση της δυνατότητας υποκαταστάσεως των προϊόντων ή των υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή επισήμανε ότι εφάρμοσε τη μέθοδο περί οριοθετήσεως της αγοράς, όπως αυτή προβλέπεται στην ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω). Είναι βέβαιο ότι η ανάλυση ΥΜ ανήκει, κατ' αρχήν,

στις μεθόδους που προβλέπει η εν λόγω ανακοίνωση. Κατά τα οριζόμενα στο σημείο 15 της εν λόγω ανακοινώσεως, ένας τρόπος πραγματοποιήσεως του καθορισμού του φάσματος των προϊόντων που ο καταναλωτής θεωρεί ως υποκατάστατα μπορεί να θεωρηθεί ως ένα διανοητικό πείραμα, στο πλαίσιο του οποίου τίθεται ως υπόθεση μια μικρή αλλά διαρκής διακύμανση των σχετικών τιμών και αξιολογούνται οι πιθανές αντιδράσεις των πελατών. Από το σημείο 17 της εν λόγω ανακοινώσεως προκύπτει ότι το τεθέν ερώτημα ήταν κατά πόσον οι πελάτες των μερών θα στρέφονταν σε προϊόντα υποκαταστάσεως εύκολα προσβάσιμα ή σε προμηθευτές που είναι εγκατεστημένοι αλλού, σε περίπτωση μικρής αλλά διαρκούς αυξήσεως κατά 5 % έως 10 % των σχετικών τιμών των προϊόντων στις υπό εξέταση περιοχές. Αν η υποκατάσταση καθιστά ανώφελη την αύξηση των τιμών, λόγω της μειώσεως των πωλήσεων που αυτή συνεπάγεται, τα πρόσθετα προϊόντα υποκαταστάσεως και οι πρόσθετες περιοχές ενσωματώνονται στη σχετική αγορά. Κατά τα οριζόμενα στα σημεία 39 έως 41 της εν λόγω ανακοινώσεως, ποσοτικοί δοκιμαστικοί έλεγχοι που γίνονται στο πλαίσιο διαφόρων οικονομετρικών και στατιστικών προσεγγίσεων (παραδείγματος χάριν η εκτίμηση της ελαστικότητας στη ζήτηση ενός προϊόντος, έρευνες σχετικά με τις απόψεις των πελατών και των ανταγωνιστών ή μελέτες για έρευνα της αγοράς τις οποίες κοινοποιούν τα μέρη) μπορεί να συνιστούν χρήσιμα στοιχεία για την εκτίμηση της δυνατότητας υποκαταστάσεως δύο προϊόντων από την άποψη της ζητήσεως.

88 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι από την υπ' αριθ. 7 υποσημείωση της αποφάσεως 2005/15 προκύπτει ότι για τον ορισμό της σχετικής αγοράς η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη μόνο τα προϊόντα που μπορούν εύκολα να υποκαταστήσουν τα εξεταζόμενα προϊόντα. Τα εύκολα υποκατάστατα προϊόντα είναι τα προϊόντα προς τα οποία θα στρέφονταν οι καταναλωτές σε απάντηση σε μια μικρή αλλά αισθητή αύξηση της τιμής του εξεταζόμενου προϊόντος, π.χ. κατά 5 %. Κατά τα αναφερόμενα στην εν λόγω υποσημείωση, αυτό επιτρέπει στην Επιτροπή να αξιολογήσει την κατάσταση του ανταγωνισμού στο πλαίσιο μιας επηρεαζόμενης αγοράς αποτελούμενης από όλα τα προϊόντα προς τα οποία θα στρέφονταν εύκολα οι καταναλωτές των εξεταζόμενων προϊόντων. Εντούτοις, κατά τα αναφερόμενα πάντοτε στην εν λόγω υποσημείωση, αυτό δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη τους περιοριστικούς παράγοντες, για την ανταγωνιστική συμπεριφορά των σχετικών φορέων, που προκύπτουν από την ύπαρξη ατελών προϊόντων αντικαταστάσεως, δηλαδή εκείνων των προϊόντων προς τα οποία δεν θα στρεφόταν ο καταναλωτής σε απάντηση σε μια μικρή αλλά αισθητή αύξηση της τιμής του εξεταζόμενου προϊόντος, π.χ. κατά 5 %. Οι συνέπειες αυτές λαμβάνονται υπόψη αφού καθοριστεί η αγορά και προσδιοριστούν τα μερίδια αγοράς.

89 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν παρουσίασε εκθέσεις εμπειρογνωμόνων ή έρευνες ικανές να αντικρούσουν τις δικές της έρευνες, αρκεί να υπομνησθεί ότι εκείνοι που φέρουν το βάρος αποδείξεως της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 είναι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν όφειλε να πραγματοποιήσει δικές της μελέτες.

90 Τρίτον, απορριπτέα τυγχάνει και η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν ανέλυσε τα άμεσα ερωτήματα της έρευνας. Το γεγονός ότι, με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι η έρευνα περιελάμβανε ένα σύνολο έμμεσων ερωτημάτων και ότι μνημόνευσε ρητώς, ως παραδείγματα, μόνον επικρίσεις που αφορούσαν τη σύλληψη των εμμέσων ερωτημάτων της έρευνας δεν συνεπάγεται ότι δεν ανέλυσε τα άμεσα ερωτήματα αυτής. Συγκεκιρμένα, αφενός, ο όρος «περιελάμβανε» δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, εκτός από τα έμμεσα ερωτήματα, και άλλα ερωτήματα να αποτελούσαν επίσης τμήμα της εν λόγω έρευνας, δεδομένου μάλιστα ότι η Επιτροπή είχε ρητώς ζητήσει από τον εμπειρογνώμονα που είχε επιφορτισθεί από την προσφεύγουσα με την πραγματοποίηση της εν λόγω έρευνας τα ερωτηματολόγια που αφορούσαν την έρευνα αυτή και περιείχαν άμεσα και έμμεσα ερωτήματα. Αφετέρου, δεδομένου ότι η αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως περιέχει, σύμφωνα με το γράμμα της, επικρίσεις ως προς ορισμένες τεχνικές πτυχές αυτού καθεαυτόν του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι εν λόγω επικρίσεις αφορούν μόνον το τμήμα που αναφέρεται στα έμμεσα ερωτήματα της έρευνας

91 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή αξιολόγησε εσφαλμένως τα αποτελέσματα που προέκυψαν από το κεντρικό άμεσο ερώτημα που τέθηκε στο πλαίσιο της εν λόγω έρευνας, με το οποίο οι ερωτηθείσες επιχειρήσεις κλήθηκαν να δηλώσουν αν θα απέστελλαν τις επιστολές τους ηλεκτρονικώς σε περίπτωση που τα ταχυδρομικά τέλη για μια επιστολή αυξάνονταν από 62 σε 65,1 λεπτά.

92 Όπως έχει διαπιστωθεί (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω), απαντώντας στο ερώτημα αυτό, οι επιχειρήσεις όφειλαν να επιλέξουν μεταξύ επτά διαφορετικών απαντήσεων, δηλαδή καμία μεταβολή, πλήρης μεταβολή ή μεταβολή αφορώσα το 10, 20, 30, 50 ή 75 % του συνόλου των επιστολών. Με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή περιορίστηκε να αναφέρει συναφώς ότι, μολονότι τα αποτελέσματα της εν λόγω έρευνας υποδήλωναν ότι τόσο το έντυπο όσο και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ανήκαν στην ίδια σχετική αγορά, ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας ήγειραν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή διευκρίνισε πως το γεγονός ότι οι ερωτηθείσες επιχειρήσεις όφειλαν να δηλώσουν, εφόσον σκόπευαν να περάσουν από την ταχυδρομική στην ηλεκτρονική διανομή, ότι η μεταβολή θα αφορούσε ένα ελάχιστο ποσοστό 10 % του όγκου της αλληλογραφίας τους μπορούσε να οδηγήσει σε υπερεκτίμηση της εκτάσεως της τάσεως μεταστροφής σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών. Εξάλλου, η Επιτροπή, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, προσέθεσε ότι το σύνολο της έρευνας παρουσίαζε σημαντική στρέβλωση όσον αφορά το μέγεθος των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν σε σύγκριση με την κατανομή του μεγέθους των επιχειρήσεων στην αυστριακή οικονομία.

93 Αφενός, απαντώντας στην κριτική της Επιτροπής όσον αφορά το γεγονός ότι η επιλογή ελάχιστου ποσοστού 10 % του όγκου της αλληλογραφίας μπορούσε να οδηγήσει σε υπερεκτίμηση, η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι η επιλογή του ποσοστού στην έρευνα συνδεόταν με τον όγκο των αποστολών και ότι ο τελευταίος συνδεόταν με τις συνθήκες της αγοράς. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, οι πελάτες που επιλέγουν την ηλεκτρονική αποστολή επιστολών δεν αποστέλλουν ηλεκτρονικώς μία μόνον επιστολή, αλλά συγκεκριμένο ποσοστό του όγκου των αποστολών τους. Εξάλλου, από τα αποτελέσματα της μελέτης ACM προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν αποστέλλουν 100 έως 1 000 επιστολές, συμπεριλαμβανομένων των τιμολογίων, μηνιαίως. Συνεπώς, το 5 % αυτού του όγκου αποστολών θα αντιστοιχούσε μόνο σε σύνολο 5 έως 50 επιστολών μηνιαίως. Όγκος αποστολών 10 % θα αντιστοιχούσε, συνεπώς, σε τουλάχιστον 10 έως 100 επιστολές και θα ήταν πιο αντιπροσωπευτικός των συνθηκών της αγοράς. Επιπλέον, βάσει των αποτελεσμάτων άλλων μελετών αναλύσεων ΥΜ που πραγματοποιήθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία, προέκυψε ότι ήταν δυνατόν να παρατηρηθούν μαζικές μετακινήσεις σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, ακόμη και η επιλογή του κατώτατου ορίου του 10 % συνιστούσε, συνεπώς, συντηρητική εκτίμηση. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εάν είχε επιτρέψει την επιλογή κατώτατου ορίου 5 % για την ελάχιστη μεταστροφή, η τάση μεταστροφής προς την ηλεκτρονική διανομή θα ήταν μάλιστα ακόμη σημαντικότερη. Τέλος, η ανάλυση των αποτελεσμάτων της έρευνας δεν πραγματοποιήθηκε σε συνάρτηση με τον όγκο των αποστολών, αλλά με τον αριθμό των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν. Σε συνάρτηση με τον όγκο των αποστολών, ο περιορισμός της ταχυδρομικής διανομής σε περίπτωση υποθετικής αυξήσεως κατά 5 % θα ήταν μάλιστα σημαντικότερος.

94 Εντούτοις, η προαναφερθείσα επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας εγείρουν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων, είναι εσφαλμένη.

95 Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η παραπομπή στον αριθμό των αποστελλομένων από τις ερωτηθείσες επιχειρήσεις επιστολών δεν τεκμηριώνει το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο ένα ελάχιστο ποσοστό 10 % θα ανταποκρινόταν καλύτερα στην πραγματικότητα της αγοράς, κατά μείζονα λόγο διότι από το σημείο 3.4.1 της μελέτης ACM προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν απέστελλαν 1 000 ή περισσότερες επιστολές

μηνιαίως, ήτοι το [*εμπιστευτικό*] % 1 000 έως 2 499 επιστολές, το [*εμπιστευτικό*] % 2 500 έως 4 999 επιστολές, το [*εμπιστευτικό*] % 5 000 έως 9 999 επιστολές και το [*εμπιστευτικό*] % περισσότερες από 10 000 επιστολές. Όσον αφορά τα αποτελέσματα των μελετών που πραγματοποιήθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, εκτός του γεγονότος ότι οι μελέτες αυτές δεν αφορούν την αυστριακή αγορά και δεν είναι συνεπώς, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, κατάλληλες για τον ορισμό της σχετικής αγοράς, από το σημείο 3.4.1 της μελέτης ACM προκύπτει ότι οι εν λόγω μελέτες αφορούσαν το ζήτημα κατά πόσον οι οικείες επιχειρήσεις ήταν απολύτως ή μάλλον διατεθειμένες να περάσουν σε ηλεκτρονική αποστολή σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών και δεν αφορούσαν, συνεπώς, το ζήτημα της εκτάσεως μιας τέτοιας μεταβολής. Εξάλλου, όσον αφορά τη μελέτη που πραγματοποιήθηκε στη Γερμανία, ήτοι τη μελέτη WIK 2009, από αυτή προκύπτει ότι το αποτέλεσμα της έρευνας που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της εν λόγω μελέτης ερμηνεύθηκε υπό την έννοια ότι οι επιχειρήσεις, σε περίπτωση αυξήσεως των ταχυδρομικών τελών, έχουν μάλλον την τάση να αλλάζουν πάροχο παρά να προσφεύγουν σε μεγαλύτερη έκταση στην ηλεκτρονική αποστολή.

96 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εάν είχε επιτρέψει την επιλογή κατώτατου 5 % για την ελάχιστη μεταστροφή, η τάση προσφυγής στην ηλεκτρονική διανομή θα ήταν ακόμη σημαντικότερη, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή ουδόλως τεκμηριώθηκε και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως αβάσιμη. Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία γινόταν δεκτή, το επίπεδο στο οποίο θα μπορούσε να φθάσει αυτή η τάση ουδόλως προκύπτει από τη δικογραφία. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο ο περιορισμός της ταχυδρομικής διανομής θα ήταν ακόμη μεγαλύτερος εάν η ανάλυση των αποτελεσμάτων της έρευνας είχε πραγματοποιηθεί σε συνάρτηση με τον όγκο των αποστολών.

97 Αφετέρου, απαντώντας στην κριτική της Επιτροπής αναφορικά με το γεγονός ότι, κατά την άποψή της, το σύνολο της έρευνας παρουσίαζε σημαντική στρέβλωση όσον αφορά το μέγεθος των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν σε σύγκριση με την κατανομή ανάλογα με το μέγεθος των επιχειρήσεων στην αυστριακή οικονομία, η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι οι ερωτηθείσες επιχειρήσεις ήταν αντιπροσωπευτικές των πραγματικών συνθηκών της αγοράς και του όγκου αποστολών στην αγορά της διανομής επιστολών. Υπογραμμίζει ότι από τη μελέτη ACM προκύπτει ότι κυρίως οι μεγάλες επιχειρήσεις είναι εκείνες που προβαίνουν σε αποστολές αλληλογραφίας, ενώ ο όγκος των αποστολών των μικρών επιχειρήσεων είναι πιο περιορισμένος. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, εάν η έρευνα είχε διεξαχθεί λαμβάνοντας υπόψη την κατανομή ανάλογα με το μέγεθος των επιχειρήσεων στην οικονομία, η συνέπεια θα ήταν μεγαλύτερη στρέβλωση της πραγματικότητας της αγοράς. Το πελατολόγιο με τους επαγγελματίες πελάτες της προσφεύγουσας περιλαμβάνει 5 641 πελάτες, και 160 εξ αυτών αποστέλλουν ετησίως επιστολές που αντιστοιχούν στο [*εμπιστευτικό*] % του συνολικού όγκου αποστολών της. Λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών συνθηκών της αγοράς, θα ήταν ορθό να ερωτηθούν οι επιχειρήσεις με τον κατάλληλο όγκο αποστολών και όχι αυτές που δεν παίζουν κανένα ρόλο στην αγορά. Συνολικά, 57 από τους 160 κομβικούς επαγγελματίες πελάτες της προσφεύγουσας έλαβαν μέρος στην έρευνα, αντιστοιχώντας σε όγκο εκτιμώμενο στο [*εμπιστευτικό*] % του όγκου αποστολών του συνόλου των επαγγελματιών πελατών της. Εξάλλου, η προσφεύγουσα συμπεριέλαβε στην έρευνα τις μικρές επιχειρήσεις με λιγότερες από 100 αποστολές μηνιαίως, που δεν φθάνουν παρά το [*εμπιστευτικό*] % του όγκου αποστολών, σε ποσοστό 8,4 %, διότι η βάση δεδομένων της προσφεύγουσας δεν περιελάμβανε τους ταχυδρομικούς αποστολείς που καταθέτουν οι ίδιοι τις επιστολές τους σε ταχυδρομικό υποκατάστημα. Η έρευνα ήταν συνεπώς πλήρως αντιπροσωπευτική των συνθηκών της αγοράς. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι δυνατόν οι μεγάλες επιχειρήσεις να είναι περισσότερο διατεθειμένες να στραφούν προς την ηλεκτρονική αποστολή. Εντούτοις, κατά την άποψή της, ακόμη και αν ένας μικρός μόνον αριθμός των μεγάλων επαγγελματιών πελατών της στραφεί προς την ηλεκτρονική αποστολή, αυτό θα ήταν ικανό να δημιουργήσει κόστος υποδομών δικτύου μετακυλιόμενο, ενδεχομένως, στους λοιπούς αποστολείς, με πιθανό αποτέλεσμα να στραφούν και οι αποστολείς αυτοί προς την ηλεκτρονική διανομή.

98 Η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας εγείρουν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων, είναι εσφαλμένη.

99 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα κατείχε μερίδιο αγοράς ανερχόμενο περίπου σε [*εμπιστευτικό*] % στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο, πράγμα που είναι βέβαιο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλες σχεδόν οι αυστριακές επιχειρήσεις ήταν πελάτες της προσφεύγουσας. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, εφόσον η ίδια η προσφεύγουσα κρίνει εύλογο οι επιχειρήσεις κάποιου μεγέθους να είναι μάλλον επιρρεπείς προς την ηλεκτρονική υποκατάσταση, το γεγονός ότι η έρευνα επικεντρώνεται στις μεγάλες επιχειρήσεις ενέχει τον κίνδυνο να μην αντικατοπτρίζει κατά τον προσήκοντα τρόπο τις επιθυμίες των πελατών που είναι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Όσον αφορά, συναφώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο, ακόμη και αν ένας μικρός μόνον αριθμός των μεγάλων επαγγελματιών πελατών της στραφεί προς την ηλεκτρονική αποστολή, αυτό θα ήταν ικανό να δημιουργήσει κόστος υποδομών δικτύου μετακυλιόμενο, ενδεχομένως, στους λοιπούς αποστολείς, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως μη τεκμηριωμένο. Συγκεκριμένα, η ίδια η προσφεύγουσα δηλώνει ότι οι τιμές της υπόκεινται σε αυστηρή ρύθμιση και ότι, κατά συνέπεια, αύξηση των τιμών δεν είναι δυνατή παρά μόνον κατόπιν αδείας της ρυθμιστικής αρχής.

100 Εξάλλου, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο όγκος αποστολής αλληλογραφίας των επιχειρήσεων που ρωτούνται είναι το ορθό κριτήριο, δεν φαίνεται ότι η έρευνα που πραγματοποιήθηκε στις ερωτηθείσες επιχειρήσεις έλαβε υπόψη τις σχέσεις μεγέθους. Συγκεκριμένα, από τις αυστριακές στατιστικές που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι το 2011 υπήρχαν στην Αυστρία περίπου 311 000 επιχειρήσεις. Όπως έχει διαπιστωθεί (βλ. σκέψη 99 ανωτέρω), όλες σχεδόν οι επιχειρήσεις αυτές ήταν πελάτες της προσφεύγουσας. Βάσει όσων προαναφέρθηκαν, η προσφεύγουσα δεν μπορεί, χωρίς να παράσχει καμία σχετική εξήγηση, να ισχυριστεί ότι, λαμβάνοντας υπόψη τους 5 641 πελάτες που ήταν καταχωρημένοι στο πελατολόγιό της, διασφάλιζε αντιπροσωπευτική επιλογή των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν σε σχέση με τον όγκο αποστολής αλληλογραφίας. Αντιθέτως, η επιλογή μόνων των επιχειρήσεων που περιλαμβάνονταν στο πελατολόγιο με τους επαγγελματίες πελάτες της προσφεύγουσας είναι δυνατόν να προσδώσει μεγαλύτερο βάρος στις επιχειρήσεις με μεγάλο όγκο αποστολής αλληλογραφίας, καθόσον είναι έυλογο να υποτεθεί ότι οι επιχειρήσεις με μικρό όγκο αποστολής αλληλογραφίας έχουν μικρότερο ενδιαφέρον να εγγραφούν στο εν λόγω πελατολόγιο. Επιπλέον, ενώ από το σημείο 3.4.1 της μελέτης ACM προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν είχαν όγκο αλληλογραφίας μεγαλύτερο των 10 000 αποστολών μηνιαίως, η προσφεύγουσα, με το υπόμνημά της απαντήσεως, δήλωσε ότι μόνον το [*εμπιστευτικό*] % των εν λόγω 5 641 πελατών διέθετε τέτοιο όγκο. Εξάλλου, μεταξύ των 451 επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν στο πλαίσιο της έρευνας, οι μεγάλες επιχειρήσεις ευνοήθηκαν σε μεγάλο βαθμό και στο μέτρο που, κατά την προσφεύγουσα, 57 από τις 160 μεγάλες επιχειρήσεις του πελατολογίου της συμμετείχαν στην έρευνα και επομένως, από τις απομένουσες 5 481 επιχειρήσεις, μόνον 394 επιχειρήσεις συμμετείχαν. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επίσης, παρά τα όσα ισχυρίστηκε, ότι οι μικρές επιχειρήσεις που αποστέλλουν λιγότερες από 100 επιστολές μηνιαίως υπερεκπροσωπήθηκαν στην έρευνα. Συγκεκριμένα, ενώ, κατά την προσφεύγουσα, το [*εμπιστευτικό*] % των 5 461 πελατών του πελατολογίου της ήταν μικρές επιχειρήσεις, στην εν λόγω έρευνα αυτό το τμήμα αντιπροσώπευε μόνον το [*εμπιστευτικό*] % των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν.

101 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι τα αποτελέσματα της αναλύσεως ΥΜ ήταν αντίστοιχα προς αυτά άλλης μελέτης που πραγματοποιήθηκε το 2012 και αφορούσε την Αυστρία, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, διότι η προσφεύγουσα, παραλείποντας να προσκομίσει την εν λόγω μελέτη, δεν απέδειξε το γεγονός αυτό.

102 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από τη διεξαχθείσα έρευνα προκύπτει ότι το [*εμπιστευτικό*] % των πελατών της προέβλεπαν στο μέλλον, ακόμη και αν οι τιμές παρέμεναν σταθερές, να αντικαταστήσουν την ταχυδρομική διανομή των επιστολών τους με ηλεκτρονική διανομή. Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, πρέπει να επισημανθεί ότι ένα τέτοιο αποτέλεσμα, το οποίο εξάλλου είναι πολύ γενικό, παρουσίαζε τα ίδια τεχνικά προβλήματα που παρουσίαζαν τα αποτελέσματα στα οποία οδήγησε η απάντηση στο κύριο άμεσο ερώτημα που αφορούσε την ανάλυση ΥΜ.

103 Έκτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα έμμεσα ερωτήματα τέθηκαν με χρήση αναγνωρισμένης ερευνητικής τεχνικής, προκειμένου να γίνει εμβριθέστερη ανάλυση της καταστάσεως. Σύμφωνα με την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς, όλα τα προϊόντα που γίνονται αντιληπτά από τον καταναλωτή ως δυνάμενα να υποκατασταθούν μεταξύ τους συμπεριλήφθηκαν στην έρευνα μεταξύ των πελατών και, κατά συνέπεια, δεν υπήρξε μεροληψία υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας.

104 Όπως έχει διαπιστωθεί (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω), από τη δικογραφία προκύπτει ότι η έρευνα που περιείχε την ανάλυση ΥΜ περιελάμβανε και έμμεσα ερωτήματα. Απαντώντας στα ερωτήματα αυτά, που δεν αφορούσαν άμεσα την αντίδρασή τους σε αυξήσεις τιμών, οι επιχειρήσεις όφειλαν να δηλώσουν ποια θα επέλεγαν μεταξύ δύο διαφορετικών υπηρεσιών που ορίζονταν με μια σειρά χαρακτηριστικών στοιχείων. Με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δήλωσε συναφώς πως, μολονότι τα αποτελέσματα της εν λόγω έρευνας υποδήλωναν ότι τόσο το έντυπο όσο και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ανήκαν στην ίδια σχετική αγορά, ορισμένες τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας ήγειραν αμφιβολίες ως προς την εγκυρότητα των αποτελεσμάτων. Κατά την άποψή της, ενδεικτικά, το σύνολο των χαρακτηριστικών για τον ορισμό των προϊόντων επελέγη κατά τρόπο που θα μπορούσε να ενέχει κάποια στρέβλωση υπέρ των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι τα έμμεσα ερωτήματα που τέθηκαν στους πελάτες είχαν οργανωθεί με τη μορφή «πακέτων» που περιελάμβαναν, εκτός από την επιλογή μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής, υποκειμενικές πτυχές που απαιτούσαν μια αξιολόγηση όσον αφορά, παραδείγματος χάριν, την προστασία του περιβάλλοντος, τις επιταγές του νόμου ή την ασφάλεια. Αυτός ο τρόπος θέσεως των ερωτημάτων ενείχε τον κίνδυνο να υποχρεώνει στην πραγματικότητα την ερωτώμενη επιχείρηση να εκφράσει συγκεκριμένη προτίμηση. Εκτός αυτού, ήταν πρόδηλο ότι μια ολόκληρη σειρά των εν λόγω αξιολογικών στοιχείων ήταν διατυπωμένα κατά τρόπο ώστε να ευνοούν την ηλεκτρονική διανομή.

105 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις εν λόγω αιτιάσεις και υποστηρίζει ότι πολλές μελέτες που μνημονεύονται στο σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM αποδεικνύουν ότι, εκτός από την τιμή, οι αποστολείς λαμβάνουν υπόψη άλλες προτιμήσεις, προκειμένου να αποφασίσουν. Βάσει των αποτελεσμάτων των εν λόγω μελετών, εκτιμήσεις συνδεόμενες με το περιβάλλον, την ασφάλεια και τις επιταγές του νόμου αποτελούν προτιμήσεις που έχουν αποδειχθεί εμπειρικά. Είναι σύμφωνο προς τη συνήθη και επιστημονικώς αναγνωρισμένη μέθοδο να ενσωματώνονται οι εν λόγω προτιμήσεις στην έρευνα. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, οι διάφορες προτιμήσεις του αποστολέα ελήφθησαν ισόρροπα υπόψη στην έρευνα

106 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν αποδεικνύει ότι η εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τις τεχνικές πτυχές του σχεδιασμού της στατιστικής έρευνας είναι εσφαλμένη. Δεν φαίνεται ότι η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η οργάνωση των εμμέσων ερωτημάτων με τη μορφή «πακέτων» που περιελάμβαναν, εκτός από την επιλογή μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής, υποκειμενικές πτυχές που απαιτούσαν μια αξιολόγηση μπορούσε να νοθεύσει τα αποτελέσματα της έρευνας, υπέπεσε σε πλάνη. Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η συνεκτίμηση τέτοιων υποκειμενικών πτυχών μπορεί να εμπόδισε τις ερωτηθείσες επιχειρήσεις να εκφράσουν την πραγματική τους προτίμηση για την ηλεκτρονική ή την ταχυδρομική διανομή. Αληθεύει ότι άλλες μελέτες που μνημονεύονται στο σημείο 2.3.2 της μελέτης ACM ανέφεραν μεταξύ των πτυχών που ευνοούν την ηλεκτρονική διανομή και άλλες προτιμήσεις των επιχειρήσεων, εντούτοις από τη μελέτη ACM δεν προκύπτει ότι αυτές οι διαφορετικές προτιμήσεις έχουν χρησιμοποιηθεί με τον ίδιο τρόπο στη σχετική οικονομική βιβλιογραφία που εφαρμόζει τη μέθοδο της κοινής αναλύσεως, όπως

διαπίστωσε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, η προσφεύγουσα, περιοριζόμενη να υποστηρίζει ότι οι εν λόγω διαφορετικές προτιμήσεις ελήφθησαν ισόρροπα υπόψη στη μελέτη ACM, ουδόλως απέδειξε ότι αυτό πράγματι συνέβη.

107 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

– Επί της δεύτερης αιτιάσεως που αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία των στοιχείων που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών και προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων

108 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εσφαλμένως διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα στοιχεία που αφορούν την εξέλιξη των ποσοτήτων και των τιμών και προκύπτουν από την ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων, τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα, δεν επιβεβαίωναν τη δυνατότητα πρακτικής υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής. Η ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων ήταν η ανάλυση του περιορισμού της ζητήσεως κατόπιν της «ακραίας καταστάσεως» που συνίσταται στην αύξηση των τιμών στην οποία προέβη η προσφεύγουσα το 2011 με την άδεια της ρυθμιστικής αρχής. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η ελαστικότητα της ζητήσεως κατά [*εμπιστευτικό*] % σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 5 % που προκύπτει από την ανάλυση ΥΜ ήταν της ιδίας τάξεως με την ελαστικότητα που προκάλεσε η αύξηση των τιμών που έλαβε χώρα τον Μάιο 2011, η οποία ανερχόταν σε [*εμπιστευτικό*] % ή σε [*εμπιστευτικό*] % αναλόγως της επιλεγείσας παροχής υπηρεσιών.

109 Η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διευκρίνισε τα ακόλουθα:

«Ο αιτών υπέβαλε επίσης διαγράμματα της εξέλιξης των ποσοτήτων και των τιμών που υποδηλώνουν ότι οι ποσότητες παρουσιάζουν πολύ μικρότερη ευαισθησία στις τιμές από αυτήν που αναφέρεται στην ανάλυση της έρευνας. Για να διευκρινιστεί αυτή η φαινομενική αντίφαση, ο αιτών κλήθηκε να υποβάλει τα πραγματικά δεδομένα που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή των διαγραμμάτων και για τον ποσοτικό προσδιορισμό της ευαισθησίας της ζήτησης. Η ευαισθησία της ζήτησης που υπολογίστηκε από τον αιτούντα με πραγματικά στοιχεία κυμαινόταν μεταξύ [*εμπιστευτικό*] % και [*εμπιστευτικό*] %, ανάλογα με τη χρησιμοποιηθείσα μέθοδο. Όμως, ο αιτών δεν χρησιμοποίησε την τυποποιημένη οικονομετρική ανάλυση για την παραγωγή των εν λόγω αποτελεσμάτων. Τα προκαταρκτικά αποτελέσματα μιας ξεχωριστής ανάλυσης που διενήργησαν οι υπηρεσίες μας χρησιμοποιώντας το ίδιο σύνολο δεδομένων και τυποποιημένες οικονομετρικές τεχνικές για την εκτίμηση της ζήτησης στην οικονομική βιβλιογραφία δείχνουν ότι η ευαισθησία των ποσοτήτων σε μεταβολές των τιμών ενδέχεται να τοποθετείται στο χαμηλό επίπεδο του 3,1 %»

110 Στην υποσημείωση που έχει ενσωματωθεί στο τέταρτο εδάφιο της αιτιολογικής σκέψεως 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρονται τα εξής:

«Στην ανάλυση της ζήτησης, η τιμή συνήθως θεωρείται ως ενδογενής μεταβλητή. Αυτός ο ενδογενής χαρακτήρας πρέπει να ελέγχεται για τη συνδεδεμένη ευαισθησία των ποσοτήτων στις τιμές προκειμένου να θεωρείται αμερόληπτη εκτίμηση της ελαστικότητας. Ο αιτών δεν άσκησε αυτό το είδος ελέγχου του ενδογενούς χαρακτήρα και δεν αιτιολόγησε επαρκώς τον εξωγενή χαρακτήρα των τιμών, λαμβάνοντας χωρίς αιτιολογία ως παραδοχή ότι οι τιμές ήταν εξωγενείς.»

111 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή χρησιμοποιεί επίσης αναλύσεις με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων ως απόδειξη οριοθετήσεως των αγορών. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν υφίσταται φαινομενική αντίφαση όσον αφορά τα αποτελέσματα της έρευνας που διεξήχθη στο πλαίσιο της μελέτης ACM. Στο πλαίσιο της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων, προέβη, για λόγους πρακτικούς και εξαιτίας τεχνικών εκτιμήσεων σχετιζόμενων με τον φόρο κύκλου εργασιών, σε διάκριση μεταξύ των τυποποιημένων επιστολών που κατατίθενται σε μεγάλο υποκατάστημα, οι οποίες υπάγονται στην υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας, και των

επιστολών που κατατίθενται απευθείας σε κέντρο διαλογής, οι οποίες δεν υπάγονται στην υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας αλλά υπόκεινται σε ΦΠΑ. Για τον Μάιο 2011 υπολόγισε ελαστικότητα της ζητήσεως αναρχόμενη σε [*εμπιστευτικό*] % σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 1 % όσον αφορά τις τυποποιημένες επιστολές που δεν υπάγονται στην υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας και σε [*εμπιστευτικό*] % όσον αφορά αυτές που υπάγονται στην υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας. Μια προβλεπόμενη αύξηση τιμών κατά 5 % στο πλαίσιο αναλύσεως ΥΜ θα οδηγούσε σε μείωση της ζητήσεως τυποποιημένων επιστολών ανερχόμενη αντιστοίχως σε [*εμπιστευτικό*] % και [*εμπιστευτικό*] %. Το αποτέλεσμα της αναλύσεως ΥΜ, που αποδεικνύει ελαστικότητα της ζητήσεως κατά [*εμπιστευτικό*] %, είναι, επομένως, πειστικό. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η ανάλυση με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων επιβεβαιώθηκε με δύο ελέγχους ευλογοφάνειας, ήτοι μια απλή οικονομετρική ανάλυση και μια συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι οικονομετρικές αναλύσεις που πραγματοποίησε η Επιτροπή βάσει των στοιχείων που είχε προσκομίσει δεν θα ήταν κατάλληλες ούτε επαρκείς για να αναιρέσουν τον αξιόπιστο και κατανοητό χαρακτήρα των δικών της αναλύσεων. Ενώ το αποτέλεσμα της πρώτης αναλύσεως της Επιτροπής κατατάσσεται στην ίδια τάξη μεγέθους με τις ελαστικότητες της ζητήσεως που μέτρησε η προσφεύγουσα, ήτοι [*εμπιστευτικό*] %, η δεύτερη ανάλυση είναι εσφαλμένη, λόγω της χρήσεως άσχετων μεταβλητών και στοιχείων με διαφορετική συχνότητα.

112 Η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η εκτίμηση της Επιτροπής πάσχει πρόδηλη πλάνη.

113 Συγκεκριμένα, όσον αφορά, κατά πρώτον, την επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή χρησιμοποιεί και αναλύσεις με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων ως απόδειξη οριοθετήσεως των αγορών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τη χρησιμότητα τέτοιας αναλύσεως για τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Η Επιτροπή επισήμανε ότι εφάρμοσε τη μέθοδο περί οριοθετήσεως της αγοράς, όπως αυτή προβλέπεται στην ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω). Σύμφωνα με το σημείο 38 της εν λόγω ανακοινώσεως, στοιχεία που η Επιτροπή θεωρεί χρήσιμα για την αξιολόγηση της δυνατότητας υποκαταστάσεως μεταξύ δύο προϊόντων από την πλευρά της ζήτησης είναι, μεταξύ άλλων, τα στοιχεία που αποδεικνύουν την υποκατάσταση στο πρόσφατο παρελθόν. Κατά τα οριζόμενα στο σημείο αυτό, σε ορισμένες περιπτώσεις, είναι δυνατόν να αντληθούν συμπεράσματα από πρόσφατα συμβάντα ή συγκρούσεις στην αγορά τα οποία προσφέρουν πραγματικά παραδείγματα υποκαταστάσεως μεταξύ δύο προϊόντων. Στο εν λόγω σημείο της ανακοινώσεως αναφέρεται ότι, όταν είναι διαθέσιμες, οι πληροφορίες του είδους αυτού έχουν κατά κανόνα θεμελιώδη σημασία για τον ορισμό της αγοράς. Κατά τα οριζόμενα πάντοτε στο σημείο 38 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς, αν οι σχετικές τιμές έχουν ήδη μεταβληθεί στο παρελθόν (ενώ όλες οι υπόλοιπες παράμετροι παραμένουν αμετάβλητες), οι αντιδράσεις όσον αφορά τις ζητούμενες ποσότητες έχουν καθοριστική σημασία για την απόδειξη της υπάρξεως δυνατότητας υποκαταστάσεως.

114 Κατά δεύτερον, απορριπτέα τυγχάνει και η επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή εσφαλμένως διαπίστωσε ότι υφίστατο φαινομενική αντίφαση μεταξύ των αποτελεσμάτων της έρευνας που διεξήγαγε η προσφεύγουσα και των αποτελεσμάτων της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων που διεξήγαγε η τελευταία λόγω του γεγονότος ότι τα διαγράμματα της εξελίξεως των ποσοτήτων και των τιμών που χρησιμοποιήθηκαν στο πλαίσιο της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων υποδήλωναν ότι οι ποσότητες παρουσιάζουν πολύ μικρότερη ευαισθησία στις τιμές από αυτήν που αναφέρεται στην ανάλυση της εν λόγω έρευνας.

115 Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, από τα διαγράμματα που της προσκόμισε η προσφεύγουσα προκύπτει ότι η ζήτηση είχε αρχίσει να υποχωρεί τον Απρίλιο 2011, ήτοι πριν από την αύξηση των τιμών εκ μέρους της προσφεύγουσας τον Μάιο 2011. Η ζήτηση συνέχισε, βεβαίως, να υποχωρεί τον Μάιο 2011, εντούτοις δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι εξαιρετικοί λόγοι που οδήγησαν σε υποχώρηση ήδη κατά τον μήνα Απρίλιο, ήτοι, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, οι διαφοροποιήσεις μεταξύ ορισμένων από τους μεγάλους πελάτες της, να συνέβαλαν επίσης κατά

κάποιον τρόπο στην υποχώρηση του Μαΐου 2011, με αποτέλεσμα ορθώς η Επιτροπή να θεωρήσει ότι οι ποσότητες παρουσιάζουν πολύ μικρότερη ευαισθησία στις τιμές από αυτήν που αναφέρεται στην ανάλυση της επίμαχης έρευνας.

116 Αντιθέτως, στο μέτρο που η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να λάβει υπόψη μόνον τον μήνα Μάιο 2011 και όχι την περίοδο από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούνιο 2011, λόγω του γεγονότος ότι η αναλυόμενη αύξηση των τιμών τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 2011, η επιχειρηματολογία της δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, έστω και αν από το διαφημιστικό υλικό της προσφεύγουσας του Φεβρουαρίου 2011 που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι η αύξηση των τιμών που έλαβε χώρα την 1η Μαΐου 2011 είχε γνωστοποιηθεί στο κοινό πολύ νωρίτερα, πρέπει να επισημανθεί ότι το γεγονός αυτό δεν μπορεί να ανατρέψει το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο οι πελάτες της αντιδρούν με καθυστέρηση στις αυξήσεις τιμών.

117 Κατά τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, προκειμένου να τεκμηριώσει τα αποτελέσματα της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων, προέβη σε δύο ελέγχους ευλογοφάνειας, ήτοι μια απλή οικονομετρική ανάλυση και μια συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση. Κατά την άποψή της, η απλή οικονομετρική ανάλυση των δεδομένων με την μορφή αναλύσεως παλινδρομήσεως τεκμηρίωνε τις ελαστικότητες της ζητήσεως που υπολογίστηκαν βάσει του συνήθους τύπου. Με την ανάλυση αυτή, οι εποχιακές συνέπειες που ήταν δυνατόν να παρατηρηθούν στον ταχυδρομικό τομέα ελέγχθηκαν με μια εικονική μεταβλητή. Από την ανάλυση αυτή προέκυψε ελαστικότητα ανερχόμενη σε [*εμπιστευτικό*] % σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 5 %. Το αποτέλεσμα της συμπληρωματικής οικονομετρικής αναλύσεως ήταν ελαστικότητα ανερχόμενη σε [*εμπιστευτικό*] % σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 5 %. Συμπληρωματικώς, η προσφεύγουσα παρουσίασε στην Επιτροπή μια εκτίμηση της τυποποιημένης θεωρίας περί της ελαστικότητας της ζητήσεως στον ταχυδρομικό τομέα που επιβεβαίωνε και αυτή τις ελαστικότητες που μέτρησε η προσφεύγουσα σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 1 %. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή άσκησε κριτική κατά της συμπληρωματικής οικονομετρικής αναλύσεως, μόνο λόγω του γεγονότος ότι αυτή δεν αποτελούσε τυποποιημένη οικονομετρική ανάλυση. Με την εν λόγω ανάλυση, η προσφεύγουσα προέβη σε ανάλυση παλινδρομήσεως χρησιμοποιώντας τον όγκο των επιστολών ως αιτιώδη εξαρτημένη μεταβλητή και την τιμή των επιστολών ως επεξηγηματική ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε μια τέτοια περίπτωση, υφίστατο ενδογένεια, καθόσον η επεξηγηματική μεταβλητή επηρέαζε την αιτιώδη μεταβλητή. Εντούτοις, αντίθετα προς ό,τι υπέθετε η Επιτροπή, στις επιστημονικές μελέτες που αφορούν τον ταχυδρομικό τομέα, το γνωστό πρόβλημα της ενδογένειας ήταν αποδεκτό. Σύμφωνα με την υπόθεση, οι τιμές των επιστολών είναι εξωγενείς, πράγμα που επιβεβαιώνεται από τις αναλύσεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα. Η συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση επιβεβαιωνόταν από το γεγονός ότι καταλήγει στα ίδια αποτελέσματα με τις άλλες αναλύσεις της προσφεύγουσας, στις οποίες συγκαταλέγεται η απλή οικονομετρική ανάλυση η οποία, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, δεν παρουσίαζε πρόβλημα ενδογένειας διότι δεν ενσωμάτωνε την τιμή ως επεξηγηματική μεταβλητή. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν απαιτείτο συνεπώς χρήση τυποποιημένης οικονομετρικής αναλύσεως.

118 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή άσκησε κριτική μόνο στην συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση λόγω του γεγονότος ότι αυτή δεν αποτελούσε τυποποιημένη οικονομετρική ανάλυση, και όχι στην απλή οικονομετρική ανάλυση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την αιτιολογική σκέψη 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι η κριτική που διατύπωσε η Επιτροπή σχετικά με την έλλειψη τυποποιημένης οικονομετρικής αναλύσεως αφορούσε μόνον την συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, διαπιστώνοντας με την προαναφερθείσα αιτιολογική σκέψη ότι, παρά το γεγονός ότι η ευαισθησία της ζητήσεως που υπολογίστηκε από την προσφεύγουσα βάσει πραγματικών δεδομένων κυμαινόταν μεταξύ [*εμπιστευτικό*] % και [*εμπιστευτικό*] %, αναλόγως της χρησιμοποιούμενης τεχνικής, εντούτοις η προσφεύγουσα δεν είχε χρησιμοποιήσει την τυποποιημένη οικονομετρική ανάλυση για την εξαγωγή των εν λόγω αποτελεσμάτων, ουδόλως διαφοροποίησε την απλή οικονομετρική ανάλυση σε σχέση με τη συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα. Αντιθέτως, από την υποσημείωση που ενσωματώθηκε στο τέταρτο

εδάφιο της αιτιολογικής σκέψεως 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 110 ανωτέρω) προκύπτει ότι η Επιτροπή απέρριψε αμφότερες τις οικονομετρικές αναλύσεις της προσφεύγουσας λόγω του γεγονότος ότι η τελευταία παρέλειψε να λάβει υπόψη τον ενδογενή χαρακτήρα των τιμών και δεν απέδειξε επαρκώς ότι οι τιμές ήταν εξωγενείς.

119 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το οποίο η απλή οικονομετρική ανάλυση δεν παρουσίαζε πρόβλημα ενδογένειας των τιμών, διότι δεν ενσωμάτωνε την τιμή ως επεξηγηματική μεταβλητή, και αποτελούσε συνεπώς, σε κάθε περίπτωση, έγκυρη ανάλυση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, με την ανάλυση αυτή, η προσφεύγουσα επιχειρούσε να αποδείξει την ευαισθησία της ζητήσεως έναντι των τιμών ή την αντίδραση, όσον αφορά την ποσότητα, στην ακραία κατάσταση που οφείλεται στην αύξηση των τιμών της 1ης Μαΐου 2011. Συγκεκριμένα, από την εν λόγω ανάλυση προκύπτει ότι, σύμφωνα με αυτή, η δημιουργία μοντέλου για τη ζήτηση ταχυδρομικής αλληλογραφίας μέσω της οικονομετρίας καθιστούσε δυνατό τον ποσοτικό προσδιορισμό της μειώσεως της ζητήσεως που οφειλόταν στην αύξηση της τιμής, απομονώνοντας τη συνέπεια αυτή από τους λοιπούς παράγοντες. Η εν λόγω ανάλυση περιελάμβανε επίσης αποτέλεσμα σχετικό με την οφειλόμενη στην αύξηση της τιμής μείωση του όγκου. Όπως επισήμανε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα δεδομένα που ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της απλής οκονομετρικής αναλύσεως αναφέρονταν ακριβώς στην περίοδο που αφορούσε η αύξηση των τιμών που πραγματοποιήθηκε την 1η Μαΐου 2011. Η απλή οικονομετρική ανάλυση της προσφεύγουσας έπρεπε, συνεπώς, να περιλαμβάνει τον παράγοντα «τιμή».

120 Τρίτον, στο μέτρο που υποστηρίζει ότι, στις επιστημονικές μελέτες που αφορούν τον ταχυδρομικό τομέα, το γνωστό πρόβλημα της ενδογένειας είναι αποδεκτό και ότι, σύμφωνα με την υπόθεση, οι τιμές των επιστολών είναι εξωγενείς, η προσφεύγουσα περιορίζεται στην αναφορά σε μία μελέτη που υποτίθεται ότι τεκμηριώνει την άποψή της, χωρίς όμως να την προσκομίζει. Πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί ότι η Επιτροπή προσκόμισε την εν λόγω μελέτη, η οποία είναι αφιερωμένη στην ελαστικότητα των τιμών στην ταχυδρομική αγορά των Ηνωμένων Πολιτειών. Όπως υποστηρίζει, με δεδομένο το τελείως διαφορετικό κανονιστικό πλαίσιο, τα αποτελέσματα της εν λόγω μελέτης δεν μπορούν να χρησιμεύσουν για την αυστριακή αγορά. Εξάλλου, από την εν λόγω μελέτη προκύπτει ότι, ακόμη και για την αμερικανική ταχυδρομική αγορά, η υπόθεση του εξωγενούς χαρακτήρα των τιμών κρίνεται εσφαλμένη.

121 Ομοίως, η προσφεύγουσα, στο μέτρο που υποστηρίζει ότι παρουσίασε στην Επιτροπή μια εκτίμηση της τυποποιημένης θεωρίας περί της ελαστικότητας της ζητήσεως στον ταχυδρομικό τομέα που επιβεβαίωνε και αυτή τις ελαστικότητες που μέτρησε η προσφεύγουσα σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών κατά 1 %, ουδόλως απέδειξε ότι η Επιτροπή εσφαλμένως απέρριψε τις οικονομετρικές αναλύσεις της, διότι περιορίστηκε απλώς να αναφερθεί σε κατάλογο επιστημονικών μελετών, χωρίς όμως να προσκομίσει τις εν λόγω μελέτες. Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι καμία από αυτές τις επιστημονικές μελέτες δεν αφορά την αυστριακή αγορά.

122 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι τα αποτελέσματα των αναλύσεων παλινδρομήσεως στις οποίες προέβη μπορούν να αξιολογηθούν με δύο ποιοτικά κριτήρια. Το πρώτο είναι ο δοκιμαστικός έλεγχος t. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, εάν το αποτέλεσμα του δοκιμαστικού ελέγχου t, δηλαδή το όριο p (πιθανότητα), είναι κατώτερο από 0,05 ή 5 %, η μεταβλητή τεκμαίρεται από στατιστική άποψη σημαντική. Εν προκειμένω, όλες οι τιμές p των δύο αναλύσεων της προσφεύγουσας ήταν κατώτερες του 0,05. Το δεύτερο ποιοτικό κριτήριο είναι ο συντελεστής προσδιορισμού R^2. Αυτός ο συντελεστής υποδηλώνει το ποσοστό διακυμάνσεως της αιτιώδους μεταβλητής που θα μπορούσε να εξηγηθεί με την εξίσωση παλινδρομήσεως και, συνεπώς, με τις επεξηγηματικές μεταβλητές. Όσο περισσότερο ο συντελεστής R^2 προσεγγίζει την τιμή 1 τόσο μεγαλύτερη είναι η επεξηγηματική δύναμη του εξεταζόμενου παράγοντα επιρροής. Όσο μεγαλύτερη είναι η επεξηγηματική δύναμη του παράγοντα επιρροής τόσο καλύτερη είναι η παλινδρόμηση. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, όρια ανώτερα του 0,2 είναι αποδεκτά, όρια ανώτερα του 0,4 αντιπροσωπεύουν καλές εκτιμήσεις και όρια ανώτερα του 0,5 υποδηλώνουν πολύ καλή εκτίμηση της παλινδρομήσεως. Η προσφεύγουσα

επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, οι δύο αναλύσεις της έχουν επιτύχει εξαιρετικά όρια, ήτοι η απλή οικονομετρική ανάλυση το όριο του 0,92 και η συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυση το όριο του 0,88.

123 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, απαντώντας σε ερώτημα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επισήμανε ότι οι τιμές p και τα όρια R^2 δεν ήταν ικανά να λύσουν το πρόβλημα της ενδογένειας. Ούτε ο δοκιμαστικός έλεγχος t ούτε ο συντελεστής R^2 παρέχουν ενδείξεις σχετικά με τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των διαφόρων παραγόντων που χρησιμοποιούνται στις αναλύσεις παλινδρομήσεως και του ποσοτικού περιορισμού, που αποτελεί ακριβώς το κεντρικό ζήτημα της αναλύσεως της ελαστικότητας της ζητήσεως.

124 Κατά τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα αποτελέσματα των δύο οικονομετρικών αναλύσεων που πραγματοποίησε η Επιτροπή με τα στοιχεία που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα είναι εσφαλμένα. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους χρησιμοποίησε τις επιλεγείσες μεταβλητές. Εξάλλου, οι εν λόγω αναλύσεις παλινδρομήσεως δεν αφορούσαν παρά μόνον την περίοδο μέχρι το 2012 και η Επιτροπή χρησιμοποίησε διαφορετικές περιόδους αναφοράς και διαφορετικές συχνότητες, πράγμα που δεν ανταποκρίνεται σε καμία τυποποιημένη οικονομετρική ανάλυση. Όσον αφορά την πρώτη ανάλυση παλινδρομήσεως που πραγματοποίησε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η τιμή των επιστολών εξηγεί τον όγκο των επιστολών, όπως στη συμπληρωματική οικονομετρική ανάλυσή της. Η πρώτη ανάλυση παλινδρομήσεως αποδεικνύει επίσης ότι ο όγκος των επιστολών μειωνόταν κατά 10,15 %, αποτέλεσμα συγκρίσιμο με αυτά που προσκόμισε η προσφεύγουσα. Όσον αφορά τη δεύτερη ανάλυση παλινδρομήσεως που πραγματοποίησε η Επιτροπή, η τελευταία προέβη σε εκτίμηση με συμβάλλουσες μεταβλητές. Αντικατέστησε τόσο τη μεταβλητή «έξοδα αποστολής» όσο και τη μεταβλητή «σταθερές ευρυζωνικές συνδέσεις/συνδέσεις συνδρομητών και διάδοση» με τις δύο μεταβλητές «μεταβολή του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος (ΑΕΠ)» και «τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας για τους βιομηχανικούς πελάτες». Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, προκειμένου να μπορέσει να αποτελέσει συμβάλλουσα μεταβλητή, η μεταβλητή «έξοδα αποστολής» πρέπει να έχει στατιστική σχέση με τη μεταβλητή «τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας για τους βιομηχανικούς πελάτες», πράγμα που όμως δεν συμβαίνει. Αυτή η έλλειψη μακροπρόθεσμης σχέσεως επιβεβαιώθηκε με τυποποιημένους ελέγχους συνολοκληρώσεως.

125 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν αποδεικνύει ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία δεν υπάρχουν αξιόπιστα και αδιαμφισβήτητα αποδεικτικά στοιχεία για τη δυνατότητα πρακτικής υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής και ταχυδρομικής διανομής, είναι εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος φέρουν το βάρος αποδείξεως του γεγονότος της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει παρά περιορισμένες εξουσίες (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να πραγματοποιήσει δικές της αναλύσεις.

126 Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να επισημανθεί ότι από το τελευταίο εδάφιο της αιτολογικής σκέψεως 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω) προκύπτει ρητώς ότι η ανάλυση που πραγματοποίησαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής οδήγησε μόνο σε προκαταρκτικά αποτελέσματα. Με την επιστολή της 4ης Απριλίου 2014 που απηύθυνε στην προσφεύγουσα, η Επιτροπή επισήμανε, συναφώς, ότι η ανάλυσή της δεν έπρεπε να θεωρηθεί ως τελική ανάλυση της ταχυδρομικής αγοράς στην Αυστρία και ότι πιο λεπτομερείς μέθοδοι ή καλύτερα στοιχεία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορετικά αποτελέσματα. Κατά συνέπεια, οι διαπιστώσεις σχετικά με την πραγματοποιηθείσα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής ανάλυση, οι οποίες περιέχονται στο τελευταίο εδάφιο της αιτιολογικής σκέψεως 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αποτελούν αιτιολογίες συμπληρωματικές εκείνων που εκτίθενται στο υπόλοιπο κείμενο της εν λόγω αιτιολογικής σκέψεως. Ακόμη, συνεπώς, και αν η ανάλυση αυτή είναι εσφαλμένη, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να συνεπάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

127 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή προσέβαλε το δικαίωμά της ακροάσεως, καθόσον δεν της παρέσχε πρόσβαση στα οικονομετρικά στοιχεία και τους υπολογισμούς της πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία είναι απαράδεκτη διότι, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, που αντιστοιχεί στο άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία, πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω. Σε κάθε περίπτωση, μια τέτοια επιχειρηματολογία είναι επίσης αβάσιμη διότι από μια επιστολή της 1ης Απριλίου 2014 που απηύθυνε ο ορισθείς από την προσφεύγουσα εμπειρογνώμων στην Επιτροπή προκύπτει ότι, έστω και αν η τελευταία δεν παρέσχε πρόσβαση σε όλα τα στοιχεία της, εντούτοις παρέσχε στον εν λόγω εμπειρογνώμονα τη δυνατότητα να συζητήσει την οικονομετρική της ανάλυση.

128 Η δεύτερη αιτίαση και, κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος πρέπει, επομένως, να απορριφθούν.

Επί του τετάρτου σκέλους, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη δυνατότητα μετακυλίσεως της αυξήσεως του κόστους στους πελάτες

129 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την περιεχόμενη στην αιτιολογική της σκέψη 24 διαπίστωση, σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να μετακυλίσει την αύξηση του κόστους στους πελάτες της. Κατά την άποψή της, οι τιμές της υπόκεινται σε αυστηρή ρύθμιση, προσκόμισε δε λεπτομερή έγγραφα που αποδεικνύουν ότι, σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών, οι πελάτες της θα στρέφονταν προς εναλλακτικό τρόπο διανομής. Λαμβανομένης υπόψη της δυναμικής της αγοράς, το συμπέρασμα της Επιτροπής, σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα κατείχε δεσπόζουσα θέση στερείται ερείσματος και, επίσης, δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένο. Εξάλλου, σύμφωνα με έρευνα του 2013 για τον βαθμό ικανοποιήσεως των πελατών, ποσοστό [*εμπιστευτικό*] % των ερωτηθέντων μεγάλων πελατών της ανέφεραν την υποκατάσταση από ηλεκτρονικά μέσα ως αιτία του περιορισμού του όγκου της διανεμόμενης από την προσφεύγουσα αλληλογραφίας τους. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι, αντίθετα προς τα αποτελέσματα που παρουσίασε η προσφεύγουσα, ο συνολικός περιορισμός του μεγέθους της αγοράς ταχυδρομικής αλληλογραφίας δεν σχετιζόταν με την αύξηση της υποκαταστάσεως από ηλεκτρονικά μέσα. Κατά την άποψή της, μολονότι η Επιτροπή εξετάζει την ενίσχυση των μη έντυπων επικοινωνιών και αποστολών αντί των ταχυδρομικών αποστολών, εντούτοις αρνείται κάθε συσχετισμό μεταξύ της καταρρεύσεως των αποστολών ταχυδρομικών επιστολών και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών αποστολών.

130 Πρέπει να επισημανθεί ότι, με την αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε τα ακόλουθα:

«Τα αυστριακά ταχυδρομεία θα ήταν σε θέση να μετακυλίσουν την αύξηση του κόστους στους πελάτες οι οποίοι, με δεδομένες τις εγγενείς προτιμήσεις τους για την ταχυδρομική παράδοση, δεν θα είχαν άλλη επιλογή από το να υποστούν την αύξηση των τιμών. Για τον ίδιο λόγο, η σαφώς δεσπόζουσα θέση των αυστριακών ταχυδρομείων δεν εγγυάται ότι ενδεχόμενες μειώσεις του κόστους θα μετακυλιστούν στους πελάτες»

131 Με την υποσημείωση που έχει ενσωματωθεί στο πρώτο εδάφιο της αιτιολογικής σκέψεως 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι τον Μάιο 2011 πραγματοποιήθηκε αύξηση τιμών, μετά από έγκριση σχετικού αιτήματος της προσφεύγουσας από τις αρμόδιες εθνικές αρχές.

132 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως (βλ. απόφαση της 22ας Μαρτίου 2001, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-17/99, Συλλογή, EU:C:2001:178, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Από την

επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας προκύπτει ότι αυτή, στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, προβάλλει κατ' ουσίαν, αφενός, παράβαση ουσιώδους τύπου και, αφετέρου, το αβάσιμο της αιτιολογίας.

133 Κατά πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι οι περιεχόμενες στην αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώσεις της Επιτροπής πληρούν τις απαιτήσεις της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όπως αυτές εξετέθησαν ανωτέρω, στις σκέψεις 20 και 46. Συγκεκριμένα, αφενός, όσον αφορά τη διαπίστωση σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα θα ήταν σε θέση να μετακυλίσει την αύξηση του κόστους στους πελάτες οι οποίοι, με δεδομένες τις εγγενείς προτιμήσεις τους για την ταχυδρομική παράδοση, δεν θα είχαν άλλη επιλογή από το να υποστούν την αύξηση των τιμών, από την υποσημείωση που έχει ενσωματωθεί στο πρώτο εδάφιο της αιτιολογικής σκέψεως 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αναφέρεται στην αύξηση των τιμών που έλαβε χώρα τον Μάιο 2011 κατόπιν αιτήματος της προσφεύγουσας, προκύπτει ότι η Επιτροπή εκτιμούσε ότι μια τέτοια μετακύλιση θα ήταν δυνατή, ακόμη και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η αύξηση των τιμών έπρεπε να εγκριθεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές. Αφετέρου, όσον αφορά την αιτιολόγηση της διαπιστώσεως σύμφωνα με την οποία ή προσφεύγουσα κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αυστριακή αγορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε, αναφερόμενη σε μια επιστολή της προσφεύγουσας με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 2013, σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα είχε εκτιμήσει σε [*εμπιστευτικό*] % το μερίδιο αγοράς της στην αγορά της εθνικής εμπορικής αλληλογραφίας, ότι η προσφεύγουσα κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της αγοράς των υπηρεσιών έντυπης αλληλογραφίας.

134 Κατά δεύτερον, απορριπτέα τυγχάνει και η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που αμφισβητεί το βάσιμο των περιεχομένων στην αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώσεων. Συγκεκριμένα, πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα προσκόμισε λεπτομερή έγγραφα αποδεικνύοντα ότι, σε περίπτωση αυξήσεως των τιμών, οι πελάτες της θα στρέφονταν προς εναλλακτικό τρόπο διανομής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν αναφέρεται σε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο για να στηρίξει το επιχείρημά της και, αφετέρου, η επιχειρηματολογία της σχετικά με την ανάλυση ΥΜ και την παρουσίαση των διαγραμμάτων της εξελίξεως των ποσοτήτων και των τιμών έχει ήδη απορριφθεί στο πλαίσιο της εξετάσεως του τρίτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο, λαμβανομένης υπόψη της δυναμικής της αγοράς, το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα κατείχε δεσπόζουσα θέση είναι εσφαλμένο, από την εξέταση του δευτέρου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή, διαπιστώνοντας, με τις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη εμποδίων όσον αφορά τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής τιμολογήσεως και της ταχυδρομικώς αποστελλόμενης έντυπης τιμολογήσεως καθώς και την κατάσταση της αγοράς, δεν υπέπεσε σε πλάνη. Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο, σύμφωνα με έρευνα του 2013 για τον βαθμό ικανοποιήσεως των πελατών, ποσοστό [εμπιστευτικό] % των ερωτηθέντων μεγάλων πελατών της προσφεύγουσας ανέφεραν την υποκατάσταση από ηλεκτρονικά μέσα ως αιτία του περιορισμού του όγκου της διανεμόμενης από την προσφεύγουσα αλληλογραφίας τους, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα, περιοριζόμενη στην αναφορά του αποτελέσματος της εν λόγω έρευνας για τον βαθμό ικανοποιήσεως των πελατών, ουδόλως κατορθώνει να αποδείξει ότι η Επιτροπή, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει δυνατότητα πρακτικής υποκαταστάσεως μεταξύ της ηλεκτρονικής και της ταχυδρομικής διανομής, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Τέταρτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε καμία απόδειξη, έχει υπομνησθεί ότι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος φέρουν το βάρος αποδείξεως του γεγονότος της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει παρά περιορισμένες εξουσίες (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω). Πέμπτον, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ουδόλως αρνήθηκε την ύπαρξη συσχετισμού μεταξύ της μειώσεως των αποστολών ταχυδρομικών επιστολών και της αυξήσεως των ηλεκτρονικών αποστολών. Συγκεκριμένα, με την αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, ενώ η αυξανόμενη χρήση ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας είχε ως κύριο αποτέλεσμα τη μείωση

του συνολικού όγκου της αγοράς ταχυδρομικής αλληλογραφίας, από το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η ηλεκτρονική επικοινωνία εισήγαγε άμεσο ανταγωνισμό στο εσωτερικό της αγοράς ταχυδρομικής διανομής.

135 Κατά συνέπεια, απορριπτέο τυγχάνει το τέταρτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, καθώς και ο λόγος αυτός στο σύνολό του.

136 Όσον αφορά το αίτημα να εξετασθεί ως μάρτυς ο συντάκτης της μελέτης ACM και της αναλύσεως με προσομοίωση ακραίων καταστάσεων (βλ. σκέψη 43 ανωτέρω), λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας και λόγω των απαντήσεων που δόθηκαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς και ότι είναι, συνεπώς, σε θέση να κατανοήσει όλα τα σχετικά οικονομικά ζητήματα, προκειμένου να αποφανθεί κατά πόσον η εκτίμηση της Επιτροπής έπασχε πρόδηλη πλάνη. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το εν λόγω αίτημα στο μέτρο που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας, όσον αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X σε εθνικό επίπδο

137 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 και ότι η απόφασή της στερείται αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 34 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X σε εθνικό επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή, οριοθετώντας τη σχετική αγορά, υπέπεσε σε πλάνη. Ειδικότερα, η Επιτροπή εσφαλμένως θεώρησε ότι η ηλεκτρονική διανομή και η ταχυδρομική διανομή δεν ανήκαν στην ίδια εθνική αγορά C2X. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι η Επιτροπή, αφενός, έλαβε υπόψη ανακριβή αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τη χρήση του διαδικτύου στην Αυστρία και, αφετέρου, δεν έλαβε υπόψη ούτε τις μελέτες που προσκόμισε η προσφεύγουσα, ούτε τη διαρκή εξέλιξη, ούτε τη διαδεδομένη ηλεκτρονική υποκατάσταση. Προκειμένου να τεκμηριώσει την επιχειρηματολογία της και να εξηγήσει τη μελέτη ACM και τις επιστολές της της 8ης Νοεμβρίου και της 2ας Δεκεμβρίου 2013 προς την Επιτροπή, η προσφεύγουσα ζητεί να εξετασθεί ως μάρτυς ο εμπειρογνώμων της, που είναι, μεταξύ άλλων, ο συντάκτης της μελέτης ACM.

138 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως (βλ. σκέψη 132 ανωτέρω). Από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας προκύπτει ότι, κατ' ουσίαν, αυτή δεν προβάλλει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως παράβαση ουσιώδους τύπου. Η προσφεύγουσα επιδιώκει μάλλον να αμφισβητήσει το βάσιμο της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η Επιτροπή έλαβε υπόψη ανακριβή αριθμητικά στοιχεία και δεν έλαβε υπόψη το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων που έπρεπε να ληφθούν υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί η κατάσταση στην Αυστρία (βλ. επίσης σκέψη 39 ανωτέρω).

139 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 34 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X σε εθνικό επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν ήταν εφαρμοστέο στις συμβάσεις που προορίζονταν να επιτρέψουν την άσκηση των εν λόγω δραστηριοτήτων στην Αυστρία. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 39 και 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η σχετική αγορά προϊόντος ήταν η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τις επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X, στην οποία το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας ανερχόταν περίπου σε [*εμπιστευτικό*] %. Κατά την αιτιολογική σκέψη 38 της

προσβαλλομένης αποφάσεως, η ηλεκτρονική και η ταχυδρομική διανομή επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη C2X δεν ανήκουν στην ίδια αγορά. Ως προς το ζήτημα αυτό, η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 36 της εν λόγω αποφάσεως, επισήμανε ότι, σύμφωνα με τη μελέτη WIK 2013, σχεδόν το 30 % του πληθυσμού της Αυστρίας δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ το διαδίκτυο, περίπου το 55 % του πληθυσμού δεν χρησιμοποιούσε τραπεζικές υπηρεσίες διαδικτύου και το 75 % δεν συμπλήρωνε διοικητικά έντυπα ηλεκτρονικά. Κατά την αιτιολογική σκέψη 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν ανέφερε άλλη πρακτική εμπειρία για να στηρίξει όσα υποστηρίζει και να αποδείξει τη δυνατότητα υποκαταστάσεως.

140 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα αναφερόμενα στην αιτιολογική σκέψη 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως στοιχεία, που αντλούνται από τη μελέτη WIK 2013 και αφορούν τη χρήση του διαδικτύου στην Αυστρία, είναι ανακριβή και δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς. Κατά την άποψή της, μέτρηση της Στατιστικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Eurostat) επιβεβαιώνει ότι το 2012 μόνον 17 % του αυστριακού πληθυσμού δήλωσε ότι δεν είχε ακόμη χρησιμοποιήσει το διαδίκτυο. Εξάλλου, ως στοιχείο αναφοράς προσήκει να ληφθούν τα νοικοκυριά, ποσοστό μεγαλύτερο του 80 % των οποίων είχε πρόσβαση στο διαδίκτυο το 2013, σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat. Μεταξύ 2002 και 2012, το ποσοστό των νοικοκυριών που είχαν πρόσβαση στο διαδίκτυο στην Αυστρία ανήλθε από το 34 % στο 79 % και το ποσοστό των νοικοκυριών που είχαν πρόσβαση σε ευρυζωνικό διαδίκτυο ανήλθε από το 10 % στο 77 % μεταξύ 2003 και 2012. Επιπλέον, το 2013, το 75 % των Αυστριακών χρησιμοποίησαν το διαδίκτυο για την αποστολή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, το μεγαλύτερο δε μέρος αυτών ήταν χρήστες της ηλικιακής ομάδας μεταξύ 25 και 64 ετών. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, όσον αφορά την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς, μόνον η χρησιμοποίηση της λειτουργίας των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου είναι σημαντική, διότι, παραδείγματος χάριν, μπορούσαν να αποσταλούν και τιμολόγια ως συνημμένα έγγραφα σε μορφή PDF. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι εν λόγω εξελίξεις συνάδουν επίσης με την εμπειρία της ζωής, διότι, αφενός, η επικοινωνία μεταξύ των καταναλωτών πραγματοποιείται με μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, σύντομα μηνύματα (SMS) και άλλες παρόμοιες υπηρεσίες και, αφετέρου, οι ταχυδρομικές επιστολές συντάσσονται πλέον μόνον σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Τέλος, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, σημαντικό για την οριοθέτηση της αγοράς είναι το γεγονός ότι η διαθεσιμότητα του διαδικτύου για τις επιχειρήσεις στην Αυστρία έφθανε περίπου το 100 % το 2012. [

141 Η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε, κατά την εκτίμησή της, σε πρόδηλη πλάνη, καθόσον στήριξε την εκτίμησή της σε ανακριβή αποδεικτικά στοιχεία.

142 Συγκεκριμένα, πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος φέρουν το βάρος αποδείξεως του γεγονότος της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει εν προκειμένω παρά περιορισμένες εξουσίες σε σχέση με τις ευρείες εξουσίες έρευνας που της αναθέτει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου ανταγωνισμού της Ένωσης, ο κανονισμός 1/2003 και ο κανονισμός 139/2004 (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω). Επιπλέον, η νομιμότητα αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17 πρέπει να εκτιμάται βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή όταν εξέδωσε τη σχετική απόφαση (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 15ης Απριλίου 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Συλλογή, EU:C:2008:224, σκέψη 54· της 12ης Οκτωβρίου 2011, Δήμος Περάματος κατά Επιτροπής, T-312/07, EU:T:2011:587, σκέψη 95, και της 15ης Ιουλίου 2014, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-463/07, EU:T:2014:665, σκέψη 108).

143 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από την αιτολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι αυστριακές αρχές, κληθείσες από την Επιτροπή να διατυπώσουν τις απόψεις τους όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς προϊόντος, σύμφωνα με το άρθρο 30, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2004/17, δεν μπόρεσαν να παράσχουν συμπληρωματικά στοιχεία για να στηρίξουν όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

144 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο τα αριθμητικά στοιχεία που αντλούνται από τη μελέτη WIK 2013 και αφορούν τη χρήση του διαδικτύου στην Αυστρία είναι ανακριβή και δεν ασκούν επιρροή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί γενικώς τα στοιχεία που προκύπτουν από τη μελέτη WIK 2013. Ειδικότερα, δεν υποστηρίζει ότι η μελέτη αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένα δεδομένα. Αντιθέτως, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα ήταν εκείνη που προσκόμισε την εν λόγω μελέτη. Εξάλλου, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της σχετικά με την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στις αγορές B2X και C2X, η προσφεύγουσα αναφέρθηκε στην εν λόγω μελέτη, προκειμένου να αποδείξει ότι, σύμφωνα με αυτή, κύρια αιτία της μειώσεως των ταχυδρομικών αποστολών έπρεπε να θεωρηθεί η ηλεκτρονική υποκατάσταση. Άλλωστε, πρέπει να επισημανθεί ότι η μελέτη ACM της προσφεύγουσας περιέχει επανειλημμένες αναφορές στη μελέτη WIK 2009, δηλαδή στη μελέτη που προηγήθηκε της μελέτης WIK 2013, προερχόμενη από την ίδια εταιρία συμβούλων.

145 Τρίτον, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν φαίνεται εσφαλμένο να γίνεται, στο πλαίσιο της παρούσας οριοθετήσεως της σχετικής αγοράς, αναφορά στο γεγονός ότι περίπου το 55 % του πληθυσμού δεν χρησιμοποιεί τραπεζικές υπηρεσίες διαδικτύου και το 75 % του πληθυσμού δεν συμπληρώνει διοικητικά έντυπα ηλεκτρονικά. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, τα εν λόγω αριθμητικά στοιχεία είναι κρίσιμα για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς, διότι αφορούν ουσιώδεις τομείς της αγοράς C2X, που περιλαμβάνει αποστολές μεταξύ ιδιωτών και αποστολές ιδιωτών προς επαγγελματίες. Ως προς το ζήτημα αυτό, πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο μόνον η χρησιμοποίηση της λειτουργίας των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου είναι σημαντική, διότι, παραδείγματος χάριν, θα μπορούσαν επίσης να αποσταλούν τιμολόγια ως συνημμένα έγγραφα σε μορφή PDF, δεν μπορεί να γίνει δεκτό όσον αφορά την αγορά C2X. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι οι αποστολές τιμολογίων από ιδιώτες δεν ήταν αμελητέες στην εν λόγω αγορά.

146 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο η επικοινωνία μεταξύ των καταναλωτών πραγματοποιείται με μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, SMS και άλλες παρόμοιες υπηρεσίες και σύμφωνα με το οποίο οι ταχυδρομικές επιστολές συντάσσονται πλέον μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, πρέπει να επισημανθεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν τεκμηριώθηκε με αποδεικτικά στοιχεία. Όσον αφορά, συναφώς, ένα έγγραφο της γερμανικής ρυθμιστικής αρχής, με ημερομηνία Νοεμβρίου 2014, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτό, δεδομένου ότι προσκομίστηκε στο στάδιο της απαντήσεως χωρίς να προβληθεί καμία δικαιολογία σχετικά με την καθυστέρηση, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991. Εξάλλου, έχει επισημανθεί ότι η νομιμότητα προσβαλλομένης πράξεως εκτιμάται με βάση τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω). Άλλωστε, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται καν ότι το έγγραφο της γερμανικής ρυθμιστικής αρχής αναφέρεται στην κατάσταση που επικρατεί στην Αυστρία. Τέλος, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, από το σημείο 5.2.2.2 της αιτήσεως της προσφεύγουσας προκύπτει ότι η τελευταία απέστειλε το 2012 περίπου [*εμπιστευτικό*] επιστολές ιδιωτών.

147 Πέμπτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο είναι σημαντικό για την οριοθέτηση της αγοράς το γεγονός ότι η διαθεσιμότητα του διαδικτύου για τις επιχειρήσεις στην Αυστρία έφθανε περίπου το 100 % το 2012, ακόμη και αν αυτό υποτεθεί αποδεδειγμένο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην αγορά C2X, είναι ιδιαίτερα σημαντικό οι ιδιώτες να διαθέτουν διαδικτυακή σύνδεση για να μπορούν να αποστείλουν ηλεκτρονικώς την αλληλογραφία τους.

148 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ούτε τις μελέτες που προσκόμισε η προσφεύγουσα, ούτε τη διαρκή εξέλιξη, ούτε τη διαδεδομένη ηλεκτρονική υποκατάσταση. Παραπέμπει, συναφώς, στη γενική έκθεση της εξελίξεως της αγοράς B2X που διέλαβε στο δικόγραφο της προσφυγής, στη μελέτη WIK 2013, στη μελέτη ACM, στο σημείο 5 της επιστολής της προς την Επιτροπή, με ημερομηνία 8 Νοεμβρίου 2013, και στα σημεία 3 και 4 της επιστολής της προς την Επιτροπή, με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 2013. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή εσφαλμένα εκτίμησε μόνον τη μελέτη WIK 2013 που προσκόμισε.

149 Ούτε η επιχειρηματολογία αυτή αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε, κατά την εκτίμησή της, σε πρόδηλη πλάνη, καθόσον δεν στήριξε την εκτίμησή της στο σύνολο των κρίσιμων στοιχείων που έπρεπε να ληφθούν υπόψη.

150 Συγκεκριμένα, πρώτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα αναφέρεται στην επιχειρηματολογία της σχετικά με την οριοθέτηση της αγοράς B2X, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη την επιχειρηματολογία αυτή στο πλαίσιο της εξετάσεως της αγοράς B2X στην οποία προέβη, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 14 έως 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και ότι διαπιστώθηκε,στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε, συναφώς, σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν προσέθεσε κανένα συμπληρωματικό στοιχείο. Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι οι έρευνες που διεξήχθησαν στις επιχειρήσεις και οι μελέτες που αφορούν τη διάρθρωση της ζητήσεως των επιχειρήσεων τυγχάνουν εφαρμογής και στη διάρθρωση της ζητήσεως των ιδιωτών και ότι αποτελούν, συνεπώς, κρίσιμα στοιχεία που έπρεπε να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή κατά την εξέταση του ορισμού της αγοράς C2X.

151 Δεύτερον, όσον αφορά τη γενική παραπομπή στη μελέτη WIK 2013, στη μελέτη ACM, στο σημείο 5 της επιστολής της προσφεύγουσας προς την Επιτροπή, με ημερομηνία 8 Νοεμβρίου 2013 και στα σημεία 3 και 4 της επιστολής της προς την Επιτροπή, με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 2013, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Κατά πάγια νομολογία, το σώμα του δικογράφου της προσφυγής μπορεί μεν να διευκρινίζεται και να συμπληρώνεται, ως προς συγκεκριμένα στοιχεία, με παραπομπές σε συγκεκριμένα αποσπάσματα συνημμένων σε αυτό εγγράφων, πλην όμως η γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα, έστω και συνημμένα στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας τα οποία πρέπει να περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής, διότι δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητεί και να εντοπίζει στα παραρτήματα τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα ως προς τα οποία θα μπορούσε να κρίνει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα επιτελούν λειτουργία αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική (βλ. αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2015, Deutsche Börse κατά Επιτροπής, T-175/12, EU:T:2015:148, σκέψη 354 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 25ης Μαρτίου 2015, Slovenská pošta κατά Επιτροπής, T-556/08, EU:T:2015:189, σκέψη 434 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συνεπώς, η εν λόγω παραπομπή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

152 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

153 Όσον αφορά το αίτημα να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 137 ανωτέρω), λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας και λόγω των απαντήσεων που δόθηκαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς και ότι είναι, συνεπώς, σε θέση να κατανοήσει όλα τα σχετικά οικονομικά ζητήματα, προκειμένου να αποφανθεί κατά πόσον η εκτίμηση της Επιτροπής έπασχε πρόδηλη πλάνη. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το εν λόγω αίτημα στο μέτρο που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας, όσαν αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε διεθνές επίπεδο

154 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 και ότι η απόφασή της στερείται αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 43 έως 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό

παραλήπτη B2X και C2X σε διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή, οριοθετώντας τη σχετική αγορά, υπέπεσε σε πλάνη για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτίθενται όσον αφορά τις εθνικές αγορές B2X και C2X. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σε κάθε περίπτωση, το μερίδιό της στην αγορά των εν λόγω ταχυδρομικών αποστολών ήταν μικρότερο από [*εμπιστευτικό*] % και ότι, λόγω ισχυρού ανταγωνισμού, το μερίδιο αυτό συνεχώς μειωνόταν μεταξύ 2010 και 2012, πράγμα το οποίο δεν έλαβε υπόψη η Επιτροπή. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή της κρίνοντας εσφαλμένως και χωρίς να παράσχει επαρκείς εξητήσεις ότι απαιτείτο διάκριση της σχετικής αγοράς σε διεθνείς επιμέρους τομείς B2X και C2X. Σε κάθε περίπτωση, η προσφεύγουσα διαβίβασε στην Επιτροπή εκτιμήσεις των αντίστοιχων μεριδίων αγοράς στις διεθνείς αγορές B2X και C2X. Η Επιτροπή δεν εξήγησε για ποιο λόγο, κατά την άποψή της, οι εν λόγω εκτιμήσεις δεν ήταν αληθοφανείς. Η Επιτροπή όφειλε τουλάχιστον, ακολουθώντας την ίδια της την επιχειρηματολογία, να εξαιρέσει τη διεθνή αγορά B2X από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17. Προκειμένου να τεκμηριώσει την επιχειρηματολογία της και να εξηγήσει τη μελέτη ACM και την επιστολή της με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 2013 προς την Επιτροπή, η προσφεύγουσα ζητεί να εξετασθεί ως μάρτυς ο εμπειρογνώμων της, που είναι, μεταξύ άλλων, ο συντάκτης της μελέτης ACM.

155 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 43 έως 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν εφαρμοζόταν στις συμβάσεις που είχαν σκοπό να επιτρέψουν την παροχή στην Αυστρία των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε διεθνές επίπεδο. Κατά τα οριζόμενα στην αιτιολογική σκέψη 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο ο τρόπος διανομής του διασυνοριακού ταχυδρομείου ήταν τεχνολογικά ουδέτερος και οι ηλεκτρονικές και οι ταχυδρομικές υπηρεσίες παράδοσης ανήκαν στην ίδια σχετική αγορά, κυρίως για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εξετέθησαν όσον αφορά τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε εθνικό επίπεδο. Με την αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι ο ανταγωνισμός για τις υπηρεσίες διασυνοριακών ταχυδρομικών επιστολών ήταν πολύ διαφορετικός για την ιδιωτική και για την εταιρική αλληλογραφία, ότι, γενικά, η μόνη πραγματική επιλογή που είχαν οι ιδιώτες ήταν να αποστέλλουν την αλληλογραφία τους στο εξωτερικό μέσω του εθνικού τους φορέα παροχής καθολικής υπηρεσίας και ότι ο όγκος της αλληλογραφίας των ιδιωτών πελατών ήταν γενικά υπερβολικά χαμηλός για να αποτελέσει κίνητρο για νεοεισερχόμενους στην αγορά. Κατά την αιτιολογική σκέψη 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η κατάσταση του ανταγωνισμού καθοριζόταν επίσης από το μέγεθος και από τον πληθυσμό της κάθε πόλεως, λόγω του γεγονότος ότι οι φορείς παροχής διασυνοριακών υπηρεσιών δεν διατηρούσαν ένα πανεθνικό δίκτυο προσβάσεως, αλλά γενικά συνέλεγαν το ταχυδρομείο απευθείας από τον χώρο του πελάτη. Με τις αιτιολογικές σκέψεις 48 και 49 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, στις προηγούμενες αποφάσεις της, έκανε διάκριση μεταξύ των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X και των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη C2X και ότι δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η κατάσταση είναι διαφορετική στην Αυστρία. Επομένως, κατά την άποψη της Επιτροπής, έπρεπε να θεωρηθεί ότι υπάρχουν δύο χωριστές αγορές προϊόντος, συγκεκριμένα η αγορά των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για εξερχόμενες επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και η αγορά των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για εξερχόμενες επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X. Κατά τα οριζόμενα στην αιτιολογική σκέψη 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να παράσχει λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με το μερίδιο αγοράς της σε κάθε σχετική αγορά, ούτε για τα μερίδια αγοράς των κυριότερων ανταγωνιστών της. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, με την ίδια αιτιολογική σκέψη, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ελλείψει στοιχείων για το επίπεδο του ανταγωνισμού σε καθεμία από αυτές τις αγορές, δεν ήταν δυνατό να διαπιστωθεί ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις εξαιρέσεως δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 όσον αφορά τις διασυνοριακές ταχυδρομικές υπηρεσίες για εξερχόμενες επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και τις διασυνοριακές ταχυδρομικές υπηρεσίες για εξερχόμενες επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X στην Αυστρία.

156 Κατά πρώτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή έσφαλε, οριοθετώντας τη σχετική αγορά για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εξετέθησαν όσον αφορά τις εθνικές αγορές B2X και C2X, αρκεί να επισημανθεί ότι οι λόγοι αυτοί έχουν ήδη απορριφθεί στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αφορούν ακριβώς τις εθνικές αγορές B2X και C2X.

157 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή της κρίνοντας εσφαλμένως και χωρίς να παράσχει επαρκείς εξητήσεις συναφώς ότι απαιτείτο διάκριση της σχετικής αγοράς σε διεθνείς επιμέρους τομείς B2X και C2X.

158 Πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν περιορίστηκε, με την αιτιολογική σκέψη 48 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε μια γενική παραπομπή στην προηγούμενη πρακτική της. Συγκεκριμένα, αφενός, από την υποσημείωση που έχει ενσωματωθεί στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη, η οποία παραπέμπει στην υπ' αριθ. 6 υποσημείωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι η Επιτροπή παρέπεμψε σε συγκεκριμένη προηγούμενη υπόθεση. Αφετέρου επισήμανε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 46, 47 και 49 της εν λόγω αποφάσεως, τους λόγους για τους οποίους έπρεπε, κατά την άποψή της, να γίνει διάκριση μεταξύ των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X και των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη C2X. Κατά την άποψή της, ο ανταγωνισμός ήταν πολύ διαφορετικός και έπρεπε να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η κατάσταση του ανταγωνισμού καθοριζόταν επίσης από το μέγεθος ή από τον πληθυσμό της κάθε πόλεως. Δεν υπήρχαν, κατά την άποψη της Επιτροπής, στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η κατάσταση ήταν διαφορετική στην Αυστρία. Η αιτιολογία αυτή είναι, υπό το πρίσμα των απαιτήσεων που αναφέρονται ανωτέρω, στις σκέψεις 20 και 46, επαρκής προκειμένου να παρασχεθεί στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο η δυνατότητα να ασκεί τον έλεγχό του.

159 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι απαιτείτο διάκριση της σχετικής αγοράς σε διεθνείς επιμέρους τομείς B2X και C2X, η προσφεύγουσα περιορίζεται, κατ' ουσίαν, να προβάλει το επιχείρημα ότι δεν μπορούν να προσκομιστούν τα στοιχεία που αφορούν τα μερίδια αγοράς χωριστά για κάθε επιμέρους τομέα. Εντούτοις, η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η Επιτροπή, προβαίνοντας σε διάκριση μεταξύ των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X και των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη C2X, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, αφενός, η εν λόγω επιχειρηματολογία ουδόλως θέτει εν αμφιβόλω τους λόγους που προέβαλε η Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις 46 έως 49 της προσβαλλομένης αποφάσεως υπέρ μια τέτοιας διακρίσεως (βλ. σκέψη 155 ανωτέρω). Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μελέτη WIK 2013, την οποία παρουσίασε στην Επιτροπή η προσφεύγουσα, επιβεβαίωνε τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφετέρου, ενώ η προσφεύγουσα προέβη, με την αίτησή της, σε διάκριση μεταξύ των αγορών B2X και C2X στο εθνικό επίπεδο, δεν προέβαλε, ούτε με την αίτησή της ούτε με την επιστολή της με ημερομηνία 14 Ιανουαρίου 2014 προς την Επιτροπή, κανένα λόγο για τον οποίο δεν θα έπρεπε να πράξει το ίδιο όσον αφορά τις αγορές B2X και C2X στο διεθνές επίπεδο, αρνούμενη αυτή ακριβώς τη διάκριση, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή.

160 Κατά τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι διαβίβασε στην Επιτροπή εκτιμήσεις των αντίστοιχων μεριδίων αγοράς στις διεθνείς αγορές επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X, με το σημείο 2.1 της επιστολής της με ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 2013 και ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε για ποιο λόγο, κατά την άποψή της, οι εκτιμήσεις της προσφεύγουσας δεν ήταν αληθοφανείς. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το σημείο 2.1.3 της εν λόγω επιστολής, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να διατυπώσει εκτιμήσεις μόνον για μια συνολική διεθνή αγορά B2X και C2X, χωρίς όμως να κάνει διάκριση μεταξύ των

διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X και των διασυνοριακών ταχυδρομικών υπηρεσιών για την αγορά των επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη C2X. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι διαβίβασε, με το σημείο 5 της επιστολής της με ημερομηνία 8 Νοεμβρίου 2013, τις εκτιμήσεις που ζήτησε η Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στο σημείο αυτό αναφέρεται το μερίδιο της αλληλογραφίας C2X στον συνολικό όγκο των επιστολών της προσφεύγουσας, που δεν καθιστά δυνατή τη συναγωγή οποιουδήποτε συμπεράσματος ως προς το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας στην αγορά της αλληλογραφίας C2X στο διεθνές επίπεδο. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ορθώς και χωρίς να παραβεί την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να παράσχει λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με το μερίδιο αγοράς της σε κάθε σχετική αγορά, ούτε για τα μερίδια αγοράς των κυριότερων ανταγωνιστών της.

161 Κατά τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε τουλάχιστον, ακολουθώντας την ίδια της την επιχειρηματολογία, να εξαιρέσει τη διεθνή αγορά B2X από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, από το γεγονός ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν υπήρχε δυνατότητα υποκαταστάσεως των υπηρεσιών της στη διεθνή αγορά C2X, συναγόταν το συμπέρασμα ότι το μερίδιο αγοράς που κατείχε στην διεθνή αγορά B2X θα έπρεπε να είναι σημαντικά μικρότερο από [*εμπιστευτικό*] %, πράγμα που αντιστοιχούσε και στη διαπίστωση στην οποία προέβη η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία οι ανταγωνιστές της προσφεύγουσας βρίσκονταν κυρίως στις αστικές περιοχές.

162 Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, αφενός, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ότι το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε διεθνές επίπεδο ήταν μικρότερο του [εμπιστευτικό] %, όπως προκύπτει από το σημείο 5.2.2.2 της αιτήσεως της προσφεύγουσας. Αφετέρου, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι εν λόγω υπηρεσίες της δεν μπορούσαν να υποκατασταθούν στη διεθνή αγορά C2X, διότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, η μόνη πραγματική επιλογή που έχουν, κατά κανόνα, οι ιδιώτες είναι να αποστέλλουν την αλληλογραφία τους στο εξωτερικό μέσω του εθνικού τους φορέα παροχής καθολικής υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο θα έπρεπε να είναι σημαντικά μικρότερο από [εμπιστευτικό] %, πράγμα που δεν έλαβε υπόψη η Επιτροπή, θεωρώντας ότι οι εν λόγω ταχυδρομικές υπηρεσίες δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό. Λαμβανομένων υπόψη όσων προεξετέθησαν, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να εξαιρέσει τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

163 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός, στο μέτρο που αφορά τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο. Πρέπει να απορριφθεί στο μέτρο που αφορά τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη C2X σε διεθνές επίπεδο.

164 Όσον αφορά το αίτημα να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 154 ανωτέρω), λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας και λόγω των απαντήσεων που δόθηκαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς και ότι είναι, συνεπώς, σε θέση να κατανοήσει όλα τα σχετικά οικονομικά ζητήματα, προκειμένου να αποφανθεί κατά πόσον η εκτίμηση της Επιτροπής έπασχε πρόδηλη πλάνη. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το εν λόγω αίτημα στο μέτρο που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας, όσον αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο

165 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 και ότι η απόφασή της στερείται αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, μετά την πλήρη ελευθέρωση των ταχυδρομικών υπηρεσιών, η διάκριση μεταξύ επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο και διαφημιστικών επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη δεν ήταν πλέον δικαιολογημένη. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, οριοθετώντας τη σχετική αγορά, υπέπεσε σε πλάνη για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εξετέθησαν όσον αφορά την εθνική αγορα B2X. Εξάλλου, πολλές μελέτες έχουν αποδείξει ότι η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη είχε περιοριστεί σημαντικά λόγω της ηλεκτρονικής υποκαταστάσεως. Εντούτοις, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα και τις μελέτες που προσκόμισε η προσφεύγουσα, αλλά περιορίστηκε να παραπέμψει στις προηγούμενες αποφάσεις της που αφορούσαν διαφορετική γεωγραφική αγορά και δεν λάμβαναν υπόψη τη δυναμική της εξελίξεως της αγοράς της επικοινωνίας.

166 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν εφαρμοζόταν στις συμβάσεις που είχαν σκοπό να επιτρέψουν την άσκηση των εν λόγω δραστηριοτήτων στην Αυστρία. Για να καταλήξει στο εν λόγω συμπέρασμα, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη ορίζονταν ως αλληλογραφία που συνίσταται αποκλειστικά σε υλικό που αφορά αγγελίες, προώθηση πωλήσεων ή διαφήμιση και περιέχει το ίδιο ακριβώς μήνυμα. Κατά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, αυτό το είδος της ταχυδρομικής αποστολής διαφημιστικού υλικού, που μπορούσε να απευθύνεται σε εταιρείες ή σε ιδιώτες, έπρεπε να φέρει το όνομα και τη διεύθυνση του πελάτη και τη σύμφωνη γνώμη του πελάτη να παραλαμβάνει τέτοιου είδους πληροφορίες. Με την αιτιολογική σκέψη 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο η αγορά για τις διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη μπορούσε να περιληφθεί στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τις επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X, λόγω του γεγονότος ότι, κατά την άποψή της, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, συναφώς, εμπειρικά αποδεικτικά στοιχεία και το εν λόγω επιχείρημα δεν ανταποκρινόταν στην απόφαση 2007/564/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Αυγούστου 2007, σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στη Φινλανδία, εκτός από τις νήσους Åland, από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 (ΕΕ L 215, σ. 21). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 53 και 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η σχετική αγορά προϊόντος ήταν η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη, στην οποία η προσφεύγουσα είχε μερίδιο αγοράς ανερχόμενο στο [*εμπιστευτικό*] %.

167 Πρέπει να επισημανθεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο και οι διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη ανήκουν στην ίδια αγορά, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν είναι ικανή να κλονίσει το βάσιμο των διαπιστώσεων της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε ότι η σχετική αγορά προϊόντος για τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο ήταν η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τις επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X στην οποία η προσφεύγουσα κατείχε μερίδιο αγοράς εκτιμώμενο σε [*εμπιστευτικό*] % (βλ. τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως) και δεδομένου ότι είναι βέβαιο πως το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για

διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο ανερχόταν επίσης σε [*εμπιστευτικό*] %, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό στην Αυστρία στην εν λόγω αγορά, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

168 Σε κάθε περίπτωση, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή, διαπιστώνοντας, με την αιτιολογική σκέψη 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η σχετική αγορά προϊόντος ήταν η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, σύμφωνα με την οποία μετά την πλήρη ελευθέρωση των ταχυδρομικών υπηρεσιών, η διάκριση μεταξύ επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο και διαφημιστικών επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη δεν ήταν πλέον δικαιολογημένη, η προσφεύγουσα αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην αιτιολογική σκέψη 17 της οδηγίας 2008/6, σύμφωνα με την οποία το διαφημιστικό ταχυδρομείο, που συνίσταται αποκλειστικά σε υλικό που αφορά αγγελίες, προώθηση πωλήσεων ή διαφήμιση και περιέχει τυποποιημένο μήνυμα, εκτός από το όνομα, τη διεύθυνση και τον ατομικό κωδικό του παραλήπτη, μπορεί να θεωρείται αντικείμενο αλληλογραφίας. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, το γεγονός ότι η οδηγία 2008/6 θεωρεί, από κανονιστική άποψη, τις διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη ως αντικείμενο αλληλογραφίας δεν προδικάζει τον ορθό ορισμό της σχετικής αγοράς στο πλαίσιο της εξετάσεως που προβλέπει το άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17. Εξάλλου, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ούτε η μελέτη WIK 2013, που προσκόμισε η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία, θεωρεί ότι οι επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο και οι διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη ανήκουν στην ίδια αγορά. Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι και σύμφωνα με τη μελέτη ACM οι διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη αποτελούν ειδικό προϊόν και ότι από την εν λόγω μελέτη προκύπτει πως η τιμολόγηση της προσφεύγουσας είναι διαφορετική για τις διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη σε σχέση με την αλληλογραφία B2X.

169 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πολλές μελέτες απέδειξαν ότι η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη είχε σημαντικά περιοριστεί λόγω της ηλεκτρονικής υποκαταστάσεως. Εντούτοις, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα και τις μελέτες που προσκόμισε η προσφεύγουσα με την αίτησή της, και περιορίστηκε να παραπέμψει στις προηγούμενες αποφάσεις της που αφορούσαν διαφορετική γεωγραφική αγορά και δεν λάμβαναν υπόψη τη δυναμική της εξελίξεως της αγοράς της επικοινωνίας.

170 Συναφώς, πρέπεινα επισημανθεί ότι, στο μέτρο που η προσφεύγουσα περιορίζεται, προς στήριξη του επιχειρήματός της σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων προκειμένου να εξετάσει το ζήτημα κατά πόσον υφίσταται υποκατάσταση της ταχυδρομικής διανομής από την ηλεκτρονική διανομή όσον αφορά τις υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη στο εθνικό και στο διεθνές επίπεδο, σε παραπομπή στα επιχειρήματα που προέβαλε και στις μελέτες που παρουσίασε με την αίτησή της, έχει τονισθεί ότι η απλή παραπομπή στα παραρτήματα δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας τα οποία πρέπει να περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής, διότι δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητεί και να εντοπίζει στα παραρτήματα τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα ως προς τα οποία θα μπορούσε να κρίνει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα επιτελούν λειτουργία αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική (βλ. σκέψη 151 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η εν λόγω παραπομπή δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη ως απαράδεκτη.

171 Σε κάθε περίπτωση, είναι βέβαιο ότι το μερίδιο της αγοράς της προσφεύγουσας όσον αφορά τις διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη στην Αυστρία ανερχόταν σε [*εμπιστευτικό*] %, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 54 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία παραπέμπει στην επιστολή της προσφεύγουσας της 2ας Δεκεμβρίου 2013. Η Επιτροπή, λαμβανομένου υπόψη του εν λόγω ποσοστού και του γεγονότος ότι διαπίστωσε, με την αιτιολογική

σκέψη 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ελευθέρωση της ταχυδρομικής αγοράς των διαφημιστικών επιστολών με ονομαστικό παραλήπτη από τον Ιανουάριο 2011 είχε, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως αποτέλεσμα αύξηση του συνολικού μεριδίου της αγοράς των ανταγωνιστών εκτιμώμενη μόνον σε [*εμπιστευτικό*] %, μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη στο εθνικό και διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, περιοριζόμενη σε γενική παραπομπή στον περιορισμό της αγοράς των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη, δεν απέδειξε την ύπαρξη κρίσιμου στοιχείου που θα έπρεπε να έχει ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή κατά την εκτίμηση της καταστάσεως της σχετικής αγοράς, λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθέντων μεριδίων της αγοράς.

172 Τέλος, απορριπτέο τυγχάνει και το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή περιορίστηκε να παραπέμψει στις προηγούμενες αποφάσεις της που αφορούσαν διαφορετική γεωγραφική αγορά και δεν λάμβαναν υπόψη τη δυναμική της εξελίξεως της αγοράς της επικοινωνίας. Συγκεκριμένα, με την αιτιολογική σκέψη 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε μόνον στην απόφασή της 2007/564, αλλά διαπίστωσε επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα εμπειρικό αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη του επιχειρήματός της, σύμφωνα με το οποίο η αγορά για τις διαφημιστικές επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη θα μπορούσε να περιληφθεί στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών B2X για τις επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη.

173 Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 2004/17 και από έλλειψη αιτιολογίας, όσον αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο

174 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 30 της οδηγίας 2004/17 και ότι η απόφασή της στερείται αιτιολογίας, καθόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 57 έως 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, εάν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία, θα είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα κατείχε το 2012 μερίδιο αγοράς εκτιμώμενο μόνον στο [*εμπιστευτικό*] % στην αγορά των διαφημιστικών επιστολών χωρίς ονομαστικό παραλήπτη. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της.

175 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 57 έως 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν εφαρμοζόταν στις συμβάσεις που είχαν σκοπό να επιτρέψουν την άσκηση των εν λόγω δραστηριοτήτων στην Αυστρία. Για να καταλήξει στο εν λόγω συμπέρασμα, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη χαρακτηρίζονταν από την έλλειψη συγκεκριμένης διεύθυνσης προορισμού και ότι επρόκειτο για μη ζητηθείσες ταχυδρομικές αποστολές διαφημιστικού υλικού που ικανοποιούσε ορισμένα κριτήρια, όπως ομοιόμορφο βάρος, σχήμα, περιεχόμενο και παρουσίαση για διανομή σε μια ομάδα παραληπτών. Με την αιτιολογική σκέψη 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, σύμφωνα με τον ορισμό της προσφεύγουσας, η αγορά των διαφημιστικών επιστολών χωρίς παραλήπτη περιελάμβανε τη διαφήμιση σε άλλα μέσα, όπως η διαφήμιση στον ημερήσιο τύπο καθώς και στον εβδομαδιαίο επαρχιακό τύπο. Αφετηρία του συλλογισμού της προσφεύγουσας αποτελούσε, κατά την Επιτροπή, μια απόφαση του αυστριακού δικαστηρίου που είναι αρμόδιο για

υποθέσεις συμπράξεων, το οποίο δέχθηκε το 2009 ότι τόσο η άμεση διαφήμιση όσο και η διαφήμιση χωρίς ονομαστικό παραλήπτη μπορούσαν να θεωρηθούν μέρος της ίδιας σχετικής αγοράς της δωρεάν διανομής εφημερίδων. Ωστόσο, το εν λόγω δικαστήριο αναγνώρισε τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μόνο για τους μεγάλους πελάτες και έκανε διάφορες διακρίσεις όσον αφορά τη σχετική γεωγραφική αγορά. Με την αιτιολογική σκέψη 59 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα επέκτεινε αυτό το συμπέρασμα σε όλες τις εφημερίδες και υπονόησε ότι η διανομή δωρεάν υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη ήταν ανταγωνιστική προς τις διαφημίσεις σε όλες τις εφημερίδες. Η προσφεύγουσα διενήργησε επίσης ανάλυση ΥΜ και η Επιτροπή έλαβε δεόντως υπόψη τα αποτελέσματα της εν λόγω αναλύσεως. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η πολύ διασταλτική ερμηνεία της εν λόγω αποφάσεως του αυστριακού δικαστηρίου εκ μέρους της προσφεύγουσας δεν ανταποκρινόταν όμως στις προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής, σύμφωνα με τις οποίες τα διάφορα είδη μέσων μαζικής ενημέρωσης είναι συμπληρωματικά μεταξύ τους και δεν υπάρχει δυνατότητα υποκαταστάσεως του ενός από το άλλο. Κατά τα οριζόμενα στην αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι αυστριακές αρχές, κληθείσες από την Επιτροπή να εκφράσουν τις απόψεις τους σχετικά με τον προτεινόμενο ορισμό της αγοράς των διαφημιστικών επιτολών χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την εν λόγω απόφαση του αυστριακού δικαστηρίου και την νομική και πραγματική κατάσταση στην Αυστρία, δεν μπόρεσαν να παράσχουν συμπληρωματικά στοιχεία για να στηρίξουν όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Με την αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε, συνεπώς, ότι οι πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της δεν ήταν αρκετά πειστικές για να στηρίξουν τον προτεινόμενο από την προσφεύγουσα ορισμό της αγοράς. Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 62 και 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως σχετική αγορά προϊόντος ορίστηκε η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τις διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, στην οποία η προσφεύγουσα κατείχε μερίδιο αγοράς ανερχόμενο σε [*εμπιστευτικό*] %.

176 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί (βλ. σκέψεις 38 έως 41 ανωτέρω), αφενός, ότι η Επιτροπή διέθετε, προκειμένου να ορίσει τη σχετική αγορά, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο παρά περιορισμένου μόνον ελέγχου εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα φέρει το βάρος αποδείξεως για τον ορισμό της σχετικής αγοράς. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ήταν, συνεπώς, υποχρεωμένη να πραγματοποιήσει δικές της αναλύσεις, όπως έχει ήδη διαπιστωθεί (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω). Εξάλλου, έχει επίσης διαπιστωθεί (βλ. σκέψεις 56 και 57 ανωτέρω) ότι η σχετική αγορά προϊόντος περιλαμβάνει όλα τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που ο καταναλωτής θεωρεί ανταλλάξιμα ή υποκαταστάσιμα λόγω των χαρακτηριστικών τους, της τιμής τους ή της χρήσης για την οποία προορίζονται.

177 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αναφερόμενη στη μελέτη της εταιρίας συμβούλων Ε., με τίτλο «Austrian print advertising market» (αυστριακή αγορά έντυπης διαφημίσεως), και ημερομηνία Σεπτεμβρίου 2013 (στο εξής: μελέτη APAM), η οποία είναι συνημμένη ως παράρτημα στην αίτησή της σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17, ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τόσο οι αποστολές διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και το διαφημιστικό ταχυδρομείο όσο και οι αγγελίες στις δωρεάν εφημερίδες έχουν, για τους καταναλωτές, τα ίδια χαρακτηριστικά και τον ίδιο σκοπό και ότι, συνεπώς, η σχετική αγορά περιελάμβανε τόσο τις αποστολές διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και το διαφημιστικό ταχυδρομείο όσο και τις αγγελίες στις δωρεάν εφημερίδες. Κατά την προσφεύγουσα, από την άποψη της ζητήσεως, το διαφημιστικό ταχυδρομείο και οι αγγελίες στις δωρεάν εφημερίδες δύνανται να υποκατασταθούν αμοιβαίως ως μορφή διαφημίσεως, διότι τόσο η τιμή αυτής της μορφής διαφημίσεως όσο και η δυνατότητα προσβάσεως σε πιθανούς πελάτες είναι κατ' ουσίαν ίδιες. Όσον αφορά τη δυνατότητα προσβάσεως, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι απέδειξε πως, πλέον των δύο μεγάλων εφημερίδων που εκδίδονται στην Αυστρία, από ττο 2009 υφίστατο συνεργασία μεταξύ δωρεάν εβδομαδιαίων εντύπων στην Αυστρία, τα οποία,αθροιστικώς, κάλυπταν τις περισσότερες περιοχές της Αυστρίας. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η διαφήμιση μέσω δωρεάν εφημερίδων μπορούσε συνεπώς ήδη να λάβει μεγάλη έκταση. Όσον αφορά την τιμή, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τιμές ανά χίλιες επαφές για τις εν λόγω μορφές διαφημίσεως κυμαίνονταν από [*εμπιστευτικό*] ευρώ για τις αγγελίες στα ένθετα του ημερήσιου τύπου έως [*εμπιστευτικό*] ευρώ για τις αποστολές διαφημιστικού υλικού χωρίς

ονομαστικό παραλήπτη και το διαφημιστικό ταχυδρομείο. Η διαφορά τιμής μεταξύ των διαφημίσεων στον ημερήσιο τύπο ([*εμπιστευτικό*] ευρώ) και των διαφημίσεων χωρίς ονομαστικό παραλήπτη με τη μορφή φυλλαδίων ([*εμπιστευτικό*] ευρώ) ανέρχεται μόλις σε τέσσερα περίπου ευρώ. Σύμφωνα με τη μελέτη APAM, το μόνο που έχει σημασία είναι να φθάσουν οι διαφημιστικές πληροφορίες που περιέχονται στο διαφημιστικό ταχυδρομείο ή στην αγγελία στα νοικοκυριά.

178 Η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή, διαπιστώνοντας, με την αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της δεν ήταν αρκετά πειστικές για να στηρίξουν τον προτεινόμενο από την προσφεύγουσα ορισμό της αγοράς, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, από τη μελέτη APAM προκύπτει ότι υφίστανται σημαντικές διαφορές όσον αφορά τα χαρακτηριστικά μεταξύ, αφενός, των διαφημιστικών εντύπων χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και, αφετέρου, της διαφημίσεως στις εφημερίδες.

179 Πρώτον, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από τη μελέτη APAM δεν προκύπτει ότι το μόνο που έχει σημασία είναι να φθάσουν οι διαφημιστικές πληροφορίες που περιέχονται στο διαφημιστικό ταχυδρομείο ή στην αγγελία στα νοικοκυριά. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, σύμφωνα με το σημείο 2.2.2 της εν λόγω μελέτης, τα σημαντικότερα κριτήρια για τη διαφήμιση είναι η χρησιμότητα, η αξιοπιστία, και το κατά πόσον η διαφήμιση είναι ενημερωτική. Αληθεύει ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, στο εν λόγω σημείο της μελέτης APAM, δεν γίνεται σύγκριση μεταξύ της αποστολής διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και των διαφημιστικών ενθέτων των εφημερίδων ή των διαφημιστικών αγγελιών στις εφημερίδες, εντούτοις τα εν λόγω κριτήρια αφορούν τα χαρακτηριστικά των διαφόρων μορφών διαφημίσεως. Από την εν λόγω μελέτη προκύπτει ότι, ακριβώς όσον αφορά τα εν λόγω χαρακτηριστικά, υφίστανται διαφορές μεταξύ των ταχυδρομικών υπηρεσιών για διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και της διαφημίσεως στις εφημερίδες. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το σημείο 2.2.1 της μελέτης APAM, το κύριο πρόβλημα του διαφημιστικού ταχυδρομείου είναι η έλλειψη εντάξεως και συνάφειας με συγκεκριμένο μέσο όπως η εφημερίδα, διότι η διαφήμιση χωρίς ονομαστικό παραλήπτη αντιμετωπίζεται συχνά ως ανεπιθύμητος επισκέπτης στο σπίτι. Συνοπτικά, σύμφωνα με το σημείο 2.2.1 της εν λόγω μελέτης, ενώ το [*εμπιστευτικό*] % των παραληπτών εφημερίδων παίρνουν στο σπίτι τους τις εφημερίδες μαζί με τα διαφημιστικά φυλλάδια, μόνον το [*εμπιστευτικό*] % των παραληπτών διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη πράττουν το ίδιο. Η μελέτη APAM καταλήγει, συνεπώς, στο συμπέρασμα ότι είναι λιγότερο πιθανό να διαβαστεί το διαφημιστικό υλικό χωρίς ονομαστικό παραλήπτη από ό,τι η διαφήμιση στις εφημερίδες. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η μελέτη APAM επισημαίνει επίσης ότι η διαφήμιση στις εφημερίδες χαίρει της αυξημένης εμπιστοσύνης των αναγνωστών και ότι η αξιοπιστία είναι ένα αρκετά σημαντικό στοιχείο για τη διαφήμιση.

180 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο οι τιμές του διαφημιστικού ταχυδρομείου και των αγγελιών στις δωρεάν εφημερίδες είναι κατ' ουσίαν οι ίδιες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται στις περιεχόμενες στη μελέτη APAM διαπιστώσεις σχετικά με τις τιμές ανά χίλιες επαφές. Σύμφωνα με το σημείο 1.2 της εν λόγω μελέτης, σε κάθε ένα από τα 4,3 εκατομμύρια νοικοκυριά στην Αυστρία, 2,3 άτομα κατά μέσο όρο διαβάζουν το αποστελλόμενο διαφημιστικό υλικό. Δεδομένου όμως ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, χωρίς αυτό να αμφισβητηθεί από την προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση με την απάντησή της σε ερώτημα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, ο αυστριακός πληθυσμός ανερχόταν τον Ιανουάριο 2013 σε 8,51 εκατομμύρια κατοίκους περίπου, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να στηριχθεί στο γεγονός ότι κάθε ένα από τα 4,3 εκατομμύρια νοικοκυριά στην Αυστρία περιλαμβάνει κατά μέσο όρο 2,3 άτομα. Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το σημείο 2.2.1 της μελέτης APAM, οι διαφημιστικές επιστολές χωρίς ονομαστικό παραλήπτη πετιούνται από το [*εμπιστευτικό*] % των παραληπτών.

181 Εξάλλου, ορθώς η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα στήριξε τον υπολογισμό της στη χαμηλότερη από τις τρεις τιμολογήσεις που εφαρμόζει, όπως προκύπτει από το σημείο 1.2 της μελέτης APAM. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα δικαιολογεί την επιλογή της εν λόγω τιμολογήσεως βάσει του

γεγονότος ότι, κατά την άποψή της, το μεγαλύτερο μέρος του διαφημιστικού ταχυδρομείου διανέμεται σε αστικές περιοχές, στις οποίες εφαρμόζεται η επιλεγείσα τιμολόγηση, πρέπει να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το σημείο 2.2.1 της μελέτης APAM, ο μέσος αποδέκτης διαφημιστικού ταχυδρομείου κατοικεί σε αγροτική περιοχή. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, από το σημείο 1.2 της εν λόγω μελέτης προκύπτει ότι η προσφεύγουσα επέλεξε την τιμή για την χαμηλότερη κατηγορία βάρους, χωρίς να εξηγήσει γιατί αυτή ακριβώς η κατηγορία είναι κρίσιμη. Εξάλλου είναι βέβαιο, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι οι τιμές που έλαβε υπόψη η προσφεύγουσα δεν περιελάμβαναν την εκτύπωση του διαφημιστικού υλικού, σε αντίθεση με την τιμή ανά χίλιες επαφές των διαφημιστικών αγγελιών στις εφημερίδες.

182 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή δεν είχε αμφισβητήσει, με την εκτελεστική απόφασή της 2014/299, την ύπαρξη ενιαίας αγοράς που περιλαμβάνει τόσο τις αποστολές διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη όσο και τις αγγελίες στις δωρεάν εφημερίδες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω απόφαση αφορούσε τον ταχυδρομικό τομέα στην ουγγρική αγορά. Αληθεύει ότι, με την αιτιολογική σκέψη 16 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή όρισε τη σχετική αγορά ως αυτή των υπηρεσιών διανομής διαφημιστικών εντύπων χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, που παρέχονται από ταχυδρομικούς φορείς. Εντούτοις ο ορισμός αυτός στηριζόταν ακριβώς στις σχετικές με την ουγγρική αγορά πληροφορίες που αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 15 της εκτελεστικής αποφάσεως 2014/299. Η προσφεύγουσα ούτε υποστήριξε ούτε απέδειξε ότι η κατάσταση στην αυστριακή αγορά και αυτή στην ουγγρική αγορά την οποία είχε εξετάσει η Επιτροπή με την εκτελεστική απόφαση 2014/299 μπορούσαν να συγκριθούν. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η εν λόγω επιχειρηματολογία.

183 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση για τον ορισμό της αγοράς, μελέτησε τη δυνατότητα υποκαταστάσεως στο επίπεδο της ζητήσεως και στο επίπεδο της προσφοράς και προέβη, με τη μελέτη APAM, σε ανάλυση ΥΜ που επιβεβαίωσε ότι υφίστατο στην Αυστρία ενιαία αγορά διαφημιστικού ταχυδρομείου χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και αγγελιών ή ενθέτων εφημερίδων στον δωρεάν τύπο. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την ανάλυση ΥΜ που πραγματοποιήθηκε σε 248 επιχειρήσεις και όχι σε 248 πρόσωπα, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, αύξηση των τιμών κατά 5 % θα οδηγούσε σε μείωση των διαφημίσεων με διαφημιστικό ταχυδρομείο κατά [*εμπιστευτικό*] %. Αυτή η μείωση της ζητήσεως θα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μια τέτοια αύξηση τιμών δεν θα ήταν αποδοτική για την προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την επιχειρηματολογία της και τα αποτελέσματα της μελέτης APAM και, ιδίως, τη δομή της αυστριακής αγοράς της διαφημίσεως και την ανάλυση ΥΜ. Από τη μελέτη APAM προκύπτει ότι, από την άποψη των καταναλωτών, υπάρχει δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ του διαφημιστικού ταχυδρομείου και των αγγελιών στις εφημερίδες. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η μνημονευόμενη στην αιτιολογική σκέψη 58 της προσβαλλομένης αποφάσεως απόφαση του αυστριακού δικαστηρίου δεν αποτελούσε παρά μια αφετηρία για τον ορισμό της αγοράς που παρουσίασε η προσφεύγουσα και δεν αποσκοπούσε στο να αντικαταστήσει τις προσκομισθείσες αναλύσεις και μελέτες. Εξάλλου, η Επιτροπή, στο μέτρο που περιορίστηκε, με την αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, να αναφέρει ότι οι πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της δεν ήταν αρκετά πειστικές για να στηρίξουν τον ορισμό της αγοράς που παροουσίασε η προσφεύγουσα, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Επιπλέον, παραλείποντας να εξετάσει τα επιχειρήματα που προέβαλε και τις αποδείξεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα, η Επιτροπή προσέβαλε επίσης το δικαίωμα ακροάσεως της προσφεύγουσας.

184 Πρώτον, η επιχειρηματολογία, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή, κατά την εκτίμησή της, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη, λόγω του γεγονότος ότι η ανάλυση ΥΜ είχε αποδείξει ότι υφίστατο στην Αυστρία ενιαία αγορά διαφημιστικού ταχυδρομείου χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και αγγελιών ή ενθέτων εφημερίδων στον δωρεάν τύπο, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, διαπίστωσε με τις αιτιολογικές σκέψεις 59 και 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, αφού εξέτασε δεόντως τα αποτελέσματα της εν λόγω αναλύσεως,

τα ερωτηματολόγια της οποίας της είχαν διαβιβαστεί από την προσφεύγουσα με επιστολή της 2ας Δεκεμβρίου 2013, δεν είχε στη διάθεσή της πληροφορίες αρκετά πειστικές για να στηρίξουν τον προτεινόμενο από την προσφεύγουσα ορισμό της αγοράς

185 Αφενός, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι από τις αυστριακές στατιστικές που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι το 2011 υπήρχαν στην Αυστρία περίπου 311 000 επιχειρήσεις και ότι ο αριθμός των επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν περιοριζόταν σε 248, δεν μπορεί να κατηγορηθεί η Επιτροπή διότι εξέφρασε αμφιβολίες ως προς την αντιπροσωπευτικότητα της διενεργηθείσας έρευνας. Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι από τον πίνακα 52 της μελέτης APAM προκύπτει ότι η κατανομή ανάλογα με το μέγεθος των επιχειρήσεων που ελήφθησαν υπόψη στην εν λόγω έρευνα δεν ακολουθούσε την κατανομή των επιχειρήσεων στην αυστριακή αγορά. Όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο είναι, κατ' αρχήν, οι επιχειρήσεις λιανικού εμπορίου που έχουν συχνά περισσότερους από 250 συνεργάτες εκείνες που χρησιμοποιούν τα φυλλάδια ως μορφή διαφημίσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία ικανά να τεκμηριώσουν την αντιπροσωπευτικότητα της επιλογής της, κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, κατά την προσφεύγουσα, η επιλογή των 248 επιχειρήσεων μεταξύ των πελατών της με το σημαντικότερο κύκλο εργασιών εξαρτιόταν μόνον από τη διαθεσιμότητά τους

186 Εξάλλου,στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς την περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 59 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση της Επιτροπής, ερωτήθηκαν επιχειρήσεις και όχι πρόσωπα, αρκεί η επισήμανση ότι ο όρος «πρόσωπα» περιλαμβάνει τόσο τα φυσικά όσο και τα νομικά πρόσωπα. Η χρήση του όρου «πρόσωπο» δεν αποδεικνύει συνεπώς ότι η Επιτροπή περιέπεσε σε ανακρίβεια.

187 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθόσον περιορίστηκε να διαπιστώσει, με την αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της δεν ήταν αρκετά πειστικές για να στηρίξουν τον ορισμό της αγοράς που παρουσίασε η προσφεύγουσα. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η διαπίστωση αυτή εκτίθεται χωρίς να διευκρινίζεται αν στηρίζετα μόνον στις διενεργηθείσες από την ίδια έρευνες ή και στις συμπληρωματικές πληροφορίες που συνελέγησαν από τις αυστριακές αρχές. Η εν λόγω επιχειρηματολογία πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τον όρο «κατά συνέπεια» που χρησιμοποιείται στην αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η περιεχόμενη στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη διαπίστωση εμπεριέχει συμπέρασμα που στηρίζεται στις αιτιολογικές σκέψεις 57 έως 60 της εν λόγω αποφάσεως, οι οποίες συμπεριλαμβάνουν τόσο την εκτίμηση των ερευνών που διενήργησε η προσφεύγουσα όσο και την απάντηση των αυστριακών αρχών.

188 Τρίτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι προσεβλήθη το δικαίωμά της ακροάσεως που διασφαλίζεται με το άρθρο 6 ΣΛΕΕ και το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λόγω του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν ανέλυσε τα επιχειρήματα που προέβαλε και τις αποδείξεις που προσκόμισε, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, που φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα χρηστής διοίκησης» ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης». Κατά το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει ιδίως το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση πριν να ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του. Κατά τη νομολογία τη σχετική με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα θεσμικά όργανα της Ένωσης διαθέτουν εξουσία εκτιμήσεως, ο σεβασμός των εγγυήσεων που παρέχει, στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών, η έννομη τάξη της Ένωσης έχει θεμελιώδη σημασία. Μεταξύ αυτών των εγγυήσεων περιλαμβάνεται, ιδίως, η υποχρέωση του αρμοδίου οργάνου να ερευνά, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1991, Technische Universität München, C-269/90, Συλλογή, EU:C:1991:438, σκέψη 14). Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 176 έως 187 η Επιτροπή δεν παρέβη την εν λόγω υποχρέωση.

189 Επομένως, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

190 Όσον αφορά το αίτημα να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 174 ανωτέρω), αυτός πρέπει, κατά την προσφεύγουσα, να εξετασθεί για να εξηγήσει τη μελέτη APAM και τα κριτήρια που αφορούν τη δυνατότητα προσβάσεως και τις τιμές ανά χίλιες επαφές καθώς και τα αποτελέσματα που αποδεικνύουν τη δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ των αποστολών διαφημιστικού υλικού χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και των αγγελιών στις δωρεάν εφημερίδες. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το εν λόγω αίτημα, δεδομένου ότι υποβλήθηκε κατά το στάδιο της απαντήσεως χωρίς να προβληθεί καμία δικαιολογία σχετικά με την καθυστέρηση, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991. Σε κάθε περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη όσων προεξετέθησαν, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας και λόγω των απαντήσεων που δόθηκαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς και ότι είναι, συνεπώς, σε θέση να κατανοήσει όλα τα σχετικά οικονομικά ζητήματα, προκειμένου να αποφανθεί κατά πόσον η εκτίμηση της Επιτροπής έπασχε πρόδηλη πλάνη. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το εν λόγω αίτημα στο μέτρο που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, όσον αφορά την απευθείας έκθεση στον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη

191 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή στέρησε την απόφασή της αιτιολογίας και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθόσον διαπίστωσε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 65 έως 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, εάν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία, θα είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υφίστατο ενιαία αγορά για τη συνήθη διανομή ημερήσιου, εβδομαδιαίου και μηνιαίου τύπου και ότι η προσφεύγουσα ήταν απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό στην εν λόγω αγορά. Με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή προσέβαλε επίσης το δικαίωμά της ακροάσεως. Προκειμένου να τεκμηριώσει την επιχειρηματολογία της και να εξηγήσει τη μελέτη της εταιρίας συμβούλων E., που φέρει τον τίτλο «Austrian delivery market for newspapers» (αυστριακή αγορά της διανομής εφημερίδων), με ημερομηνία Σεπτεμβρίου 2013 (στο εξής: μελέτη ADMN), η προσφεύγουσα ζητεί να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της, ο οποίος είναι ο συντάκτης της μελέτης ADMN.

192 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 65 έως 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία και ότι, κατά συνέπεια, το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17 δεν εφαρμοζόταν στις συμβάσεις που είχαν σκοπό να επιτρέψουν την άσκηση των εν λόγω δραστηριοτήτων στην Αυστρία. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση 2007/564 έκανε διάκριση μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής. Κατά τα οριζόμενα στην αιτιολογική σκέψη 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν πραγματοποιούσε επείγουσα διανομή εφημερίδων, αλλά δραστηριοποιείτο στη συνήθη διανομή εφημερίδων. Με τις αιτιολογικές σκέψεις 67 και 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η αγορά του σχετικού προϊόντος ήταν η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και ότι η προσφεύγουσα κατείχε το [*εμπιστευτικό*] % της εν λόγω αγοράς. Οι κύριοι ανταγωνιστές ήταν τα εθνικά ή περιφερειακά δίκτυα που οργανώνονταν από τους εκδότες, τα οποία διένειμαν σε νοικοκυριά εφημερίδες με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη. Ωστόσο, το αθροιστικό μερίδιο αγοράς όλων αυτών των ανταγωνιστών ήταν μόνο [*εμπιστευτικό*] %.

193 Κατά πρώτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως παραπομπή στο σύνολο προγενέστερης αποφάσεως δεν συνιστούσε επαρκή αιτιολογία. Κατά την άποψή της, η προγενέστερη αυτή απόφαση αφορά την αγορά της διανομής στη Φινλανδία και η Επιτροπή δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους η κατάσταση της φινλανδικής αγοράς σχετιζόταν με την ειδική κατάσταση της αγοράς στην Αυστρία, ουδείς δε λόγος που να δικαιολογεί τη διενέργεια εκ μέρους της Επιτροπής διακρίσεως μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής περιέχεται στην εν λόγω απόφαση.Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι οι δομές των αγορών στα διάφορα κράτη μέλη ήταν εν μέρει σημαντικά διαφορετικές, η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει την ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ της φινλανδικής και της αυστριακής αγοράς διανομής εφημερίδων, προκειμένου να καταστήσει κατανοητή την απόφασή της. Η Επιτροπή θα όφειλε επίσης να αναλύσει τη συγκεκριμένη κατάσταση της αγοράς στην Αυστρία και να αιτιολογήσει αναλόγως την απόφασή της.

194 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, μολονότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει κανένα ουσιώδη λόγο που να δικαιολογεί τη διενέργεια εκ μέρους της Επιτροπής διακρίσεως μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής, εντούτοις η εν λόγω απόφαση αναφέρεται στην πρακτική της Επιτροπής, όπως αυτή αποτυπώνεται στην απόφαση 2007/564, με την οποία η Επιτροπή εξαίρεσε ορισμένες υπηρεσίες του τομέα των ταχυδρομείων στη Φινλανδία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17. Από τις αιτιολογικές σκέψεις 13 και 14 της απτησεως 2007/564 προκύπτει ότι, σύμφωνα με την πρακτική της, η Επιτροπή διέκρινε μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής εφημερίδων. Έχει διαπιστωθεί ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει σε μεγάλο βαθμό στη διοικητική διαδικασία και ότι η Επιτροπή είχε μάλιστα αποστείλει το σχέδιο αποφάσεως στον εμπειρογνώμονα που είχε προσλάβει η προσφεύγουσα και είχε συζητήσει μαζί του για το σχέδιο αυτό κατά τη διάρκεια συναντήσεως που έλαβε χώρα στις 28 Μαρτίου 2014 (βλ σκέψη 83 ανωτέρω). Το εξετασθέν κατά την εν λόγω συνάντηση σχέδιο αποφάσεως περιείχε ήδη το κείμενο της αιτιολογικής σκέψεως 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

195 Εξάλλου, από την επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 2013 που απηύθυνε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα και από αυτή της 5ης Δεκεμβρίου 2013 που απηύθυνε η Επιτροπή στη Δημοκρατία της Αυστρίας προκύπτει ότι η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα και το εν λόγω κράτος μέλος για το γεγονός ότι, σύμφωνα με την προηγούμενη πρακτική της, προέβαινε σε διάκριση μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής. Με την επιστολή της 13ης Ιανουαρίου 2014 που απηύθυνε στον προσληφθέντα από την προσφεύγουσα εμπειρογνώμονα, η Επιτροπή αναφέρθηκε ρητώς στην εν λόγω διάκριση.

196 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με το σημείο 3.1.6 της αιτήσεώς της, που αφορά την αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τη συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, η προσφεύγουσα περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, στην προβολή του επιχειρήματος ότι η σχετική αγορά προϊόντος περιελάμβανε τη διανομή στην Αυστρία ημερησίων, εβδομαδιαίων και μηνιαίων εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, παραπέμποντας στο σύνολο της μελέτης ADMN. Ενεργώντας με αυτό τον τρόπο, δεν ανέφερε κανένα λόγο για τον οποίο είναι εσφαλμένη η διάκριση που πραγματοποιεί, σύμφωνα με την πρακτική της, η Επιτροπή μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι όρισε παραμέτρους για τον ορισμό της αγοράς σε μια συγκεκριμένη σελίδα της μελέτης ADMN, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το απόσπασμα που υπέδειξε η προσφεύγουσα συναφώς περιλαμβάνει μόνον περιγραφή των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs στην υπόθεση Bronner (C-7/97, Συλλογή, EU:C:1998:264). Από το σημείο όμως 31 των εν λόγω προτάσεων προκύπτει ότι το ζήτημα του συγκεκριμένου ορισμού της αγοράς είχε μείνει ανοιχτό στην υπόθεση εκείνη. Με την απόφασή του της 26ης Νοεμβρίου 1998, Bronner (C-7/97, Συλλογή, EU:C:1998:569, σκέψη 34), το Δικαστήριο έκρινε ότι απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξετάσει το ζήτημα της οριοθετήσεως της αγοράς.

197 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα είχε ενημερωθεί για την πρακτική στης Επιτροπής, ότι, όπως επίσης υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν προέβαλε ουσιώδεις λόγους για τη εφαρμογή διαφορετικού ορισμού στη σχετική αγορά και ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντά εκ των προτέρων σε δυνητικές αντιρρήσεις (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω), δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις προαναφερθείσες στις σκέψεις 20 και 46 απαιτήσεις της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 1ης Ιουλίου 2010, AstraZeneca κατά Επιτροπής, T-321/05, Συλλογή, EU:T:2010:266, σκέψη 81 και εκεί εκτιθέμενη νομολογία).

198 Κατά δεύτερον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει έλλειψη αιτιολογίας και προσβολή του δικαιώματός της ακροάσεως (βλ. συναφώς σκέψη 188 ανωτέρω), υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε επαρκώς την επιχειρηματολογία της και τη μελέτη ADMN που είχε προσκομίσει κατά τη διοικητική διαδικασία. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, με την αίτησή της που αφορούσε την εφαρμογή του άρθρου 30 της οδηγίας 2004/17, εξέθεσε λεπτομερώς το γεγονός ότι ή σχετική αγορά προϊόντος περιελάμβανε τη διανομή στην Αυστρία ημερησίων, εβδομαδιαίων και μηνιαίων εφημερίδων και περιοδικών, με ή χωρίς ονομαστικό παραλήπτη. Αναφερόμενη στη μελέτη ADMN, υποστηρίζει ότι, εκτός από την ίδια, δύο δίκτυα ανήκαν στους προμηθευτές διανομής εφημερίδων και περιοδικών σε εθνική κλίμακα. Εξάλλου, με την αίτησή της, εξέθεσε ότι κάθε ανταγωνιστής είχε ελεύθερη πρόσβαση στη διανομή εφημερίδων και περιοδικών και ότι, στον τομέα του ημερήσιου τύπου, το μερίδιο αγοράς της ανερχόταν σε [*εμπιστευτικό*] %. Ακόμη και συμπεριλαμβανομένης της διανομής των εβδομαδιαίων και μηνιαίων εφημερίδων και περιοδικών, η προσφεύγουσα, με μερίδιο αγοράς ανερχόμενο σε [*εμπιστευτικό*] %, ήταν απευθείας εκτεθειμένη στον ανταγωνισμό με άλλους διανομείς. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, λαμβανομένης υπόψη της μελέτης ADMN, η Επιτροπή όφειλε, σε κάθε περίπτωση, να έχει προβεί σε ακριβή οριοθέτηση της σχετικής αγοράς, σε αντίθεση με ό,τι έπραξε με την αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο σημείο 41 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς. Επιπλέον, κατά την άποψή της, τα δίκτυα των ανταγωνιστών της υπήρχαν ήδη στην Αυστρία και οι τελευταίοι μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να εισέλθουν στην αγορά.

199 Πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή, ορίζοντας, με την αιτιολογική σκέψη 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τη σχετική αγορά προϊόντος ως την αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τη συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη και αποκλείοντας τις υπηρεσίες επείγουσας διανομής εφημερίδων, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, έχει διαπιστωθεί (βλ. σκέψη 196 ανωτέρω) ότι, με τα περιλαμβανόμενα στην αίτησή της και στη μελέτη ADMN επιχειρήματα, στα οποία αναφέρεται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα δεν αναφέρει κανένα λόγο για τον οποίο είναι εσφαλμένη η διάκριση που πραγματοποιεί με την πρακτική της και με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής.

200 Εξάλλου, όσον αφορά τη γενική παραπομπή της προσφεύγουσας στην αίτησή της και στη μελέτη ADMN, έχει τονιστεί ότι η απλή παραπομπή στα παραρτήματα δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας τα οποία πρέπει να περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής, διότι δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητεί και να εντοπίζει στα παραρτήματα τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα ως προς τα οποία θα μπορούσε να κρίνει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα επιτελούν λειτουργία αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική (βλ. σκέψη 151 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η εν λόγω παραπομπή δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη, ως απαράδεκτη. Σε κάθε περίπτωση, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, πρέπει να επισημανθεί ότι η μελέτη ADMN περιλαμβάνει και εκτιμήσεις σύμφωνα με τις οποίες, για τον ορισμό της σχετικής αγοράς προϊόντος, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ της επείγουσας διανομής εφημερίδων και της συνήθους διανομής εφημερίδων. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το σημείο 1 της εν λόγω μελέτης, η διανομή των εφημερίδων γίνεται σε διαφορετικές ώρες και συνιστά ποιοτικό στοιχείο. Σύμφωνα πάντοτε με το προαναφερθέν σημείο της αυτής μελέτης, οι ημερήσιες εφημερίδες πρέπει να βρίσκονται στο γραμματοκιβώτιο το πρωί πριν ο κόσμος φύγει από το σπίτι

του, ενώ οι εβδομαδιαίες και επαρχιακές εφημερίδες, που χρηματοδοτούνται κυρίως μέσω της διαφημίσεως, διανέμονται κατά τη διάρκεια της ημέρας, διότι δεν επηρεάζονται από τον παράγοντα του χρόνου.

201 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την περιλαμβανόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις 66 και 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα δεν πραγματοποιούσε επείγουσα διανομή εφημερίδων και κατείχε μερίδιο αγοράς ανερχόμενο σε [*εμπιστευτικό*] % στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για τη συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη.

202 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της μελέτης ADMN, η Επιτροή όφειλε, σε κάθε περίπτωση, να προβεί σε ακριβή οριοθέτηση της αγοράς όσον αφορά τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη. Οι περιεχόμενες στην αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτιμήσεις, σύμφωνα με τις οποίες ο ακριβής ορισμός της σχειτκής αγοράς μπορούσε να παραμείνει ανοικτός, δεν είναι ορθές. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, ήταν απαραίτητη μια ακριβής οριοθέτηση της αγοράς, σύμφωνη με τις μεθόδους που προβλέπονται στη νομολογία και στο σημείο 41 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς.

203 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που η προσφεύγουσα αναφέρεται στη μελέτη ADMN για να ορίσει τη σχετική αγορά προϊόντος, η επιχειρηματολογία της έχει ήδη απορριφθεί (βλ. σκέψη 200 ανωτέρω). Ακολούθως, στο μέτρο που η προσφεύγουσα αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά τα οριζόμενα στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη, η οποία περιλαμβάνεται στο τμήμα που αφορά το νομικό πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι σε ορισμένες περιπτώσεις θα μπορούσε να προβλεφθεί ένας στενότερος ορισμός της αγοράς, ο ακριβής ορισμός της σχετικής αγοράς μπορούσε να παραμείνει ανοικτός για τους σκοπούς της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που το αποτέλεσμα της αναλύσεως παρέμενε το ίδιο, ανεξάρτητα από το αν αυτή βασιζόταν σε συσταλτικό ή διασταλτικό ορισμό. Εν προκειμένω, ενώ η Επιτροπή άφησε ανοικτό το ζήτημα του ακριβούς ορισμού της σχετικής αγοράς όσον αφορά ιδίως τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε εθνικό επίπεδο, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν συνέβη το ίδιο με τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη.

204 Εξάλλου, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή όφειλε να προβεί σε ακριβή οριοθέτηση της αγοράς σύμφωνα με τις μεθόδους που προβλέπονται στη νομολογία και στο σημείο 41 της ανακοινώσεως για τον ορισμό της αγοράς, σύμφωνα με το οποίο το κριτήριο των προτιμήσεων των καταναλωτών συνιστά χρήσιμο στοιχείο προκειμένου να εκτιμηθεί η δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ δύο προϊόντων στο επίπεδο της ζητήσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο αιτών και το οικείο κράτος μέλος φέρουν το βάρος αποδείξεως του γεγονότος της συνδρομής των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/17, η δε Επιτροπή δεν διαθέτει εν προκειμένω παρά περιορισμένες εξουσίες σε σχέση με τις ευρείες εξουσίες έρευνας που της αναθέτει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου ανταγωνισμού της Ένωσης, ο κανονισμός 1/2003 και ο κανονισμός 139/2004 (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω). Εν προκειμένω, εναπόκειτο συνεπώς στην προσφεύγουσα να προσκομίσει επαρκή στοιχεία για να ορίσει τη σχετική αγορά προϊόντος.

205 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο τα δίκτυα ανταγωνιστών υφίσταντο ήδη στην Αυστρία και οι ανταγωνιστές μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να εισέλθουν στην αγορά, δεδομένου ότι δεν υπήρχε εμπόδιο για την είσοδο σε αυτή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των πολύ υψηλών μεριδίων αγοράς που κατείχε η προσφεύγουσα τόσο στην αγορά της συνήθους διανομής εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη, ήτοι [*εμπιστευτικό*] %, όσο και στις αγορές των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X και C2X σε εθνικό επίπεδο, ήτοι αντιστοίχως [*εμπιστευτικό*] % (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 99 και 139), δεν μπορεί να γίνει

δεκτό ότι η Επιτροπή, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη συνήθη διανομή εφημερίδων με και χωρίς ονομαστικό παραλήπτη δεν ήταν απευθείας εκτεθειμένες στον ανταγωνισμό στην Αυστρία, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

206 Επομένως, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος

207 Όσον αφορά το αίτημα να εξετασθεί, ως μάρτυς, ο εμπειρογνώμων της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 191 ανωτέρω), λαμβανομένων υπόψη όσων προεξετέθησαν, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας και λόγω των απαντήσεων που δόθηκαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς και ότι είναι, συνεπώς, σε θέση να κατανοήσει όλα τα σχετικά οικονομικά ζητήματα, προκειμένου να αποφανθεί κατά πόσον η εκτίμηση της Επιτροπής έπασχε πρόδηλη πλάνη. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να γίνει δεκτό το εν λόγω αίτημα στο μέτρο που αφορά τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

208 Λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, η προσφυγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, στο μέτρο που αφορά τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο (βλ. σκέψη 163 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που ορίζει ότι η οδηγία 2004/17 πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο στην Αυστρία. Η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

209 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Πάντως, αν τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.

210 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της προσφεύγουσας, καθόσον με αυτό ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που ορίζει ότι η οδηγία 2004/17 πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη B2X σε διεθνές επίπεδο στην Αυστρία. Αντιθέτως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο μέτρο που αφορά τις άλλες κρίσιμες αγορές ταχυδρομικών υπηρεσιών. Κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως αποφασίζεται ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα οκτώ δέκατα των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή. Η Επιτροπή θα φέρει τα δύο δέκατα των δικαστικών εξόδων της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την εκτελεστική απόφαση 2014/184/ΕΕ της Επιτροπής, της 2ας Απριλίου 2014, σχετικά με την εξαίρεση ορισμένων υπηρεσιών του τομέα των ταχυδρομείων στην Αυστρία από την εφαρμογή της οδηγίας 2004/17/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών, στο μέτρο που ορίζει ότι η εν λόγω οδηγία πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών για επιστολές με ονομαστικό παραλήπτη μεταξύ επιχειρήσεων και μεταξύ επιχειρήσεων και ιδιωτών σε διεθνές επίπεδο στην Αυστρία.**

2) **Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**

3) Η Österreichische Post AG φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα οκτώ δέκατα των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

4) Η Επιτροπή φέρει τα δύο δέκατα των δικαστικών εξόδων της.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 2016.

(υπογραφές)